

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013

corsanr. 12-0082242

HOOFDSTUK 1	<u>ALGEMENE UITGANGSPUNTEN</u>	5
	<u>Inleiding</u>	5
	<u>Beleidsregels Wmo</u>	5
	<u>Opbouw Beleidsregels Wmo</u>	5
	<u>Mantelzorgers en vrijwilligers</u>	6
HOOFDSTUK 2	<u>COMPENSATIEPLICHT</u>	7
	<u>Compensatieplicht</u>	7
	<u>Resultaatsverplichting</u>	7
	<u>Compensatieplicht versus eigen verantwoordelijkheid (artikel 2.3 van de Verordening Wmo)</u>	7
	<u>Eigen bijdrage afhankelijk van inkomen</u>	7
	<u>Individueel maatwerk</u>	8
	<u>Beoordeling van de te bereiken resultaten</u>	9
	<u>Resultaat 1</u> <u>Een schoon en leefbaar huis</u>	9
	<u>Afwegingskader</u>	9
	<u>Resultaat 2</u> <u>Wonen in een geschikt huis</u>	11
	<u>Afwegingskader</u>	11
	<u>Resultaat 3</u> <u>Goederen voor primaire levensbehoeften</u>	12
	<u>Afwegingskader</u>	12
	<u>Resultaat 4</u> <u>Beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding</u>	13
	<u>Afwegingskader</u>	13
	<u>Resultaat 5</u> <u>Het thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren</u>	14
	<u>Afwegingskader</u>	14
	<u>Resultaat 6</u> <u>Verplaatsen in en om de woning</u>	15
	<u>Afwegingskader</u>	15
	<u>Resultaat 7</u> <u>Lokaal verplaatsen per vervoermiddel</u>	16
	<u>Afwegingskader</u>	16
	<u>Resultaat 8</u> <u>Hebben van contacten en deelname recreatieve, maatschappelijke en religieuze</u>	
	<u>activiteiten</u>	17
	<u>Afwegingskader</u>	17
HOOFDSTUK 3	<u>TOEGANG VOORZIENINGEN</u>	18
	<u>Identificatieplicht</u>	18
	<u>Inlichtingen, onderzoek, advies en beschikking</u>	18
	<u>Heronderzoeken</u>	18
	<u>Beëindiging</u>	18
	<u>Intrekking</u>	18
	<u>Terugvordering</u>	19
	<u>Verrekening en invordering</u>	21
HOOFDSTUK 4	<u>VORM VAN ALGEMENE WMO-VOORZIENINGEN</u>	23
	<u>Algemene voorzieningen</u>	23
HOOFDSTUK 5	<u>VORM VAN INDIVIDUELE WMO-VOORZIENINGEN</u>	24
	<u>Inleiding</u>	24
	<u>ad 1. Een voorziening in natura</u>	24
	<u>ad 2. Een persoonsgebonden budget</u>	24
	<u>ad 3. Een financiële tegemoetkoming</u>	24
	<u>Eigen bijdragen en het CAK</u>	25
	<u>Beperkingen van de aanspraak</u>	25
	<u>Langdurig noodzakelijk</u>	25
	<u>Goedkoopst compenserend</u>	26
	<u>In overwegende mate op het individu gericht</u>	26

Algemeen gebruikelijk	26
HOOFDSTUK 6 HULP BIJ HET HUISHOUDEN	29
Inleiding	29
Andere, voorliggende voorzieningen	31
Gebruikelijke normen, normtijden en te verrichten activiteiten	31
Overbelasting van mantelzorgers	31
Vormen van hulp bij het huishouden	31
HOOFDSTUK 7 BEGELEIDING	32
HOOFDSTUK 8 WOONVOORZIENINGEN	33
Inleiding	33
Beperking aanspraak	34
Rekening houden met mantelzorgers	34
Beoordelingsaspecten	34
Overige beoordelingsaspecten	36
Soorten individuele woonvoorzieningen	37
Een tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten	37
Een bouwkundige woonvoorziening	37
Woonvoorzieningen van niet-bouwkundige aard	38
De uitruimte	39
Een losse woonunit	40
Een roerende woonvoorziening	40
Een financiële tegemoetkoming in de kosten van onderhoud en reparatie van een woonvoorziening	41
41	
Een financiële tegemoetkoming in de kosten van tijdelijke huisvesting of huurderving	41
Hoofdverblijf	41
Het bezoekbaar maken	42
HOOFDSTUK 9 LOKALE VERVOERSVOORZIENINGEN	43
Inleiding	43
Beoordelingsaspecten	43
Vormen van vervoersvoorzieningen	45
Een algemene voorziening	45
Het collectief vervoer	45
Overige vervoersvoorzieningen	47
Scootmobielen (artikel 9.2 onder b sub ii van de Verordening Wmo)	47
Overige verplaatsingsmiddelen	47
Financiële tegemoetkomingen	48
Aanpassing van eigen (rolstoel)auto of (rolstoel)personenbus	48
HOOFDSTUK 10 ROLSTOELVOORZIENINGEN	49
Inleiding	49
Beoordelingsaspecten	49
Vormen van rolstoelvoorzieningen	50
Algemene rolstoelvoorziening	50
Een rolstoelvoorziening	50
HOOFDSTUK 11 SPORTVOORZIENINGEN	51
Inleiding	51
Beoordelingsaspecten	51
HOOFDSTUK 12 SLOTBEPALINGEN	52

Citeertitel en inwerkingtreding	52
Bijlage I Protocol Hulp bij het huishouden	53
Bijlage II Protocol Vervoersvoorzieningen	53
Bijlage III Regels Persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2011	53
Bijlage IV De ICF: Activiteiten en participatie	53

HOOFDSTUK 1 ALGEMENE UITGANGSPUNTEN

Inleiding

Het maatschappelijke doel van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) is: meedoen en zelfredzaamheid. De Wmo moet er voor zorgen dat mensen zo lang mogelijk zelfstandig kunnen blijven wonen en mee kunnen doen in de samenleving, al dan niet geholpen door het eigen netwerk. Als dat niet kan, is er ondersteuning vanuit de gemeente mogelijk.

De Wmo maakt onderscheid in algemene, collectieve en individuele voorzieningen. De Wmo richt zich op individuen met een beperking of chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem, verder te noemen: een persoon met beperkingen. Het gaat hier om individueel te verlenen voorzieningen, die aan de behoefte van het individu zijn aangepast. Dat individuele gebruikskarakter van de voorziening betekent niet dat de gemeente de ondersteuning per se in de vorm van een individuele voorziening moet leveren. Ook een algemene of collectieve voorziening kan aan de behoefte van het individu zijn aangepast.

De Wmo kent negen prestatievelden. Per prestatieveld is in de Wmo genoemd welke taak de gemeente heeft voor de kwetsbare burgers.

Kernbegrippen zijn het leveren van individueel maatwerk, het uitgaan van de te bereiken resultaten en eigen verantwoordelijkheid. Bij de beoordeling van een aanvraag, of tijdens het gesprek voorafgaand aan de aanvraag, komt eerst het resultaat dat bereikt moet worden aan de orde, daarna komen de verschillende oplossingen ter sprake.

Beleidsregels Wmo

Beleidsregels Wmo vinden hun basis in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en zijn evenzeer bindend als de Verordening Wmo. Bij de beoordeling van geschillen is het ook de rechter die toetst of de gemeente de eigen regels, zoals neergelegd in Verordening en de Beleidsregels Wmo wel correct heeft gehanteerd.

Opbouw Beleidsregels Wmo

Deze Beleidsregels Wmo hebben met name betrekking op het derde tot en met het zesde prestatieveld van de Wmo: Het derde prestatieveld is gericht op het geven van informatie- en advies, het vierde prestatieveld gaat in op mantelzorgers en vrijwilligers, in het vijfde prestatieveld staat het bevorderen van de deelname aan het maatschappelijk verkeer centraal. Het zesde prestatieveld heeft betrekking op het treffen van algemene -, collectieve- en individuele voorzieningen, waarmee een adequate compensatie wordt geboden.

Deze Beleidsregels Wmo zijn een uitwerking van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013, verder te noemen: de Verordening Wmo, en vormen samen met de genoemde verordening de basis van de nieuwe manier van werken (de Kanteling).

In de beleidsregels Wmo wordt de volgorde van de Verordening Wmo aangehouden. Dat betekent dat de te bereiken resultaten uitgangspunt zijn. De omschrijving van deze resultaten komt overeen met de omschrijving in de Modelverordening van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), die tot stand is gekomen na uitvoerig overleg en met instemming van de Chronisch Zieken en Gehandicaptenraad (CG-raad) en de Centrale Samenwerkende Ouderenorganisaties (CSO).

De inleidingen zijn per resultaat beschreven. Cursief gedrukt is de toelichting bij de beleidsregel.

In de hoofdstukken 1 tot en met 5 worden de resultaten beschreven. In de hoofdstukken 6 tot en met 12 wordt nader ingegaan op de specifiek door het college in te zetten oplossingsmogelijkheden.

Mantelzorgers en vrijwilligers

Bijzondere aandacht onder de Wmo is er voor de mantelzorgers en vrijwilligers. Zij vallen onder de werking van het vierde prestatieveld van de Wmo.

De gemeente Westland hanteert als definitie voor mantelzorger, de formulering die het Sociaal Cultureel Planbureau gebruikt: "een mantelzorger is iemand die minimaal acht uur per week en ten minste drie maanden of langer zorg verleent aan een hulpbehoevende in diens directe omgeving".

Het gaat dan om:

- zorg die voortkomt uit onderlinge relaties;
- steun die mensen geven vanwege gezondheidsproblemen of beperkingen tot in een terminale fase;
- steun die varieert van hulp bij het huishouden, persoonlijke verzorging tot begeleiding.

Het gaat dus NIET om

- hulp als gevolg van een beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk;

Mantelzorg is volgens de wetgever niet afdwingbaar, hoewel dat niet met zoveel woorden in de definitie van artikel 1 van de Wmo is verwoord.

De gemeente houdt rekening met de belangen van de mantelzorger en diens eventuele dreigende overbelasting. Bij de verschillende onderdelen komt dit aan de orde.

HOOFDSTUK 2 COMPENSATIEPLICHT

Compensatieplicht

In artikel 4 van de Wmo is vastgelegd dat de gemeente voorzieningen moet treffen ter compensatie van de beperkingen die een persoon ondervindt in zijn zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie op vier domeinen. Het zogenoemde compensatiebeginsel.

Dit betekent dat de betreffende persoon in staat moet zijn:

1. een huishouden te voeren;
2. zich te verplaatsen in en om de woning;
3. zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel, zodat aansluiting gevonden wordt op het (boven)lokale openbaar vervoer;
4. medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden kunnen aangaan.

Resultaatsverplichting (artikel 2.1 van de Verordening Wmo)

De Wmo bepaalt dat de gemeente een resultaatsverplichting heeft voor de hiervoor genoemde domeinen, dat wil zeggen dat het bereiken van het resultaat van primair belang is. Deze resultaatverplichting is beschreven aan de hand van een achttal resultaten. Deze resultaten zijn:

- a. het beschikken over een schoon en leefbaar huis;
- b. het wonen in een geschikt huis;
- c. het beschikken over goederen voor primaire levensbehoeften;
- d. het beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding;
- e. het thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren;
- f. het kunnen verplaatsen in en om de woning;
- g. het lokaal kunnen verplaatsen per vervoermiddel;
- h. het hebben van contacten en deelname aan recreatieve, maatschappelijke en religieuze activiteiten;
- i. gereserveerd.

Op de resultaten wordt verderop in dit hoofdstuk nog uitvoerig ingegaan.

Compensatieplicht versus eigen verantwoordelijkheid (artikel 2.3 van de Verordening Wmo)

De Wmo is uitsluitend bedoeld om mogelijkheden te bieden door middel van voorzieningen als het niet in iemands eigen vermogen ligt het probleem op te lossen. De eigen verantwoordelijkheid komt in ieder geval tijdens het gesprek¹ aan de orde.

In de richtinggevende uitspraak van 10 december 2008 heeft de Centrale Raad van Beroep uiteengezet hoe zij aankijkt tegen de compensatieplicht en wat van de gemeente bij de uitvoering mag worden verwacht. In artikel 4, lid 2 van de Wmo is bepaald dat de gemeente bij het bepalen van de voorzieningen rekening moet houden met de persoonskenmerken en behoefte van de aanvrager van voorzieningen, alsmede met de capaciteit van de aanvrager uit oogpunt van kosten om zelf in individuele oplossingen te voorzien. Dat is wat anders dan de eigen bijdrageregeling. Die speelt een rol nadat een voorziening is verstrekt. Aan de hand van de bepaling "om uit oogpunt van kosten zelf in de maatregelen te voorzien, kan vooraf beoordeeld worden in hoeverre de aanvrager in staat is, ook financieel gezien, zelf in de individuele voorzieningen te voorzien. Door de eigen bijdrage systematiek, die de Wmo kent, is het bij hogere inkomens mogelijk dat men uiteindelijk een voorziening geheel zelf betaalt. Dat kan betekenen dat een aanvrager besluit zelf tot aanschaf over te gaan.

Eigen bijdrage afhankelijk van inkomen (zie artikel 5.5 van de Verordening Wmo)

¹ In een zogenaamd "keukentafelgesprek" bespreekt de persoon met een beperking (zonodig in aanwezigheid van bijvoorbeeld een wettelijk vertegenwoordiger of een mantelzorger) samen met een consulent van de gemeente wat het probleem is in het zelfstandig functioneren en wat nodig is om dat op te lossen. Zelfstandig betekent dus niet alleen, maar eventueel samen met mensen uit de omgeving het probleem te doen verminderen of geheel op te lossen. Alleen als dit niet tot het gewenste resultaat leidt, kan ondersteuning in het kader van de Wmo aan de orde zijn.

Met deze maatregel kiest de gemeente Westland voor het uitgangspunt dat "de sterkste schouders de zwaarste lasten" dragen.

De gemeente Westland hanteert voor een aantal individuele voorzieningen een eigen bijdrage. Hierbij heeft de gemeente het eigen bijdragebeleid in overeenstemming gebracht met de mogelijkheden, die de wetgever daartoe heeft gecreëerd. Dit betekent dat voor de volgende individuele voorzieningen een eigen bijdrage is verschuldigd:

- hulp bij het huishouden;
- roerende woonvoorzieningen;
- bouwkundige woonvoorzieningen;
- vervoersvoorzieningen (niet zijnde collectief vervoer).
- gereserveerd;

Voor wat betreft rolstoelvoorzieningen en voorzieningen voor kinderen tot 18 jaar is het niet toegestaan om een eigen bijdrage te hanteren. Scootmobielen worden door de wetgever aangemerkt als vervoersvoorzieningen.

Individueel maatwerk (artikel 2.2 van de Verordening Wmo)

Onder individueel maatwerk wordt verstaan dat compensatie op grond van de Wmo plaats vindt binnen de gestelde kaders, te weten: de Wet maatschappelijke ondersteuning, de Verordening Wmo, deze Beleidsregels Wmo, het Besluit Wmo, de Algemene wet bestuursrecht, jurisprudentie en overige regelgeving.

Beoordeling van de te bereiken resultaten

Resultaat 1: Een schoon en leefbaar huis (artikel 2.1 onder a van de Verordening).

Resultaat 1 Een schoon en leefbaar huis

Het resultaat "een schoon en leefbaar huis" wordt bereikt door het (zelf) verrichten van licht en zwaar huishoudelijk werk. Het gaat daarbij concreet om het stofzuigen van de woning, het soppert van badkamer, keuken, toilet, het dweilen van vloeren en het schoonhouden van de ruimten die onder de compensatieplicht vallen.

Deze ruimten zijn die ruimten die – op niveau sociale woningbouw – voor dagelijks gebruik noodzakelijk zijn. Niveau sociale woningbouw betekent dat het aantal m², die in dit niveau gebruikelijk zijn, als uitgangspunt wordt genomen. Daarbij kunnen persoonskenmerken en behoeften het noodzakelijk maken af te wijken van dit niveau.

Afwegingskader

Het gaat om alle activiteiten teneinde het huis, exclusief de tuin en berging, maar inclusief het balkon, schoon en leefbaar te houden.

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen mogelijk zijn.
Hierbij kan in dit kader worden gedacht aan diensten die iemand ten aanzien van een schoon en leefbaar huis al gebruikte voordat de beperking(en) optraden. Bijvoorbeeld een glazenwasser voor het reinigen van de ramen aan de buitenkant.
- Vervolgens beoordeelt het college of er andere eigen mogelijkheden zijn.
Hierbij kan gedacht worden aan de situatie waarin men al jaren op eigen kosten iemand (deels) voor deze werkzaamheden inhuurt. Als tegelijk met het optreden van de beperking geen inkomenswijziging heeft plaatsgevonden en er geen aantoonbare meerkosten zijn in relatie tot de beperking, is het oordeel in zijn algemeenheid dat er geen compensatie nodig is, omdat het probleem al opgelost is. Een uitzondering hierop is wanneer aangetoond kan worden dat er wijzigingen hebben plaatsgevonden waardoor het niet meer mogelijk is deze hulp zelf te betalen.
- Daarna beoordeelt het college of er sprake is van gebruikelijke zorg.
Van gebruikelijke zorg is sprake indien er een huisgenoot aanwezig is, die in staat kan worden geacht het huishoudelijk werk over te nemen. Onder huisgenoot wordt verstaan: een persoon die - ofwel op basis van een familieband, ofwel op basis van een bewuste keuze – één huishouden vormt met de persoon die beperkingen ondervindt. Dit kan bijvoorbeeld een inwonend kind of inwonende ouders zijn. Aan de hand van de concrete feitelijke situatie wordt beoordeeld of er sprake is van inwonendheid. Bij het toepassen van gebruikelijke zorg wordt rekening gehouden met de leeftijd van de huisgenoot. Van huisgenoten wordt verwacht dat zij aan hun leeftijd gerelateerde bijdrage leveren. Bijvoorbeeld hun eigen kamer schoon te houden, door het verrichten van hand- en spandiensten zoals het helpen bij de afwas, enz. Bij gebruikelijke zorg wordt er van uitgegaan dat men naast een volledige baan de mogelijkheid heeft een huishouden te kunnen uitvoeren. Alleen bij een daadwerkelijke afwezigheid van de huisgenoot gedurende een aantal dagen en nachten achtereen zullen de niet uitstelbare taken overgenomen kunnen worden. Bij het zwaar en licht huishoudelijk werk gaat het veelal om uitstelbare taken. Alleen als schoonmaken niet kan blijven liggen (regelmatig geknoei vloeistoffen en eten) zal dat direct moeten gebeuren. Hier zal dan ondanks de (gedeeltelijk) gebruikelijke zorg wel voor geïndiceerd worden. Van kinderen in de leeftijd van 18 tot 23 jaar wordt verwacht dat zij die huishoudelijke taken overnemen, die behoren bij een eenpersoonshuishouden. Vanaf 23 jaar wordt verwacht dat zij het hele huishouden overnemen.

- Ook bij mantelzorgers kan sprake zijn van problemen bij resultaat 1, een schoon huis en leefbaar huis. Dit is dan een afgeleid recht van de persoon aan wie mantelzorg wordt verleend, zodat geen zelfstandig recht ontstaat.
- Als er sprake is van een mantelzorgwoning, dan is alleen voor het gedeelte waar de belanghebbende verblijft (woonachtig is), hulp bij het huishouden mogelijk.
Het gedeelte waar de mantelzorger woonachtig is valt niet onder de gemeentelijke compensatieplicht. Het schoonhouden van dit gedeelte tot de eigen verantwoordelijkheid van de mantelzorger.
- Als het voorafgaande niet heeft geleid tot een oplossing van het probleem, kan het college compenseren. Bij dit compenseren wordt als norm aangehouden de systematiek in bijlage I van deze Beleidsregels Wmo: Protocol Hulp bij het huishouden.

Resultaat 2 Wonen in een geschikt huis

Voordat er gecompenseerd kan worden is er een belangrijke voorwaarde: er moet een woning zijn. Als er geen woning is, is het niet binnen het kader van de Wmo de taak van de gemeente om voor een woning te zorgen. Iedere Nederlandse burger dient zelf voor een woning te zorgen. Bij de keus van een woning wordt uiteraard rekening gehouden met de eigen situatie. Dat betekent ook dat er met bestaande of bekende toekomstige beperkingen rekening wordt gehouden. Als de woning dan nog niet geschikt is kan het college compenseren.

Met betrekking tot het wonen in een voor de bewoner geschikt huis wordt in het artikel 4, lid 1 van de Wmo geen duidelijk onderscheid gemaakt tussen resultaten die bereikt moeten worden op het huishoudelijke vlak en resultaten voor wat betreft een voor persoon en zijn kenmerken geschikte woning. De term "voeren van een huishouden" geeft daar geen duidelijkheid over.

Afwegingskader

Uitgangspunt is dat iedereen eerst zelf zorg dient te dragen voor een woning. Daarbij mag er van uit worden gegaan dat rekening wordt gehouden met bekende beperkingen, ook wat betreft de toekomst. *Een eigen woning kan zowel een gekochte woning zijn als een huurwoning.*

- Het college beoordeelt eerst resultaat 2: wonen in een geschikt huis, te bereiken via een woningaanpassing of een verhuizing.
Hierbij zullen alle aspecten worden meegewogen al dan niet in de vorm van een woningaanpassing aan de huidige woning of via een verhuizing indien dat de goedkoopst compenserende oplossing is, tot de mogelijkheden behoort. Aspecten zijn zoals de financiële consequenties van de aanpassing in relatie tot de verhuizing, de termijn waarop vervangende woonruimte beschikbaar komt (in verband met de medisch verantwoorde termijn). Tevens worden de argumenten pro en contra verhuizing ten aanzien van de betrokkene en argumenten op basis van de eventueel aanwezige mantelzorg in de afweging meegenomen. Een zorgvuldige afweging van alle argumenten zal aan het besluit ten grondslag worden gelegd (zie voorts ook hoofdstuk 8 van deze Beleidsregels).
- Als er sprake is van een aanvraag van een mantelzorgwoning gaat het college ook daarbij uit van de eigen verantwoordelijkheid voor het hebben van een woning.
- Als al het voorafgaande niet geleid heeft tot een oplossing van het probleem, kan het college compenseren. Bij dit compenseren wordt als norm aangehouden de systematiek in bijlage I van deze Beleidsregels Wmo: Protocol Hulp bij het huishouden.

Resultaat 3 Goederen voor primaire levensbehoeften

In elk huishouden zijn boodschappen voor de dagelijkse levensbehoeften nodig. De compensatieplicht is beperkt tot het halen van de levensmiddelen en schoonmaakmiddelen, zaken die dagelijks/wekelijks gebruikt worden in elk huishouden. Niet hieronder vallen de grotere inkopen zoals kleding en duurzame goederen, zoals (huishoudelijke) apparaten.

Afwegingskader

Onder dit resultaat worden gerekend de boodschappen inzake levens- en schoonmaakmiddelen die dagelijks nodig zijn en zo nodig de bereiding van maaltijden.

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen mogelijk zijn.
Hierbij kan in dit kader gedacht worden aan diensten die iemand ten aanzien van het verkrijgen van goederen voor primaire levensbehoeften al gebruikte voordat de beperking(en) optraden. Bijvoorbeeld het gebruik van een boodschappenservice of een vrijwilliger van een vrijwilligersorganisatie. Tevens kan ten aanzien van het bereiden van maaltijden gedacht worden of vormen van een maaltijdservice of het gebruik van kant en klare maaltijden deels mogelijk en bruikbaar is. Daarnaast mag het als gebruikelijk worden aangemerkt dat de boodschappen één maal per week worden gedaan. Het verwijzen naar een boodschappenservice wordt volgens de jurisprudentie aanvaardbaar geacht als hier voor de belanghebbende niet al te hoge kosten aan verbonden zijn.
- Vervolgens beoordeelt het college of er sprake is van gebruikelijke zorg. Zie tekst bij resultaat 1.
Van gebruikelijke zorg is sprake indien er een huisgenoot aanwezig is die in staat kan worden geacht het huishoudelijk werk over te nemen. Onder huisgenoot wordt verstaan: een persoon die - ofwel op basis van een familieband, ofwel op basis van een bewuste keuze – één huishouden vormt met de persoon die beperkingen ondervindt. Een huisgenoot is een inwonend kind, maar zijn ook inwonende ouders. Of er sprake is van inwonendheid wordt naar de concrete feiten beoordeeld. Van huisgenoten wordt verwacht dat zij aan hun leeftijd gerelateerde bijdrage leveren. Van huisgenoten wordt verwacht dat zij hun bijdragen leveren zoals het doen van (kleine) boodschappen of het helpen bij het bereiden van de maaltijd. Bij gebruikelijke zorg wordt uitgegaan van de mogelijkheid om naast een volledige baan een huishouden te kunnen uitvoeren. Alleen bij daadwerkelijke afwezigheid van de huisgenoot gedurende een aantal dagen en nachten achtereen zullen de niet-uitstelbare taken overgenomen kunnen worden. Het doen van boodschappen is een uitstelbare taak, het bereiden van maaltijden is een niet-uitstelbare taak. Hier kunnen in bepaalde gevallen wel minuten/uren voor geïndiceerd worden. Van kinderen in de leeftijd van 18 tot 23 jaar wordt verwacht dat zij die huishoudelijke taken overnemen, die behoren bij een eenpersoonshuishouden. Vanaf 23 jaar wordt verwacht dat zij zelf het gehele huishouden overnemen.
- Daarna beoordeelt het college of er andere eigen mogelijkheden zijn binnen het sociale netwerk zoals burens, uitwonende kinderen, familie.
Hierbij kan gedacht worden aan de situatie dat in de omgeving wonende bekenden en/of uitwonende kinderen gewend zijn of bereid zijn deze boodschappen te doen.
- Als al het voorafgaande niet geleid heeft tot een oplossing van het probleem kan het college compenseren. Bij dit compenseren wordt als norm aangehouden de systematiek in bijlage I van deze Beleidsregels Wmo: Protocol Hulp bij het huishouden.

Resultaat 4: Beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding (artikel 2.1 onder d van de Verordening Wmo).

Resultaat 4 Beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding

De dagelijkse kleding moet met enige regelmaat schoongemaakt worden. Dit betekent het wassen, drogen en in bepaalde situaties strijken van kleding. We spreken hier uitsluitend over normale kleding voor alledag. Daarbij is het uitgangspunt dat zo min mogelijk kleding gestreken hoeft te worden.

Afwegingskader

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen mogelijk zijn. *Hierbij kan in dit kader gedacht worden aan diensten die iemand ten aanzien van draagbare en doelmatige kleding al gebruikte voordat de beperking(en) optraden. Bijvoorbeeld het gebruik van een wasserij/stomerij.*
- Vervolgens beoordeelt het college of er sprake is van gebruikelijke zorg. Zie tekst bij resultaat 1. *Van gebruikelijke zorg is sprake indien er een huisgenoot aanwezig is die in staat kan worden geacht het huishoudelijk werk over te nemen. Onder huisgenoot wordt verstaan: een persoon die - ofwel op basis van een familieband, ofwel op basis van een bewuste keuze – één huishouden vormt met de persoon die beperkingen ondervindt. Een huisgenoot is een inwonend kind, maar zijn ook inwonende ouders. Of er sprake is van inwonendheid zal naar de concrete feiten beoordeeld moeten worden. Daarbij wordt rekening gehouden met de leeftijd van de huisgenoot. Van meerderjarige huisgenoten en meerderjarige kinderen wordt verwacht dat zij hun bijdragen leveren aan het doen van de was. Alleen bij daadwerkelijke afwezigheid van de huisgenoot gedurende een aantal dagen en nachten achtereen zullen de niet-uitstelbare taken overgenomen kunnen worden. Bij beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding zal het over het algemeen gaan om uitstelbare taken. Alleen als de was niet kan blijven liggen zal dat direct moeten gebeuren. Hier zal dan ondanks de gedeeltelijke gebruikelijke zorg wel voor geïndiceerd kunnen worden.*
- Daarna zal het college beoordelen of er andere eigen mogelijkheden zijn die benut kunnen worden. *Hierbij kan gedacht worden aan het in de woning aanwezig zijn van een wasmachine. Als dit apparaat niet aanwezig is, maar wel een adequate oplossing biedt voor het probleem, is de aanschaf van de wasmachine voorliggend. De aanschaf van een droogtrommel of een afwasmachine is niet voorliggend op het inzetten van hulp, het gebruik ervan wel. Niet relevant is of men gebruik wil maken van een voorliggende voorziening.*
- Als al het voorafgaande niet geleid heeft tot een oplossing van het probleem kan het college compenseren. Bij dit compenseren wordt als norm aangehouden de systematiek in bijlage I van deze Beleidsregels Wmo: Protocol Hulp bij het huishouden.

Resultaat 5: Het thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren (artikel 2.1 onder e van de Verordening Wmo).

Resultaat 5 Het thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren

De zorg voor kinderen die tot het huishouden behoren is in eerste instantie een taak van de ouders. Zo moeten werkende ouders er zorg voor dragen dat er op tijden dat zij beiden werken opvang voor de kinderen is.

De Wmo heeft vooral een taak in het bijspringen zodat voor het gezin ruimte ontstaat om zelf een al dan niet tijdelijke oplossing te zoeken.

Afwegingskader

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen mogelijk zijn. *Hierbij kan in dit kader gedacht worden aan diensten die iemand ten aanzien van het thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren al gebruikte voordat de beperkingen optraden en of het financieel mogelijk is van deze diensten gebruik te (blijven) maken. Bijvoorbeeld voorschoolse, tussenschoolse en naschoolse opvang, kinderopvang, opvang door grootouders de mogelijkheden van ouderschapsverlof enz. De genoemde voorliggende voorzieningen moeten wel beschikbaar zijn. Als dit niet het geval is, dan is geen sprake van een voorliggende voorziening.*
- Vervolgens beoordeelt het college of er sprake is van gebruikelijke zorg. Bij tijdelijke opvang gaat het om die tijden dat de partner vanwege werkzaamheden niet thuis is. *Er kan rekening gehouden worden met personen die vanwege hun werkzaamheden langdurig van huis zijn.*
- Bij echtscheiding vervalt niet de zorgplicht van ouders voor hun kinderen. Bij het onderzoek naar opvangmogelijkheden bij de niet thuiswonende ouder wordt rekening gehouden met eventueel voor de rechtbank vastgelegde afspraken hierover.
- Ten aanzien van mantelzorgers kan het college rekening houden met hun belangen als het gaat om het thuis zorgen voor minderjarige kinderen die tot het gezin behoren.
- Als al het voorafgaande niet geleid heeft tot een oplossing van het probleem kan het college compenseren. Bij dit compenseren wordt als norm aangehouden de systematiek in bijlage I van deze Beleidsregels Wmo: Protocol Hulp bij het huishouden.

Resultaat 6: Verplaatsen in en om de woning (artikel 2.1 onder f van de Verordening Wmo).

Resultaat 6 Verplaatsen in en om de woning

Het gaat hierbij om verplaatsingen direct in en om de woning, zoals het dagelijks zittend verplaatsen in een rolstoel.

Afwegingskader

- Rolstoelen voor het zogenoemde 'incidentele' gebruik, waarbij de rolstoel wordt gebruikt om elders (bij het winkelen of bij uitstapjes) te gebruiken, vallen niet onder dit te bereiken resultaat. Een rolstoel voor incidenteel gebruik valt onder resultaatgebied 8.
- De sport(rolstoel) voorziening wordt niet gerekend tot een rolstoel voor het verplaatsen in en rond de woning. Een sportvoorziening kan op grond van resultaatgebied 8 worden toegekend.
- Ten aanzien van mantelzorgers kan door het college rekening worden gehouden met hun belangen.
- Als al het voorafgaande niet heeft geleid heeft tot een oplossing van het probleem kan het college compenseren.

Resultaat 7 Lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Het lokaal verplaatsen per vervoermiddel is de mogelijkheid om zich in de eigen woon- en leefomgeving te verplaatsen. Onder lokaal verplaatsen wordt verstaan de verplaatsingen tot ongeveer 15 kilometer rond de woning. Daarmee kunnen de bestemmingen zoals het ziekenhuis, het NS-station, een kerkgenootschap en andere maatschappelijke activiteiten worden bereikt. Alleen in het uiterste geval dat er sprake is van dreigende vereenzaming kan van de verplaatsingsafstand van ongeveer 15 kilometer rond de woning worden afgeweken.

Afwegingskader

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen mogelijk zijn. Hierbij kan in dit kader gedacht worden aan de situatie dat het voor belanghebbende vóór het optreden van de beperkingen al gebruikelijk was om de verplaatsingen met de eigen auto te doen. *Ook of het mogelijk is gebruik te maken van fietsen in een bijzondere uitvoering (fietsen met lage instap, trapondersteuning). In die situaties zal er geen noodzaak zijn de beperkingen te compenseren.*
- Als al het voorafgaande niet geleid heeft tot een oplossing van het probleem kan het college compenseren.
- Het college beoordeelt waar de vervoersbehoefte van de belanghebbende uit bestaat.
- Het college beoordeelt of de ondervonden vervoersbeperkingen gecompenseerd kunnen worden door een vervoersvoorziening. Uitgangspunt is dat gecompenseerd wordt met een systeem van collectief vervoer.
- Bij het toekennen van voorzieningen om het gebruik van een Wmo-voorziening mogelijk te maken beoordeelt het college of er sprake is van meerkosten ten opzichte van de periode voordat de beperkingen ontstonden. Alleen dan komt men in aanmerking voor een individuele voorziening.
- Indien gecompenseerd wordt met een individuele voorziening kan dat bijvoorbeeld in de vorm van een driewielers of een scootmobielvoorziening.
- Met de positie van mantelzorgers kan rekening worden gehouden bij het bepalen van de vervoersvoorziening. *Zo kan voor het (medisch/sociaal) noodzakelijk zijn dat de mantelzorger mee gaat bij de verplaatsingen. Het vervoer van de mantelzorger als noodzakelijke begeleider in het collectief vervoer zal dan kosteloos zijn.*

Resultaat 8: Hebben van contacten en deelname recreatieve, maatschappelijke en religieuze activiteiten (artikel 2.1 onder h van de Verordening Wmo).
--

Resultaat 8 Hebben van contacten en deelname recreatieve, maatschappelijke en religieuze activiteiten

Hierbij gaat het om de mogelijkheid deel te nemen aan recreatieve, maatschappelijke en religieuze activiteiten in het leven van alledag.

Een belangrijke voorwaarde hiervoor zit in een ander te bereiken resultaat: het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel.

Afwegingskader

- Het college beoordeelt eerst of voorliggende en algemeen gebruikelijke voorzieningen dan wel andere gemakkelijk zelf te realiseren voorzieningen mogelijk zijn.
Wanneer sprake is van een voorliggende of algemene voorziening vindt een "warme" overdracht plaats naar desbetreffende instantie.
- Als resultaten 1 tot en met 7 niet leiden tot een oplossing, kan worden overgaan tot het compenseren op grond van resultaat 8. *Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan de sportvoorziening, het bezoekbaar maken van een woning of een rolstoel voor incidenteel gebruik.*

HOOFDSTUK 3 TOEGANG VOORZIENINGEN

Identificatieplicht (artikel 3.3. van de Verordening Wmo)

De Verordening Wmo bepaalt dat het college de aanvrager verplicht zich te legitimeren door middel van een document als bedoeld in artikel 1 lid 1° tot en met 3° van de Wet op de identificatieplicht.

Inlichtingen, onderzoek, advies en beschikking (artikel 3.5 van de Verordening Wmo)

Lid 1 van artikel 3.5 van de Verordening Wmo biedt de basis voor een zorgvuldig onderzoek om te bepalen of er al dan niet sprake is van een noodzaak.

Uit de jurisprudentie blijkt dat indien een aanvrager geen medewerking verleent aan een (medisch) onderzoek de aanvraag afgewezen mag worden op grond van de onmogelijkheid voldoende onderzoek te doen. Het moet dan wel zo zijn dat zonder dit onderzoek de noodzaak niet vast te stellen is. Er zal dus altijd beoordeeld moeten worden of op een andere wijze de noodzaak vastgesteld kan worden.

Heronderzoeken (artikel 3.9 van de Verordening Wmo)

Bij een aantal voorzieningen kan gedurende de (gebruiks)periode een heronderzoek worden uitgevoerd om vast te stellen of:

- de voorziening nog gebruikt wordt;
- de voorziening nog voldoende compensatie biedt;
- de voorziening (door de leverancier) goed onderhouden wordt;
- de medische en/of financiële situatie van de belanghebbende gewijzigd is;
- de toegekende financiële tegemoetkoming besteed wordt aan het doel waarvoor deze is verstrekt.

Het heronderzoek kan tot verschillende uitkomsten leiden:

- ongewijzigd continueren voorziening(en);
- gewijzigd continueren voorziening(en);
- beëindigen voorziening(en);
- al dan niet geheel of gedeeltelijk intrekken voorziening(en);
- al dan niet geheel of gedeeltelijk terugvorderen voorziening(en).

Beëindiging

Van beëindiging is sprake indien de aanspraak op een Wmo-voorziening wordt aangetast met ingang van het heden of naar de toekomst toe. Een beëindiging gebeurt dus nooit met terugwerkende kracht. In dat geval is er sprake van "intrekking" (zie volgend kopje).

Voorbeelden van situaties waarin de aanspraak op een voorziening wordt beëindigd zijn:

- de belanghebbende die de verstrekking ontvangt komt te overlijden;
- de belanghebbende die de verstrekking ontvangt behoort niet langer tot de doelgroep van de Wmo (bijvoorbeeld: na een periode van revalidatie is er niet langer sprake van een beperking);
- de belanghebbende die de verstrekking ontvangt, verhuist naar een andere gemeente;
- degene die de verstrekking ontvangt kan een beroep doen op een andere voorziening (bijvoorbeeld een rolstoel op grond van de AWBZ in verband met verhuizing naar een AWBZ-instelling of een vervoerskostenvergoeding op grond van de WIA in verband met werkaanvaarding).

Het besluit om over te gaan tot beëindiging wordt altijd bij beschikking medegedeeld (let wel: ingeval van overlijden wordt de beschikking verzonden aan de nabestaanden). In de beschikking wordt medegedeeld wat de reden is van de beëindiging. Verder bevat de beschikking de afwikkeling van rechten en verplichtingen. Hierbij valt te denken aan een nabetaling van de gemeente, maar ook aan resterende verantwoordingsverplichtingen van de belanghebbende.

Intrekking (artikel 3.7 van de Verordening Wmo)

Van intrekking is sprake indien de aanspraak op een Wmo-voorziening met terugwerkende kracht wordt aangetast. Achteraf wordt dus alsnog een juist besluit genomen. Dit speelt bijvoorbeeld als tijdens een heronderzoek blijkt dat een te hoog persoonsgebonden budget is verleend. Door over te gaan tot (gedeeltelijke) intrekking van het toekenningsbesluit, wordt dit alsnog met terugwerkende kracht hersteld. Vervolgens kan hetgeen ten onrechte is uitbetaald worden teruggevorderd. Een besluit om over te gaan tot intrekking zal in de praktijk meestal betrekking hebben op een voorziening die in de

vorm van een persoonsgebonden budget is verstrekt. Dit neemt niet weg dat het ook mogelijk is om het recht op een in natura verstrekte voorziening in te trekken. Echter, uit de aard van een vertrekking in natura vloeit voort dat het lastig is om een dergelijke verstrekking met terugwerkende kracht ongedaan te maken.

De Wmo bevat geen bepaling die het college de bevoegdheid verleent om een toegekende voorziening in te trekken. Op grond van onze verordening heeft het college deze bevoegdheid wel. In de uitspraak van 28 juni 2011 (LJN: BR 3350) constateert Rechtbank Arnhem dat uit vaste jurisprudentie volgt echter dat een bestuursorgaan ook zonder specifieke wettelijke grondslag ambtshalve de bevoegdheid toekomt om een eerder besluit weer in te trekken, mits daarbij de geschreven en ongeschreven beginselen van behoorlijk bestuur in acht worden genomen, en ook overigens de wettelijke voorschriften worden nageleefd.

Het college kan een besluit geheel of gedeeltelijk intrekken indien:

- niet is voldaan aan de voorwaarden voortvloeiend uit de wet of zoals bij beschikking aan belanghebbende zijn medegedeeld;
- uit onderzoek is gebleken dat de belanghebbende in een eerder stadium onjuiste en/of onvolledige gegevens heeft aangeleverd en dat, als de juiste en/of volledige gegevens bekend geweest waren, dit tot een ander besluit had geleid.

Daarnaast kan een besluit tot verlening van een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget ook worden ingetrokken als blijkt dat de tegemoetkoming of het budget niet is aangewend voor de bekostiging van het doel waarvoor de verlening heeft plaatsgevonden (zie hiertoe ook bijlage III, regels persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013, onder 8).

Het college heeft de bevoegdheid om over te gaan tot (al dan niet gedeeltelijke) intrekking van de voorziening. Dit houdt in dat een belangenafweging gemaakt moet worden ten aanzien van het uitoefenen van deze bevoegdheid. Bij de belangenafweging geldt als uitgangspunt dat Wmo-voorzieningen betaald worden uit algemene middelen en dat misbruik en/of oneigenlijk gebruik van deze voorzieningen moet worden voorkomen. Echter, het belang om gecompenseerd te worden in de ondervonden beperkingen dient eveneens zwaar te wegen.

Aangezien intrekking in feite een beëindiging met terugwerkende kracht is, dient ook rekening gehouden te worden met het rechtszekerheidsbeginsel. Dit beginsel is echter al verdisconteerd in de gronden waarop de intrekking gebaseerd kan worden. Zo is er in beginsel geen strijd met het rechtszekerheidsbeginsel indien de belanghebbende niet heeft voldaan aan voorwaarden die zijn opgelegd bij de toekenning van de voorziening.

Uit de belangenafweging vloeit voort dat het ook mogelijk is dat wordt afgezien van intrekking. In dat geval is het vaak wel mogelijk om het recht op de voorziening te beëindigen.

Het besluit om over te gaan tot intrekking wordt altijd bij beschikking medegedeeld. In de beschikking wordt medegedeeld wat de reden is van de intrekking. Bovendien vermeldt de beschikking, indien van toepassing, welk bedrag ten onrechte is ontvangen. Verder wordt ook de afwikkeling van resterende rechten en verplichtingen (zoals de aankondiging dat bedragen teruggevorderd kunnen worden of de inname van een in bruikleen verstrekte traplift) in de beschikking opgenomen.

Terugvordering (artikel 3.8 van de Verordening Wmo)

Doorgaans wordt een besluit tot intrekking gevolgd door een besluit tot terugvordering. Ook in andere situaties kan ten onrechte een voorziening zijn toegekend. Ook dan is terugvordering in beginsel aan de orde.

De Wmo bevat, anders dan in de Wet voorzieningen gehandicapten, geen bepaling die het college de bevoegdheid verleent om over te gaan tot terugvordering van een voorziening. Op grond van onze verordening heeft het college deze bevoegdheid wel. Uit jurisprudentie blijkt dat terugvordering mogelijk is. Zo heeft de Centrale Raad van Beroep (bij uitspraak van 17 mei 2006, LJN: AX5819)

overwogen dat het ontbreken van een wettelijke bepaling op grond waarvan van de betrokkene kan worden teruggevorderd, niet aan terugvordering in de weg, nu zowel in het publiekrecht als in het algemeen het rechtsbeginsel is aanvaard dat een zonder rechtsgrond verrichte betaling ongedaan gemaakt moet worden.

a. Wanneer wordt er teruggevorderd?

Het college kan overgaan tot terugvordering indien:

- blijkt dat, als gevolg van een intrekkingbesluit, ten onrechte een voorziening is vertrekt;
- een tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget abusievelijk is verleend.

Bij het nemen van een besluit tot intrekking (van bijvoorbeeld een persoonsgebonden budget) is voorstelbaar dat blijkt dat de belanghebbende ten onrechte een persoonsgebonden budget heeft ontvangen. Het uitgangspunt is dat gemeenschapsgeld rechtmatig besteed moet worden. Dit heeft tot gevolg dat hetgeen ten onrechte is ontvangen, aan de gemeente terugbetaald moet worden. Hiertoe wordt een terugvorderingsbesluit genomen.

De tweede situatie waarin wordt overgegaan tot terugvordering is als een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget abusievelijk is verstrekt. Hiervan is sprake als het bedrag is betaald zonder dat hieraan een besluit ten grondslag lag. Te denken valt aan een uitbetaling van een bedrag van € 1.000, terwijl het besluit vermeldt dat € 100 betaald moest worden. Terugvordering is ook aan de orde als een betaling abusievelijk is verricht aan een derde omdat de betaling is overgemaakt op een verkeerd bankrekeningnummer.

b. Wat wordt er teruggevorderd?

Hetgeen ten onrechte/abusievelijk is verstrekt wordt volledig teruggevorderd.

c. Afzien van terugvordering

Het uitgangspunt is dat ten onrechte verstrekte voorzieningen worden teruggevorderd. Het besluit om over te gaan tot terugvordering is echter een bevoegdheid van het college. Dit betekent dat er een belangenafweging gemaakt moet worden. De uitkomst hiervan kan zijn dat niet of niet volledig wordt overgegaan tot terugvordering.

Bij de belangenafweging wordt veel waarde toegekend aan een rechtmatige besteding van gemeenschapsgelden. Daarnaast wordt veel waarde toegekend aan de vraag of de betrokkene redelijkerwijs had kunnen dan wel moeten weten dat hij ten onrechte een voorziening ontving. Let wel, bij terugvordering gaat het in feite om het alsnog creëren van een rechtmatige toestand. Dit betekent dat bij een terugvordering niet aan de orde is of de belanghebbende een verwijt gemaakt kan worden. Bij de belangenafweging spelen alle omstandigheden van het individuele geval een rol.

Er zijn situaties denkbaar waarin de uitkomst van de belangenafweging is dat wordt afgezien van terugvordering. Hiervan kan sprake zijn indien:

- de betrokkene redelijkerwijs niet kon/moest weten dat hij ten onrechte een voorziening ontving;
- er sprake is van een dringende reden om af te zien van terugvordering. Hiervan zal niet licht sprake zijn. Zo blijkt uit de rechtspraak (CRvB 21-12-2011, LJN: BV0088) dat een laag opleidingsniveau, het niet machtig zijn van de Nederlandse taal en/of het hebben van schulden niet zodanig bijzonder zijn dat dit aanleiding geeft om af te wijken van de bevoegdheid tot terugvordering. Ook het samenstel van deze omstandigheden is geen aanleiding om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. In Westland geldt dat er sprake is van dringende redenen om af te zien van terugvordering indien terugvordering leidt tot onacceptabele materiële of immateriële gevolgen. Dit vergt dus een individuele afweging van alle relevante omstandigheden.
- het terug te vorderen bedrag beschouwd moet worden als een zogenaamd "kruimelbedrag". Hiervan is sprake als het bedrag lager is dan € 100. De achterliggende reden om in een dergelijk geval af te zien van terugvordering is dat terugvordering in deze gevallen niet doelmatig wordt geacht. In het besluit om af te zien van terugvordering moet wel gemotiveerd worden waarom het juist in dit specifieke geval

niet doelmatig is. Als het bedrag zeer eenvoudig (bijvoorbeeld door middel van verrekening, zie hierna) geïnd kan worden, is de geringe hoogte van het terugvorderingsbedrag geen reden om van terugvordering af te zien.

d. Besluit tot terugvordering

Het besluit om over te gaan tot terugvordering én het besluit om (gedeeltelijk) af te zien van terugvordering wordt bij beschikking aan de belanghebbende medegedeeld. De beschikking bevat in ieder geval (voor zover van toepassing):

- het besluit dat er wordt teruggevorderd;
- de reden van de terugvordering;
- de wettelijke grondslag van de terugvordering;
- belangenafweging of er wel/geen reden is om af te zien van terugvordering;
- de hoogte van het teruggevorderde bedrag (eventueel voorzien van een berekening);
- de termijn waarbinnen het bedrag moet zijn terugbetaald (zes weken) of de mededeling dat het bedrag wordt verrekend (zo ja, waarmee).

Verrekening en invordering (artikel 3.8, lid 3 van de Verordening Wmo)

Het nemen van een terugvorderingsbesluit betekent niet dat de vordering meteen afgehandeld is. Er zijn verschillende mogelijkheden om het teruggevorderde bedrag daadwerkelijk te ontvangen. Dit zijn:

- verrekening;
- belanghebbende betaalt zelf;
- gerechtelijke invordering.

Indien mogelijk wordt een teruggevorderd bedrag geïnd door middel van verrekening. De wettelijke grondslag hiervoor rust op artikel 4:93 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering (van de belanghebbende op de gemeente) geschiedt slechts voor zover de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien. Artikel 4.8 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning is te beschouwen als zo'n wettelijk voorschrift. Daarnaast is de bevoegdheid tot verrekening opgenomen in de gemeentelijke Wmo-verordening.

Uit dit artikel volgt dat verrekening zowel mogelijk is met vorderingen van of op de persoon op grond van de Wmo, maar ook ten aanzien van uitkeringen op grond van de Wet werk en bijstand (WWB). Het is dus mogelijk om terugvordering wegens een ten onrechte ontvangen persoonsgebonden budget te verrekenen met de aanspraak van de belanghebbende op een WWB-uitkering.

Ten aanzien van verrekening geldt dat hiervan schriftelijk mededeling gedaan moet worden aan de belanghebbende. Het is niet nodig om de belanghebbende om toestemming te vragen (bijvoorbeeld met een machtiging).

Als verrekening niet mogelijk is (bijvoorbeeld omdat de belanghebbende geen aanspraak meer kan maken op een voorziening), dient de vordering door de belanghebbende betaald te worden. In de terugvorderingsbeschikking wordt de belanghebbende verzocht het bedrag van de vordering ineens te betalen. Hiervoor wordt een termijn van zes weken geboden. Deze termijn volgt uit artikel 4:87 van de Awb. Het is voorstelbaar dat betaling ineens niet mogelijk is. In dat geval kan uitstel van betaling worden verleend. In de terugvorderingsbeschikking wordt belanghebbende uitgenodigd om afspraken te maken over terugbetaling in termijnen. Dergelijke afspraken zijn bindend en ze worden altijd schriftelijk bevestigd aan de belanghebbende. Bij terugbetaling in termijnen geldt als uitgangspunt dat de vordering binnen twaalf maanden volledig afgelost dient te zijn. De minimale maandelijkse aflossing bedraagt 6% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm + 50% van het inkomen voor zover dit hoger is dan de bijstandsnorm. Let wel: afspraken over aflossing staan in beginsel niet in de weg aan de bevoegdheid tot verrekening.

Indien belanghebbende zich niet houdt aan de verplichting tot aflossing ineens of zich niet houdt aan zijn betaalafspraken, zijn andere maatregelen nodig. In dat geval wordt overgegaan tot gerechtelijke invordering. De verleende uitstel van betaling wordt dan ingetrokken (artikel 4:96 Awb). Daarnaast ontvangt de belanghebbende een schriftelijke aanmaning (artikel 4:112, lid 1 Awb). De aanmaning vermeldt dat de belanghebbende in verzuim is ten aanzien van zijn betalingsverplichtingen. Er wordt

een termijn van twee weken geboden om dit verzuim te herstellen (dus om alsnog de gehele betaling ineens te verrichten). Daarnaast wordt gemeld dat bij niet-tijdige betaling de betaling kan worden afgedwongen en dat de kosten van de uit te voeren invorderingsmaatregelen bij de belanghebbende in rekening gebracht kunnen worden (artikel 4:112, lid 3 Awb).

Aangezien de bevoegdheid tot terugvordering niet is geregeld in de Wmo zelf, geldt dat deze invordering langs civielrechtelijke weg moet geschieden. Dit houdt in dat de kantonrechter wordt verzocht een executoriale titel te verlenen aan het besluit tot terugvordering. Deze titel heeft tot gevolg dat het besluit de werking krijgt van een dwangbevel. Hiermee kan aan de deurwaarder opdracht worden gegeven het bedrag van de vordering te verhalen op de goederen van de schuldenaar. Via de regels zoals opgenomen in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering gaat de deurwaarder over tot het leggen van executoriaal beslag op de uitwinbare goederen die tot het vermogen van de schuldenaar behoren.

a. Kwijtschelding (restant) vordering

De gemeente Westland hanteert een strak terug- en invorderingsbeleid. Echter, als de belanghebbende (debiteur) een aantoonbare maximale inspanning verricht om de vordering te betalen, wil het college dat in principe belonen. Dit houdt in dat na een periode van 36 maanden optimaal aflossen, het restant van de vordering wordt kwijtgescholden. Daarnaast is het college bereid om mee te werken aan een schuldenregeling in het kader van de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs) of de Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP).

Ten aanzien van fraudevorderingen geldt een ander regime. Hieronder wordt verstaan: vorderingen die zijn ontstaan als gevolg van het verstrekken van onjuiste en/of onvolledige inlichtingen. Ten aanzien van dergelijke vorderingen geldt dat kwijtschelding in principe pas na 5 jaren van maximale aflossing bespreekbaar is.

Afkoop van een fraudevordering is mogelijk als een bedrag ter hoogte van minimaal 50% van de hoofdsom als bedrag ineens wordt betaald. De hoogte van dit bedrag moet minimaal de hoogte hebben van 60 maximale maandelijkse aflossingen. Op verzoek komt de belanghebbende dan in aanmerking voor kwijtschelding van het nog te betalen restant van de vordering.

Als een vordering het gevolg is van fraude werkt het college niet mee aan het tot stand brengen van een schuldenregeling in het kader van de Wgs of de WSNP.

Indien de vordering is verhoogd met incassokosten geldt het uitgangspunt dat kwijtschelding of afkoop van de vordering in principe niet mogelijk. Indien hieraan toch medewerking wordt verleend, dienen de gemaakte incassokosten altijd volledig terugbetaald te worden.

Kwijtschelding wordt ambtshalve of op verzoek verleend. Van een besluit over te gaan tot kwijtschelding (of om geen kwijtschelding te verlenen) wordt bij beschikking mededeling gedaan.

Als het niet mogelijk is om een debiteur te traceren, wordt elk jaar, door middel van een heronderzoek, een poging gedaan om de debiteur alsnog te traceren. Na 5 jaar aan vergeefse pogingen kan de vordering buiten invordering worden gesteld. De terugvordering is dan niet langer rechtens afdwingbaar. Het gevolg is dat er een natuurlijke verbintenis tot betaling overblijft. De gemeente zal geen pogingen meer doen het bedrag alsnog te innen. Echter, als er alsnog betalingen worden ontvangen op die vordering, dan hoeven deze niet aan de betrokkene terugbetaald te worden.

HOOFDSTUK 4 VORM VAN ALGEMENE WMO-VOORZIENINGEN

Algemene voorzieningen (artikel 4.1 van de Verordening Wmo)

Hierbij geldt het primaat van de algemene Wmo-voorzieningen. In dit kader kan gedacht worden aan voorzieningen die, zonder indicatiestelling vooraf, eenvoudig en voor iedereen te verkrijgen en te gebruiken zijn. Bijvoorbeeld klussendiensten, vrijwilligers die begeleiding bieden bij het buitenshuis verplaatsen, of een pool van rolstoelen in een woonvoorziening voor ouderen.

Algemene Wmo-voorzieningen zijn voortdurend in ontwikkeling en zullen de komende jaren een nadrukkelijker rol gaan innemen. Aangezien algemene Wmo-voorzieningen voortgaan op collectieve en individuele voorzieningen zal bij de indicatie beoordeeld moeten worden of het gebruik van een algemene voorziening mogelijk is.

Bij de hierna genoemde algemene en dus voorliggende voorzieningen geldt altijd dat:

1. De voorziening daadwerkelijk beschikbaar moet zijn;
 2. Door de persoon met beperkingen financieel gedragen kan worden;
 3. Adequate compensatie bieden.
- boodschappendienst (Rb Arnhem 12 jan 2009 LJN BH3113; CRvB 16 september 2009 LJN BJ8530; CRvB 17 augustus 2011 LJN BR6634; CRvB 30 maart 2011 LJN BQ1178);
 - klussendienst (CRvB 28 december 2007 LJN BC2439);
 - crèche;
 - gastouder;
 - maaltijdservice (CRvB 16 september 2009 LJN BJ8530; CRvB 30 maart 2011 LJN BQ1178; CRvB 17 augustus 2011 LJN BR6634);
 - financieel-administratieve ondersteuning.

Bovenstaande opsomming is niet limitatief.

HOOFDSTUK 5 VORM VAN INDIVIDUELE WMO-VOORZIENINGEN

Inleiding

Artikel 6, lid 1 van de Wmo bepaalt het volgende:

“Het college van burgemeester en wethouders biedt personen die aanspraak hebben op een individuele voorziening de keuze tussen het ontvangen van een voorziening in natura of het ontvangen van een hiermee vergelijkbaar en toereikend persoonsgebonden budget.

Door deze bepaling zijn drie vormen van voorzieningen mogelijk om het compenseren van belemmeringen die een aanvrager ondervindt, te bereiken.

De drie vormen zijn:

1. een voorziening in natura (artikel 5.2 van de Verordening Wmo)
2. een persoonsgebonden budget (artikel 5.3 van de Verordening Wmo)
3. een financiële tegemoetkoming (artikel 5.4 van de Verordening Wmo)

ad 1. Een voorziening in natura

Wordt een voorziening in natura toegekend, dan zal de toekenning bij beschikking plaatsvinden. Bij beschikking maakt het college zijn besluit aan de aanvrager bekend. In de beschikking worden de voorwaarden opgenomen waaronder toekenning plaats vindt en of sprake is van een eigen bijdrage. In beginsel wordt een natura-voorziening in bruikleen toegekend, in uitzonderingsgevallen kan de natura-voorziening in eigendom worden toegekend.

ad. 2 Een persoonsgebonden budget

Het college kent een persoonsgebonden budget alleen ten aanzien van individuele voorzieningen toe.

Een persoonsgebonden budget is een geldbedrag, waarmee belanghebbende zelf hulp bij het huishouden en/of een individuele voorziening kan (in)kopen.

Bij beschikking maakt het college zijn besluit aan de belanghebbende bekend. In deze beschikking vermeldt het college de omvang en de duur waarvoor van het persoonsgebonden budget wordt toegekend.

Tevens wordt toegelicht wat met het persoonsgebonden budget dient te worden aangeschaft en aan welke vereisten de aan te schaffen voorziening dient te voldoen. In de beschikking wordt gemeld dat of er sprake is van een eigen bijdrage. Het persoonsgebonden budget wordt als bruto bedrag verstrekt. *Dit betekent dat gelijk aan de voorziening in natura achteraf een eigen bijdrage verschuldigd is. Vooraf wordt de eigen bijdrage niet in mindering gebracht op de hoogte van het persoonsgebonden budget*

ad 3. Een financiële tegemoetkoming

De twee vormen van een financiële tegemoetkoming zijn:

- 1 een financiële tegemoetkoming (kan 100 procent zijn);
- 2 een forfaitaire financiële tegemoetkoming (vast bedrag).

Ad 1 Een financiële tegemoetkoming is een bedrag waarmee een individuele voorziening wordt gerealiseerd. In artikel 7 lid 2 van de Wmo wordt bij het begrip financiële tegemoetkoming gesproken over een financiële tegemoetkoming voor een bouwkundige of woontechnische ingreep in of aan een woonruimte.

Een financiële tegemoetkoming kan ook een bedrag als tegemoetkoming in de kosten van het gebruik van een (rolstoel)taxi, een eigen auto of een tegemoetkoming in de aanpassingskosten van een eigen auto zijn.

Ad 2 Een forfaitaire financiële tegemoetkoming is een bedrag dat los van de werkelijke kosten wordt vastgesteld. Het hoeft dus geen kostendekkend bedrag te zijn. Te denken valt aan een tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten, voor vervoer of voor een sportvoorziening.

Bij beschikking maakt het college zijn besluit aan de aanvrager bekend. In deze beschikking vermeldt het college de hoogte van de financiële tegemoetkoming en de duur waarvoor het wordt toegekend. Tevens wordt in de beschikking de voorwaarden over de besteding van de financiële tegemoetkoming en eventuele verantwoording van de besteding van de financiële tegemoetkoming opgenomen. In de beschikking wordt eveneens gemeld of sprake is van een eigen bijdrage.

De hoogte van de financiële/forfaitaire financiële tegemoetkomingen zijn vastgelegd in het Besluit financiële tegemoetkomingen Wmo.

Eigen bijdragen en het CAK

Voor alle hiervoor beschreven vormen van individuele voorzieningen zal een eigen bijdrage worden opgelegd. De gemeente zal in de beschikking hiervan een mededeling doen, aangezien vaststelling en inning plaatsvindt door het Centraal Administratie Kantoor – bijzondere ziektekosten (het CAK). De Verordening Wmo regelt in artikel 5.5 wanneer een eigen bijdrage verschuldigd is. Het CAK werkt met verzamelinkomens vanuit een peiljaar, welk twee jaar voor het lopende jaar ligt. Dit is noodzakelijk om over de verzamelinkomens, die afkomstig zijn van de belastingdienst, te kunnen beschikken. Een eigen bijdrage mag elke vier weken gevraagd worden, maar mag nooit de grens die in het Besluit Wmo is vastgelegd, te boven gaan. Ook mag een eigen bijdrage de kostprijs van de voorziening niet te boven gaan. Wordt een voorziening in natura toegekend voor een voorziening die in eigendom van de belanghebbende wordt gegeven, bijvoorbeeld een toiletstoel, dan mag de eigen bijdrage niet meer dan 39 perioden van vier weken worden gevraagd. Gaat het om een voorziening in natura die niet in eigendom wordt toegekend, dan mag de eigen bijdrage worden gevraagd zo lang als de voorziening wordt gebruikt. (artikel 5.5 van de Verordening Wmo).

Van belang is dat in artikel 4.1, lid 6 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning (AMvB) en in artikel 15, lid 1 van de Wmo is bepaald dat voor rolstoelvoorzieningen en voorzieningen voor kinderen tot 18 jaar nooit een eigen bijdrage mag worden opgelegd.

Beperkingen van de aanspraak (artikel 5.6 van de Verordening Wmo)

In artikel 4 van de Wmo is vastgelegd dat het college verantwoorde voorzieningen moet treffen ter compensatie van de beperkingen die een persoon ondervindt in zijn zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie. Ten aanzien van de persoon met beperkingen zal soms een extern (medisch) advies nodig zijn om vast te stellen waar de beperkingen/belemmeringen uit bestaan en welke mogelijkheden er zijn om de problemen op te lossen. Als vastgesteld is of er (medisch) gezien sprake is van aantoonbare beperkingen en als de beperkingen zijn geïnventariseerd en de oplossingen helder zijn, speelt de vraag of er algemene oplossingen zijn. Deels zal deze vraag ook eerder spelen. Het heeft weinig zin een uitgebreid (medisch) onderzoek te starten als duidelijk is dat het probleem tijdelijk is en dus niet voldaan kan worden aan het criterium langdurig noodzakelijk.

Artikel 5.6 van de Verordening Wmo stelt dat een voorziening slechts wordt toegekend voor zover:

- deze langdurig noodzakelijk is;
- deze naar objectieve maatstaven gemeten de goedkoopst compenserende voorziening is;
- deze in overwegende mate op het individu gericht;
- deze voorziening niet algemeen gebruikelijk is.

Langdurig noodzakelijk (artikel 5.6 lid 1 onder a van de Verordening Wmo)

Er kan sprake zijn van een kort- of langdurig probleem. De grens wordt bepaald door de vraag of het probleem overgaat of blijvend is. In principe wordt er van uitgegaan dat de ondervonden beperkingen langdurig van aard moeten zijn, zij het dat daarvoor geen medische eindtoestand vereist is (CRvB 3 mei 2006, LJN AX 8584). Als er sprake is van een ernstige ziekte met een korte levensverwachting

moet dit worden beoordeeld als zijnde een langdurige noodzaak. Een gebroken been bijvoorbeeld, ook al vergt dit een half jaar herstel, valt niet onder het criterium langdurig.

Bij hulp bij het huishouden kan daarentegen ook sprake zijn van kortdurende noodzaak bijvoorbeeld het tijdelijk ondersteunen na een operatie (artikel 5.6 lid 2 van de Verordening Wmo).

Goedkoopst compenserend (artikel 5.6 lid 1 onder b van de Verordening Wmo)

Indien meer voorzieningen gelijkwaardige compensatie bieden, wordt gekozen voor de goedkoopste voorziening. Wanneer de belanghebbende een duurdere voorziening wenst dan de goedkoopst compenserende voorziening, komt het prijsverschil voor rekening van de belanghebbende.

Verder moet met het volgende rekening worden gehouden:

- de eventuele meerkosten voor onderhoud en verzekering komen voor rekening van de belanghebbende;
- de belanghebbende van een voorziening dient de afwijkende opzet vooraf schriftelijk te melden;
- de meerkosten van de duurdere voorziening dienen apart gespecificeerd te worden;
- de duurdere voorziening dient ten minste kwalitatief van gelijk niveau te zijn als de geïndiceerde voorziening;
- ook voor de duurdere voorziening moet een indicatie bestaan. Met andere woorden: ook de duurdere voorziening moet voldoen aan het medisch ergonomisch plan van eisen en dus geschikt zijn.

In overwegende mate op het individu gericht (artikel 5.6 lid 1 onder c van de Verordening Wmo)

Er wordt in principe alleen rekening gehouden met de belanghebbende. Huisgenoten en anderen vallen buiten de voorziening.

Algemeen gebruikelijk (artikel 5.6 lid 3 onder a van de Verordening Wmo)

Geen voorziening wordt toegekend indien de voorziening voor de belanghebbende algemeen gebruikelijk is

Wat algemeen gebruikelijk is zal afgemeten worden aan de algemeen aanvaarde maatschappelijke normen van het moment. In het algemeen kan gesteld worden dat iets algemeen gebruikelijk is indien het voldoet aan de volgende vier voorwaarden:

1. het aan te schaffen object kan voor een persoon zonder beperkingen in een financieel vergelijkbare positie tot het normale aanschaffingspatroon worden gerekend;
2. het is te koop in de reguliere handel;
3. het is niet duurder dan soortgelijke producten;
4. het is niet speciaal geproduceerd voor personen met een ondersteuningsbehoefte.

Op basis van jurisprudentie zijn de volgende voorzieningen als algemeen gebruikelijk aan te merken:

Woonvoorzieningen

- een keramische kookplaat;
- een inductiekookplaat (Rb Alkmaar 19 april 2012 LJN BW 5455);
- een (combi-)magnetron;
- vervanging standaard keukenapparatuur;
- een niet in hoogte verstelbaar aanrechtblad (CRvB 25 juni 2008 LJN BD 6234)
 - een thermostaat kraan (Rb Den Bosch 17 februari 2000 nr AWB 98/9625; CRvB 3 december 2008 LJN BG 7231);
- (eengreeps) hendel mengkranen (CRvB 3 april 1998 LJN AA8678)
- een douche (CRvB 26 juni 2001 99/3404 WVG);
- het vervangen van een lavet door een douche (CRvB 28 mei 1999 98/5365 WVG);
- een spiegel;
- een douchekop op glijstang;
- een verhoogd toilet (CRvB 3 april 1998 LJN AA8678);
- binnendeuren in de woning (Rb Leeuwarden 22 april 2010 LJN BM2693)
- handgrepen (die aan de muur gemonteerd worden of met zuignappen)
- stangen voor raambediening van hoge ramen;
- een wasmachine;
- een wasdroger;
- een (mobiele) telefoon;
- een internetaansluiting;
- centrale verwarming (CRvB 28 mei 1999 LJN AA8547)
- (losse) airconditioning;
- zonwering (binnen- en buitenzijde woning);
 - elektrische bediening van zonwering (binnen- en buitenwering);
 - automatische deuropeners voor garagedeuren ten behoeve van stalling scootmobiel;
 - automatische deuropeners bij serviceflats voor senioren van 55 jaar en ouder/mensen met een beperking (CRvB 16 april 2008 LJN BD0268; CRvB 3 juni 2009 LJN BI9087);
- vervanging schuifpui (CRvB 23 april 1999 LJN AA8552);
 - het verwijderen van drempels in de woning in specifiek voor ouderen gerichte sociale huurwoning (CRvB 9 maart 2010 LJN BL7235);
- ventilatiesystemen (CRvB 4 mei 2011 LJN BO4115);
- stalling t.b.v. (driewiel)fiets (CRvB 21 sep 2011 LJN BT2789);
- een tuinhek voor voortuin.

Hulp bij het huishouden

- glasbewassing buiten;
- stomerij.

Vervoersvoorzieningen

- een (elektrische) fiets (met lage instap) (CRvB 17 november 2009 LJN BK 5657; CRvB; 14 september 2010 LJN BN1265; CRvB 19 december 2011 LJN BU7263)
- een fiets met een hulpmotor/trapondersteuning (Rb Roermond 5 januari 2010 LJN BK8747; CRvB 14 juli 2010, LJN BN 1265);
- een bakfiets voor gezinnen met kleine kinderen (Rb 's-Gravenhage 11 mei 2011 LJN BO5651);
- fietskarretjes voor kinderen (zowel voor fiets als scootmobiel);
- een tandem (met hulpmotor) (CRvB 5 oktober 2005 LJN AU4217);
- automatische transmissie (CRvB 31 mei 2006 LJN AX7808; CRvB 20 november 2011, LJN BU 7172);
- centrale deurvergrendeling en elektrische ramen in een auto (CRvB 31 oktober 2000 99/2873 WVG)
- airconditioning in de auto;
- cruise control (CRvB 21 oktober 2009 LJN BK1515);
- elektrische raambediening/- spiegelbediening;
- blinding in de auto (folie);
- een trekhaak en een aanhanger (CRvB 12 juni 1998 LJN AA9001);
- een scooter;
- APK (CRvB 14 december 2005 LJN AU8256);
- mobiele telefoon;
- oplaadkosten voor scootmobiel.

Rolstoelvoorzieningen

- regenkleiding en handschoenen.

Bovenstaande opsomming is niet limitatief. Er zal altijd een individuele toets plaatsvinden om te beoordelen of de voorziening voor de persoon als aanvrager algemeen gebruikelijk is.

HOOFDSTUK 6 HULP BIJ HET HUISHOUDEN

Inleiding

In artikel 1, lid 1 onder h van de Wmo is een definitie van het begrip hulp bij het huishouden opgenomen. De wetgever definieert hulp bij het huishouden als:

1) "het ondersteunen bij of het overnemen van 2) activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden 3) van een persoon dan wel van de leefeenheid waartoe een persoon behoort".

Hulp bij het huishouden is een voorziening die bijdraagt aan het zelfstandig functioneren. Het kunnen voeren van een huishouden is één van de terreinen waarvoor de gemeente een compensatieplicht heeft voor burgers met een beperking, op grond van de Wmo.

In deze definitie zijn de volgende begrippen van belang:

ad 1) ondersteunen bij, of overnemen van

De definitie impliceert dat het zowel kan gaan om het volledig overnemen van de verzorging van het huishouden, als van het overnemen van een deel van de werkzaamheden ter ondersteuning, bijvoorbeeld die activiteiten die voor de belanghebbende te zwaar geworden zijn. Ondersteunen bij kan ook betekenen het (leren) organiseren van het huishouden of het aanleren van huishoudelijke vaardigheden, als de belanghebbende of de leefeenheid waartoe hij behoort hiertoe niet in staat is. Het leren organiseren of het aanleren van vaardigheden zal altijd een tijdelijk karakter hebben. Het leren moet er immers toe leiden dat de belanghebbende zelf in staat is het huishouden te organiseren en de vaardigheden onder de knie te krijgen.

ad 2) activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden

Hulp bij het huishouden omvat de volgende werkzaamheden:

- de essentiële hygiëne van de huishouding: schone bedden, kleding, sanitair, keuken, vloeren stofzuigen en dweilen;
- het zorgen voor eten en drinken: aanschaffen voeding, bereiden en tot zich doen nemen van voedsel en drinken, afvoeren van vuilnis;
- incidentele werkzaamheden (ramen lappen, kasten schoonmaken);
- het verzorgen en voor beperkte tijd opvangen van aanwezige hulpbehoevende personen;
- ondersteunen bij het aanleren van huishoudelijke vaardigheden en/of het organiseren van het huishouden.

Hulp bij het huishouden omvat dus in principe het uitvoerende huishoudelijke werk. Als er jonge kinderen aanwezig zijn, valt het voor beperkte tijd (binnen de geïndiceerde uren hulp bij het huishouden) opvangen en verzorgen van deze kinderen ook onder hulp bij het huishouden, als de ouders/verzorgers uitgevallen zijn en er geen informele zorg beschikbaar is. Het is echter geen kinderopvang en ook geen persoonlijke (lichaamsgebonden) verzorging. Daarnaast kan enige begeleiding bij of het aanleren van huishoudelijke vaardigheden deel uitmaken van de hulp, uiteraard alleen voor korte tijd.

De werkzaamheden die onder hulp bij het huishouden vallen, zijn in bijlage I Protocol Hulp bij het huishouden beschreven en zijn genormeerd in tijd, afhankelijk van het aantal personen in het huishouden en de grootte van het huis. Ten aanzien van dat laatste wordt uitgegaan van het aantal kamers dat gezien de omvang van het huishouden nodig is, niet met het werkelijke aantal kamers, als het huis groter is. Er wordt rekening gehouden met algemeen geldende standaarden ten aanzien van het voeren van een huishouden (zie artikel 15 Regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden 2012).

ad 3) De leefeenheid waartoe een persoon behoort

Wanneer de belanghebbende alleenstaand is, heeft de hulp bij het huishouden alleen betrekking op de belanghebbende. Wanneer er sprake is van aanwezige gezinsleden (partner, kinderen) raakt de hulp

bij het huishouden ook hen. Het verzorgen van het huishouden is immers werk dat ten behoeve van de hele leefeenheid verricht wordt. Een groter aantal personen in huis brengt meer huishoudelijk werk met zich mee en personen uit een leefeenheid kunnen huishoudelijke taken van elkaar overnemen. De omstandigheden van andere personen uit de leefeenheid spelen dus een rol bij de beoordeling van een aanvraag om hulp bij het huishouden.

De definitie van een leefeenheid wijkt af van die van een gezamenlijke huishouding. Bij de leefeenheid gaat het om personen die geacht worden deel uit te maken van het huishouden, dan wel een zorgplicht voor elkaar hebben. Dit wordt gebruikelijke zorg genoemd.

Beoordelingsaspecten

Voor het vaststellen van de noodzaak voor hulp bij het huishouden is beoordeling van de volgende aspecten noodzakelijk:

Grondslag beperking

De grondslag om voor hulp bij het huishouden in aanmerking te komen is een somatische (lichamelijke, medisch aantoonbare) of psychogeriatrische (geestelijke, door ouderdom veroorzaakte) aandoening of stoornis, een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke handicap, een psychiatrische stoornis of een ernstig psychosociaal probleem dat leidt tot het disfunctioneren van de verzorging van het huishouden van de leefeenheid waartoe de persoon behoort. Wat onder deze zogenaamde grondslagen valt, is goed beschreven in de International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF), zie hiervoor de bijlage IV. de ICF: Activiteiten en participatie van deze Beleidsregels Wmo.

Gebruikelijke zorg (artikel 6.3 van de Verordening Wmo)

Voor de indicatiestelling voor hulp bij het huishouden is niet alleen de situatie van de belanghebbende van belang, maar die van de leefeenheid waartoe hij behoort. Een leefeenheid is een (echt)paar met zijn inwonende meer- en de minderjarige kinderen die duurzaam samen een huishouden voeren. Mensen die samen een leefeenheid vormen, horen voor elkaar te zorgen, waar dat kan. Ze zijn dus ook gezamenlijk verantwoordelijk voor het huishouden. Het aandeel dat ieder lid van de leefeenheid geacht wordt bij te kunnen dragen aan het huishouden, wordt gebruikelijke zorg genoemd.

De Indicatiestelling voor hulp bij het huishouden wordt sterk bepaald door de aan- of afwezigheid van huisgenoten.

Op basis van het bepaalde in artikel 6.3 van de Verordening Wmo (gebruikelijke zorg) kan een gezonde partner, jonger dan 75 jaar, of een volwassen inwonend kind van 23 jaar of ouder, het hele huishouden overnemen, ook naast een voltijdbaan of studie. Kinderen onder de 18 jaar worden geacht naar vermogen mee te helpen met het huishouden, bijvoorbeeld door hun eigen kamer op te ruimen of te helpen met de afwas. De bijdrage die zij kunnen leveren hangt met name af van hun leeftijd. Volwassen kinderen in de leeftijd van 18 jaar tot 23 jaar worden in staat geacht om alle taken, behorend bij een eenpersoonshuishouden, over te nemen.

Voor taken die tot de gebruikelijke zorg behoren wordt geen indicatie voor hulp bij het huishouden gegeven. Bij 75-plussers en in situaties waarin de belanghebbende een beperkte levensverwachting heeft, wordt soepeler omgegaan met de criteria voor gebruikelijke zorg. Altijd wordt aangesloten bij hetgeen degene die gebruikelijke zorg moet leveren, daadwerkelijk zelf kan.

Als de belanghebbende alleen woont, is gebruikelijke zorg uiteraard niet aan de orde. Kamerbewoners in per kamer verhuurde panden en bewoners van gezamenlijke woonvormen (woongroepen, kloosters) vormen ook niet altijd een leefeenheid. Als bij hen indicatie voor hulp bij het huishouden aan de orde is, wordt eventueel een indicatie afgegeven voor hun aandeel in het gezamenlijke (deel van het) huishouden, zoals het schoonhouden van gezamenlijke ruimtes e.d.

Gebruikelijke zorg kan dus aan de orde zijn bij zorg of hulp in verband met een beperking van iemand uit de leefeenheid, waarvoor geen specialistische kennis of vaardigheden nodig is, maar die iedere gezonde persoon vanaf een bepaalde leeftijd kan verlenen (huishoudelijk werk, begeleiden van kinderen).

Andere, voorliggende voorzieningen

Bij het vaststellen van de toewijzing van hulp bij het huishouden wordt ook afgewogen in hoeverre het sociale netwerk kan bijdragen. Op het moment dat de mantelzorg wegvalt, kan een nieuwe aanvraag worden ingediend.

Gebruikelijke normen, normtijden en te verrichten activiteiten

Bij boodschappen is het uitgangspunt: één maal in de week boodschappen doen. Een uitzondering wordt door het college alleen gemaakt als volstrekt helder is dat dit niet in één maal per week mogelijk is.

De normtijden hiervoor zijn weer de normen zoals vermeld in bijlage I: Protocol Hulp bij het huishouden van deze Beleidsregels Wmo.

De inhoud van het resultaat schone en doelmatige kleding bestaat uit het wassen, drogen daarvan en eventueel licht verstelwerk.

Wat betreft het strijken van kleding worden er geen lakens, theedoeken, zakdoeken en ondergoed etc. gestreken. Wat betreft de kleding wordt uitgegaan van een eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van de keuze van kleding die in principe niet hoeft te worden gestreken.

Overbelasting van mantelzorger

Hulp bij het huishouden kan toegekend worden in situaties dat de mantelzorg problemen heeft bij de uitvoering daarvan. In situaties dat die problemen (deels) opgelost kunnen worden door het toekennen van hulp bij het huishouden is dat een reden voor toekenning. Daarbij dient er van uitgegaan te worden dat de hulp bij het huishouden plaatsvindt bij de hulpvrager, die de mantelzorg ontvangt, en niet bij de mantelzorger thuis, indien die een ander woonadres heeft als de hulpvrager.

Een probleem bij de uitvoering van de mantelzorg kan ook een dreigende overbelasting van de mantelzorger zijn. Zo kan in geval van dreigende overbelasting een individuele voorziening aan de verzorgde worden toegekend. Deze voorziening kan dan niet – als het een persoonsgebonden budget betreft - door de mantelzorger worden ingevuld; het gaat immers om diens (dreigende) overbelasting. Ook hier gaat het om een afgeleid recht.

Vormen van hulp bij het huishouden (artikel 6.2 van de Verordening Wmo)

Hulp bij het huishouden kan op drie verschillende manieren worden toegekend/geadviseerd. Deze manieren zijn:

- a. een algemene voorziening waaronder algemene hulp bij hulp bij het huishouden;
- b. hulp bij het huishouden in natura;
- c. hulp bij het huishouden in de vorm van een vergelijkbaar en toereikend persoonsgebonden budget, waaronder de vergoeding voor een arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid van de Wet op de loonbelasting 1964 (alfahulp).

In bijlage III: Regels Persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 wordt ingegaan op hulp bij het huishouden in natura en het persoonsgebonden budget.

HOOFDSTUK 7 BEGELEIDING

(Reserveren)

HOOFDSTUK 8 WOONVOORZIENINGEN

Inleiding

De wet geeft geen definitie van het begrip woonvoorziening. Op grond van de compensatieplicht moet de gemeente voorzieningen treffen die mensen in staat stellen om onder andere een huishouden te voeren en zich in en om de woning te verplaatsen.

Een woonvoorziening kan worden omschreven als: elke voorziening die verband houdt met een maatregel die gericht is op het opheffen of verminderen van beperkingen die een persoon bij het normale gebruik van zijn woonruimte ondervindt, met dien verstande dat bij ingrepen van bouwkundige aard in of aan de woonruimte slechts dan een voorziening als woonvoorziening wordt aangemerkt als de voorziening:

1. gericht is op het opheffen of verminderen van beperkingen of;
2. een uitruimte betreft.

Onder de normale elementaire woonfuncties wordt verstaan het eten, het slapen en het lichaam reinigen (CRvB 5 dec 2001 LJN AD7548).

Daarbij moet het ondervinden van de belemmeringen een direct gevolg zijn van de beperkingen van de aanvrager.

De Verordening Wmo somt in artikel 8.2 de vormen van woonvoorzieningen op:

- de algemene woonvoorziening;
- de woonvoorziening in natura;
- een persoonsgebonden budget te besteden aan een woonvoorziening;
- een financiële tegemoetkoming in de kosten van een woonvoorziening.

Doel van de woonvoorzieningen is het compenseren van beperkingen die iemand ondervindt bij het voeren van een huishouden. Het gaat daarbij om belemmeringen die normale elementaire woonactiviteiten bemoeilijken of onmogelijk maken zoals het bereiden van eten, slapen, lichaamsreiniging, verzorgen van kinderen. De daarvoor bestemde ruimten moeten bruikbaar zijn voor de functies waarvoor ze bestemd zijn. Het gebruik van hobby- of recreatieruimte valt eveneens onder de compensatieplicht van de gemeente.

Onder belemmeringen wordt verstaan belemmeringen die rechtstreeks ondervonden worden als gevolg van de beperkingen van een woonruimte wat betreft bereikbaarheid, toegankelijkheid en bruikbaarheid. Die het gevolg is van de bouwkundige en woontechnische opzet van de woning of van haar ligging in een woongebouw niet afdoende kunnen worden ondervangen.

De fysieke mogelijkheden van de aanvrager en de vormgeving van de woonruimte gaan niet samen. Het gaat dus niet om het wegnemen of verminderen van de beperking, maar om het wegnemen of verminderen van belemmeringen die de aanvrager in de woonruimte ondervindt als gevolg van de beperking.

Naast woningen kunnen ook woonwagens met een vaste standplaats, woonschepen met een vaste ligplaats worden aangepast. Op basis van de Huisvestingswet wordt geen onderscheid meer gemaakt in woonwagens, woonschepen en woningen.

De compensatieplicht van de gemeente met betrekking tot woonvoorzieningen beperkt zich in beginsel tot personen die zelfstandig wonen. Personen die in een AWBZ-instelling, een verzorgingshuis of een andere (naar aard) onzelfstandige woonvorm verblijven, kunnen geen aanspraak maken op woonvoorzieningen. In het beleid wordt een uitzondering gemaakt voor personen die hun hoofdverblijf hebben in een AWBZ-instelling, maar regelmatig een bepaalde woonruimte bezoeken.

Er is geen wettelijke limiet aan de hoogte van de kosten van te treffen woonvoorzieningen.

Bij het opheffen van belemmeringen is het uitgangspunt dan ook de goedkoopst compenserende voorziening. Voorwaarde om voor een tegemoetkoming in aanmerking te komen is dat er geen goedkoper alternatief realiseerbaar is, door verhuizing of een aangepaste inrichting.

Beperking aanspraak

Geen tegemoetkoming in de kosten van woningaanpassing wordt toegekend indien de ondervonden belemmeringen voortvloeien uit de aard van de in de woonruimte gebruikte materialen of uit de slechte staat van onderhoud van de woonruimte. Evenmin valt het opheffen van vocht en tocht onder het begrip woonvoorziening.

Vervolgens kan geen financiële tegemoetkoming worden toegekend voor een aanpassing die uit oppas- of verzorgingsoogpunt voor de aanvrager gewenst is (bijvoorbeeld het aanbouwen van een slaapkamer voor een verpleegkundige). Tevens wordt geen financiële tegemoetkoming toegekend, die bedoeld is voor de ruimte van een inwonend gezinslid dan wel dat er voor dit inwonend gezinslid extra ruimte moet worden gerealiseerd. Dit is iets anders dan het veilig kunnen spelen van een kind, waarover de Centrale Raad van Beroep gezegd heeft dat een en ander hoort tot "elementaire woonfuncties". (LJN AA8552 CRvB d.d. 23 april 1999 98/1424 WVG)

Rekening houden met mantelzorgers

De gemeente kan bij het toekennen van woonvoorzieningen rekening houden met de belangen van de mantelzorgers.

Bij het bepalen van al dan niet bouwkundige woonvoorzieningen houdt het college rekening met de belangen van mantelzorgers, zoals bij tilliften en andere hulpmiddelen die door mantelzorgers bediend moeten worden.

Beoordelingsaspecten

Algemene voorzieningen (artikel 8.2 onder a van de Verordening Wmo)

Het primaat ligt in de Verordening Wmo bij de algemene voorzieningen.

Op dit moment zijn algemene woonvoorzieningen nog niet beschikbaar. Deze Beleidsregels Wmo zullen worden aangepast al naar gelang algemene voorzieningen concreet beschikbaar worden.

Primaat van verhuizing het primaat bij de losse woonunit (artikelen 8.4 en 8.5 van de Verordening Wmo)

Als een algemene voorziening niet beschikbaar is of geen compenserende oplossing kan bieden, dan moet worden beoordeeld welke individuele voorziening een oplossing kan bieden.

Voordat een keuze voor aanpassen of verhuizen kan worden gemaakt, zal met een aantal aspecten rekening moeten worden gehouden. Deze worden verderop in deze paragraaf worden uitgewerkt. Als alle factoren in de overweging zijn meegenomen beslist het college wat de goedkoopst compenserende oplossing is en welke voorziening, of combinatie van voorzieningen, kan worden toegekend.

Als uit bevindingen bijvoorbeeld blijkt dat de belemmeringen die in de huidige woonruimte worden ondervonden door aanpassingen onvoldoende opgelost kunnen worden, kan verhuizen naar een andere woonruimte de enige adequate oplossing zijn en is het aanpassen van de huidige woonruimte niet aan de orde.

Een afweging zal gemaakt moeten worden in die situaties dat het (technisch) mogelijk is om de woning aan te passen. In deze gevallen zal de gemeente bij het bepalen welke voorziening zal worden toegekend, de verschillende consequenties zowel vanuit de gemeente als vanuit de aanvrager moeten afwegen tegen onder meer de kosten van de verschillende opties. Bij aanpassen van de huidige of toekomstige woning, waarbij aanbouw aan de woning noodzakelijk is, ligt het primaat bij de losse woonunit.

Het college geeft dus aan in welke gevallen de woning van de aanvrager wordt aangepast, of een woonvoorziening van niet-bouwkundige aard wordt verleend en in welke gevallen de aanvrager naar

een andere, beter geschikte woning dient te verhuizen. Het behoort tot ieders vrije keuze om te verhuizen, maar het niet-verhuizen naar een goedkoper te compenseren woning betekent dat compensatie door het college achterwege blijft. Hoewel het niet eenvoudig is, is het niettemin noodzakelijk om "richtlijnen of Beleidsregels Wmo" te formuleren op grond waarvan een beslissing wordt genomen. Uitgangspunt bij de beslissing is, dat in beginsel de goedkoopst compenserende voorziening moet worden aangeboden.

Bij de uiteindelijke keuze spelen onderstaande factoren een rol. Deze zullen in onderling verband moeten worden gezien. Uit jurisprudentie blijkt dat het primaat van verhuizing in beginsel niet in strijd is met de compensatieplicht. Zwaarwegende omstandigheden kunnen aanleiding zijn om een uitzondering op dat primaat te maken.

De aanwezigheid van aangepaste of eenvoudig aan te passen woningen

Als uit de beoordeling van alle relevante criteria blijkt dat verhuizen een compenserende voorziening is, moet worden gezien of er een aangepaste of makkelijk aan te passen woning direct beschikbaar is, of dat bekend is dat een woning binnenkort vrij komt.

Als de woning leeg staat, kan de aanvrager op korte termijn verhuizen en wordt de gemeente niet geconfronteerd met kosten voor het vrijmaken van de woning. Ook kan op deze manier worden voorkomen, dat een woning langer dan strikt noodzakelijk leeg staat (relatie met een financiële tegemoetkoming voor huurder). Deze kosten kunnen worden meegenomen bij het maken van de totale kostenafweging voor de gemeente). Als de woning nog door achterblijvende gezinsleden wordt bewoond, moet er rekening mee worden gehouden, dat het vrijmaken van de woning extra kosten met zich kan meebrengen. Het toekennen van een financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten kan hierbij een stimulans zijn de woning toch te verlaten. De gemeente of de woningcorporatie zal in dat geval haar best doen om op zo kort mogelijke termijn een woning vrij te maken.

Vergelijking van aanpassingskosten van de huidige versus de nieuwe woonruimte

Voldoet de (vrijkomende) woning aan de eisen van de nieuwe bewoner of zijn er nog extra aanpassingen nodig? Als de extra aanpassingen noodzakelijk zijn, is het de vraag wat de hoogte van de kosten is om de woning geschikt te maken.

Als er een kostenafweging wordt gemaakt tussen het aanpassen van de huidige woonruimte enerzijds en verhuizen anderzijds moeten alle kosten daarbij worden betrokken. Dit houdt in dat de aanpassingskosten van de huidige woning moeten worden afgezet tegen:

- de financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten voor de aanvrager;
- het eventueel aanpassen van de nieuwe woning;
- het eventueel vrijmaken van de woning;
- een eventuele financiële tegemoetkoming voor huurder.

Volkshuisvestelijke afwegingen

Niet alleen de kosten spelen een rol bij de uiteindelijke keuze van een voorziening. Ook volkshuisvestelijke belangen spelen een rol. Als een aangepaste woning beschikbaar is, kan het ondoelmatig zijn om een woning aan te passen. Niet alle aangepaste woningen zullen even goed verhuurbaar zijn. Als een geschikte kandidaat voor die woning wordt gevonden, kan verhuizen de voorkeur hebben, ook al leidt dat niet direct tot lagere kosten.

Ook afspraken die mogelijk met woningcorporaties zijn gemaakt over het opnieuw toewijzen van een reeds aangepaste woning aan een andere aanvrager kunnen hierbij een rol spelen.

Snelheid waarmee woonprobleem kan worden opgelost

In een aantal gevallen kan verhuizing het woonprobleem veel sneller oplossen. Het hele traject van het maken van een plan, het vragen van offertes, de uitvoering, en keuring vervalt dan of speelt een minder belangrijke rol. Oplossingen voor de korte termijn zijn niet nodig en de belemmeringen van de aanvrager zijn direct opgelost. Soms is een snelle oplossing geboden, bijvoorbeeld als een aanvrager

in een ziekenhuis of revalidatiecentrum verblijft en pas ontslagen kan worden als de woonsituatie is aangepast.

Sociale omstandigheden

Sociale omstandigheden waarmee het college rekening houdt zijn bijvoorbeeld de voorkeur van de belanghebbende, de binding van de belanghebbende met de huidige woonomgeving, de nabijheid van voor de belanghebbende belangrijke voorzieningen. Ook de waardering van de aanwezigheid van vrienden, kennissen en familie in de nabijheid van de woning van de belanghebbende kan een rol spelen in het afwegingsproces, met name in situaties waarin sprake is van mantelzorg. De sociale omstandigheden moeten in het indicatieonderzoek zoveel mogelijk geobjectiveerd worden. De sociale factor zal bijvoorbeeld minder zwaar wegen in het voordeel van aanpassen, als dicht in de buurt van de huidige woning een geschikte of goedkoper aan te passen woning gevonden kan worden. Als de beoogde nieuwe woning dicht bij belangrijke voorzieningen is gelegen, kan dat de beslissing in het voordeel van verhuizen beïnvloeden, bijvoorbeeld omdat ook minder vervoersvoorzieningen nodig zijn. Als belanghebbende zijn werk "aan huis" heeft (eigen bedrijf), dienen de consequenties van verhuizing ook vanuit de bedrijfsmatige kant meegewogen te worden. Het is mogelijk dat de vestiging van het bedrijf op een andere, in commercieel opzicht minder aantrekkelijke, locatie negatieve gevolgen voor het inkomen uit eigen bedrijf kan hebben.

Integrale afweging van de verschillende categorieën Wmo voorzieningen

Afstemming met overige Wmo-voorzieningen is van belang voor het maken van een keuze. Afstemming met vervoersvoorzieningen kan een duidelijke rol spelen. Criteria die hierbij een rol spelen zijn de afstand tot openbaar vervoer haltes, de aanwezigheid van voorzieningen als ziekenhuizen, winkelcentra enzovoort.

Als een woning dicht bij bovengenoemde voorzieningen is gelegen, kan de gemeente tot de conclusie komen dat het adequater is om de huidige woning aan te passen dan de aanvrager te laten verhuizen. De bereikbaarheid van voorzieningen blijft daardoor beter en op het gebied van vervoersvoorzieningen behoeven wellicht minder aanvullende maatregelen te worden genomen.

Woonlastenconsequenties

Een belangrijk punt is ook de woonlastenconsequenties van de verschillende opties. Een vergelijking kan gemaakt worden tussen de woonlasten van het aanpassen van de huidige woonruimte versus het verhuizen naar een andere woonruimte. Uiteraard kan bij deze vergelijking rekening gehouden worden met de (hoogte en duur van de) te ontvangen huurtoeslag. Het verhuizen naar een woning met lagere huur zal niet op problemen stuiten. Anders wordt het als de huur van de nieuwe woning hoger is dan de huidige huur.

Is de aanvrager eigenaar of huurder van de woning

Als de aanvrager eigenaar is van de woonruimte, zal een aanpassing of verhuizing andere financiële gevolgen met zich meebrengen dan wanneer de aanvrager de woning huurt.

Een aantal aspecten zal pleiten voor het verkopen van de woning en verhuizen naar een huurwoning. Andere aspecten daarentegen zullen de balans naar het aanpassen van de eigen woning doen omslaan.

Tevens zal er rekening mee moeten worden gehouden dat een aangepaste koopwoning minder kans heeft om voor hergebruik in aanmerking te komen dan een aangepaste huurwoning.

Overige beoordelingsaspecten

Als het gaat om een aanbouw bij een eigen woning zal het college allereerst beoordelen wat iemands mogelijkheden zijn om uit een oogpunt van kosten zelf in de compenserende voorziening te voorzien.

Bij aanpassingen aan gemeenschappelijke ruimten zal het college ook beoordelen of het verantwoord is voorzieningen als trapliften op een voor een ieder bereikbare plaats te zetten. Ook zal naar aspecten als slijtage door weer en wind door het college worden gekeken.

Bij grote bouwkundige aanpassingen aan de woning werkt het college altijd eerst met een programma van eisen, waarmee zo nodig meerdere offertes opgevraagd kunnen worden.

Het aanpassen van doelgroepen gebouwen zal gebeuren conform de afspraken zoals die door het college gemaakt zijn of worden met de (toekomstige) eigenaar van deze woningen.

Een bouwkundige aanpassing aan een woning wordt ingevolge artikel 7 lid 2 Wmo door het college uitbetaald aan de huurder/eigenaar van de woning, als financiële tegemoetkoming. De beschikking wordt verstuurd aan de aanvrager/belanghebbende en de eigenaar wordt conform de afspraken met woningbouwverenigingen door middel van een kennisgeving op de hoogte gesteld.

Soorten individuele woonvoorzieningen (artikel 8.3 van de Verordening Wmo)

Een tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten (artikel 8.3 onder a van de Verordening Wmo)

Als de hiervoor genoemde afwegingen tussen aanpassen of verhuizen of verlenen van een woonvoorziening van niet-bouwkundige aard is gemaakt zal dit leiden tot het besluit een financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten te verlenen. Vervolgens moet dan nog het volgende in acht worden genomen.

De Verordening Wmo stelt in artikel 8.8 onder c de voorwaarde dat de voorziening niet wordt verleend als de aanvrager niet is verhuisd naar de op dat moment beschikbare meest geschikte woning (tenzij daarvoor van te voren schriftelijke toestemming is verleend). De achterliggende gedachte bij deze bepaling is dat de oude woonsituatie beoordeeld moet zijn. Immers, het moet duidelijk zijn dat verhuizen in de gegeven situatie de goedkoopst compenserende oplossing is.

De tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten kan tevens worden verstrekt aan een bewoner van een aangepaste woning die zelf geen beperkingen heeft, als deze op verzoek van de gemeente de aangepaste woning vrijmaakt voor een persoon met beperkingen.

Voor verhuizing en herinrichting wordt een forfaitaire vergoeding gegeven waarvan de hoogte is vastgelegd in het Besluit Wmo. De tegemoetkoming wordt verstrekt los van de werkelijk gemaakte kosten en los van het inkomen van de aanvrager. Ook voor het vrijmaken van de woning ten behoeve van iemand met beperkingen wordt een forfaitaire financiële tegemoetkoming gehanteerd.

Bij het toekennen van een financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten houdt het college rekening met de mate waarin de verhuizing te verwachten of te voorspellen was. Bij een te verwachten of voorspelbare verhuizing wordt in principe geen financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten toegekend.

Het zonder meer uitsluiten van bepaalde verhuizingen vanwege de normale wooncarrière is op grond van artikel 4 van de Wmo neergelegde compensatieplicht niet toegestaan. Per 1 januari 2010 is de Wmo voor wat betreft dit artikel verduidelijkt door de toegevoegde bepaling dat het college ook rekening moet houden met de behoeften die voortvloeien uit de verandering van woning in verband met wijziging van leefsituatie.

Het betekent niet dat alle aanvragen voor een financiële tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten of een andere woonvoorziening die verband houden met een verhuizing vanwege de normale wooncarrière zonder meer moeten worden toegekend. De Centrale Raad van Beroep oordeelt immers dat bij een verhuizing te veel (individuele) factoren een rol spelen om de verhuiskosten uitsluitend op basis van leeftijd, gezinssituatie of woonsituatie algemeen gebruikelijk te achten (zie LJN BO 8856 CRvB d.d. 15 dec 2010 nr. 09/1591 Wmo). De aanvraag kan natuurlijk wel nog op een andere weigeringsgrond worden afgewezen. Als een belanghebbende bijvoorbeeld geen relevante beperkingen ondervindt maar alleen vanwege een normale wooncarrière wil verhuizen, kan de aanvraag op grond van artikel 5.6, lid 1 van Verordening Wmo worden afgewezen.

Een bouwkundige woonvoorziening (artikel 8.3 onder b van de Verordening Wmo)

Leiden de afwegingen niet tot het besluit om een tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten toe te kennen dan kan een bouwkundige woonvoorziening worden toegekend.

De Verordening Wmo geeft enkele voorwaarden voor het toekennen van bouwkundige woonvoorzieningen aan. Het gaat om de volgende voorwaarden:

- de belemmeringen bij het normale gebruik van de woning mogen niet voortvloeien uit de aard van de gebruikte bouwkundige materialen in de woning;
- de voorziening wordt aan het hoofdverblijf getroffen tenzij het gaat om het bezoekbaar maken van een woning voor een bewoner van een AWBZ-instelling;
- de aanvrager moet verhuisd zijn naar de voor zijn of haar belemmeringen op dat moment beschikbare meest geschikte woning, tenzij er vooraf schriftelijk toestemming is verleend.

Voor het verlenen van een bouwkundige woonvoorziening gelden, boven op de algemeen geformuleerde voorwaarden nog een aantal extra voorwaarden:

- de werkzaamheden mogen niet zonder schriftelijke toestemming worden begonnen;
- door de gemeente aangewezen personen moeten toegang tot de woonruimte krijgen, inzicht krijgen in de bescheiden en de tekeningen en de aanpassing kunnen controleren;
- de bouwkundige woonvoorzieningen binnen één jaar na datum van de beschikking gerealiseerd en gereed gemeld zijn;

De gereedmelding is het verzoek tot uitbetaling van de financiële tegemoetkoming. De gereedmelding houdt ook in, dat is voldaan aan de voorwaarden waaronder de beschikking is verleend.

Nadat is voldaan aan de voorwaarden en een voorlopige beslissing is uitgereikt op basis van de geraamde kosten kan begonnen worden met de realisering van de aanpassing.

Uitgangspunt bij de woningaanpassing is, dat het woonprobleem dat de belanghebbende ondervindt, opgelost moet worden. Bij het formuleren van een programma van eisen waaraan een voor de belanghebbende geschikte woning moet voldoen, speelt een aantal factoren een rol. Hierbij kan worden gedacht aan onder meer de ernst en omvang van de beperkingen, een stationair of progressief ziektebeeld, de bouwkundige situatie, de financiële situatie en de verschillende alternatieve oplossingen.

Bij het beoordelen of een voorziening doelmatig en/of compenserend is hoeft de gemeente niet alleen naar de kosten van de aanpassing te kijken. Ook de mate van duurzaamheid en de mogelijkheid van het eventueel aan een andere persoon met beperkingen toewijzen van de aangepaste woning kunnen een rol spelen.

De kosten van de woningaanpassing dienen te worden bepaald. Een manier om de kosten te bepalen is het opvragen van offertes bij verschillende aannemers.

Inmiddels heeft zich ook ten aanzien van woningaanpassingen de nodige jurisprudentie gevormd. Globaal kan worden gezegd dat die kosten die nodig zijn om een woning te laten voldoen aan de "eisen des tijds", bijvoorbeeld een centrale verwarming, tweede toilet maar ook kosten voortkomend uit achterstallig onderhoud van de woning, niet vergoed worden.

Woonvoorzieningen van niet-bouwkundige aard (artikel 8.3 onder c van de Verordening Wmo)

Naast aanpassingen aan de woning zelf, die meestal in de vorm van een financiële tegemoetkoming worden verstrekt kan een aanvrager ook in aanmerking worden gebracht voor een woonvoorziening van niet bouwkundige aard. Het gaat om de woningsanering

Woningsanering

Een aanvrager kan in aanmerking komen voor een tegemoetkoming in de kosten van woningsanering indien de beperkingen voortkomen uit astma of allergie, mits de allergie niet voortvloeit uit de aard van de gebruikte materialen in de woning.

Als het medisch noodzakelijk en urgent is kan een vergoeding worden toegekend voor de kosten van vervanging van de vloerbedekking in woon- en slaapkamer.

Chronische luchtwegklachten die verband houden met een allergie voor huisstofmijt kunnen verminderen als in de directe omgeving het contact met de huisstofmijt zo gering mogelijk is. De plaats waar het contact met de huisstofmijt het grootst is, is de slaapkamer waar men gedurende een groot aantal uren per dag verblijft en met name het bed, waarin de huisstofmijt zich goed kan ontwikkelen gezien de temperatuur en het vochtgehalte.

De woonkamer kan, bijvoorbeeld wanneer dit een vertrek is waarin overdag “overwegend wordt verbleven” al naar gelang de omstandigheden eveneens worden gesaneerd. In de regel zal dit bij kleine kinderen voor wie een noodzaak bestaat tot woningsanering en die overdag op de woonkamervloer spelen het geval zijn.

Sanering is slechts mogelijk als een duidelijke diagnose is gesteld door de huisarts of specialist. De noodzaak tot het verstrekken van een vergoeding, wordt mede in relatie tot het leefpatroon, de leefregels, de gehele woninginrichting en ventilatiemogelijkheden en leefgedrag bepaald. Wanneer iemand bij de aanschaf van de te vervangen vloerbedekking had kunnen weten dat hij overgevoelig op bepaalde stoffen reageert wordt evenmin een financiële tegemoetkoming verleend. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn, wanneer de aanvrager al jaren bekend is met deze klachten en/of al eens eerder saneringsadviezen heeft gehad.

Wanneer iemand aangewezen is geraakt op het gebruik van een rolstoel voor verplaatsingen binnenshuis, kan er een noodzaak ontstaan de bestaande vloerbedekking te vervangen door rolstoelvast tapijt. Overigens moet worden opgemerkt dat veel van de vloeren ook met de bestaande bedekking (hout, laminaat, linoleum, laagpolig tapijt etc.) geschikt zijn voor rolstoelgebruik.

Voor het toekennen van bovengenoemde voorzieningen geldt dat dit alleen mogelijk is in die gevallen dat de betreffende zaken nog niet zijn afgeschreven en het medisch gezien noodzakelijk is dat deze direct vervangen worden, immers, anders bestaat de mogelijkheid dat een en ander binnen het “normale” patroon van vervanging wordt meegenomen.

Als een artikel is afgeschreven wordt er geen financiële tegemoetkoming toegekend.

De gemeente kiest ervoor om bij de bepaling van de financiële tegemoetkoming rekening te houden met de reeds verlopen afschrijvingsperiode van de te vervangen zaken.

Afschrijving stoffering

Een financiële tegemoetkoming wordt alleen verstrekt in die gevallen dat de betreffende te vervangen stoffering nog niet is afgeschreven. Indien een artikel is afgeschreven (in de regel na acht jaar) wordt geen financiële tegemoetkoming toegekend.

Hierbij wordt voor de hoogte van de tegemoetkoming als volgt rekening gehouden met de reeds verlopen afschrijvingsperiode. De tegemoetkoming bedraagt een percentage van de kosten, afhankelijk van de afschrijvingsperiode:

- 100 procent indien het artikel nieuwer is dan twee jaar;
- 75 procent indien het artikel tussen de twee en vier jaar oud is;
- 50 procent indien het artikel tussen de vier en zes jaar oud is;
- 25 procent indien het artikel tussen de zes en acht jaar oud is.

Indien het artikel acht jaar of ouder is, wordt geen financiële tegemoetkoming toegekend. Hetzelfde geldt bij verhuizing, omdat bij verhuizing de woning opnieuw moet worden ingericht en dan rekening kan worden gehouden met de ondervonden klachten.

De uitruimte (artikel 8.3 onder d van de Verordening Wmo)

De uitruimte kan worden gedefinieerd als: “een verblijfsruimte waarin een persoon die ten gevolge van een beperking in de vorm van een gedragsstoornis ernstig ontremd gedrag vertoont, zich kan afzonderen of tot rust kan komen.”

Om in aanmerking te kunnen komen voor een tegemoetkoming in de kosten van woningaanpassing moet in beginsel sprake zijn van een –hetzij uit een lichamelijke, hetzij uit een psychische of een

psychiatrische beperking voortvloeiende- belemmering ten aanzien van (één van) de elementaire woonfuncties, die in direct verband staat met een lichamelijke functionele beperking.

Een losse woonunit (artikel 8.3 onder e van de Verordening Wmo)

In het geval een aanpassing van een woning dient te resulteren in een aanbouw aan de woning en verhuizen niet tot de mogelijkheden behoort, dan is veelal het plaatsen van een losse woonunit de goedkoopst compenserende oplossing. Een dergelijke voorziening wordt altijd in bruikleen toegekend, zodat deze voorziening (nadat belanghebbende de woning verlaten heeft) herplaatsbaar is elders binnen de gemeente. De kosten om de voorziening te verwijderen en de gevel te herstellen worden vergoed.

Een roerende woonvoorziening (artikel 8.3 onder f van de Verordening Wmo)

Een roerende woonvoorziening is een voorziening die als losse voorziening wordt toegekend en is niet aard- en nagelvast aan de woning van belanghebbende verbonden.

Een aantal woonvoorzieningen kan ook via een Uitleenservice worden geleend, hetgeen kan helpen een periode te overbruggen waarin een definitieve voorziening nog niet gerealiseerd is.

Een dergelijke voorziening kan zowel in eigendom als in bruikleen worden toegekend.

Om te bepalen of een woonvoorziening in eigendom dan wel in bruikleen wordt toegekend kunnen onder meer overwegingen van hygiëne, alsook de mogelijkheid tot herverstrekking een rol spelen. Zo wordt bijvoorbeeld een toiletstoel over het algemeen bij voorkeur in eigendom verstrekt en een patiëntenlift in bruikleen.

Globaal gezien kennen we de volgende roerende woonvoorzieningen:

1. de (mobiele) patiëntenlift;
2. de losse hulpmiddelen voor douchen, baden en toiletgang;
3. de drempelhulp of vlonder;
4. de traplift.

Ook voor deze voorzieningen geldt weer dat ze ook in de vorm van een persoonsgebonden budget kunnen worden verleend.

Ad 1. Patiëntenliften (inclusief de plafondlift)

Het verticale transport van een belanghebbende vanuit een bed naar de rolstoel kan in een aantal gevallen problemen opleveren. Niet in alle gevallen kan een hoog- laag bed het probleem oplossen en biedt de patiëntenlift wel een oplossing. Een patiëntenlift wordt in een aantal gevallen ook gebruikt voor het verplaatsen van bijvoorbeeld bed naar de douche of het bad. Patiëntenliften zijn hulpmiddelen voor boven en buiten de inrichtingselementen brengen van personen, die niet zelf voor de duur van dit transport, de totale lichaamsondersteuningskracht kunnen leveren. Er zijn zowel vaste als mobiele patiëntenliften. Vaste patiëntenliften worden meegenomen in het kader van een bouw- of woontechnische aanpassing.

De keuze voor een bepaald soort patiëntenlift wordt voor een groot deel bepaald door de bouwkundige situatie ter plekke, de beschikbare ruimte en de noodzakelijke lichaamsondersteuning.

Gezien het feit dat de patiëntenlift zich makkelijk leent voor herverstrekking, wordt deze bij naturaverstrekking in bruikleen verstrekt.

Ad 2. Losse hulpmiddelen voor douchen, baden en toiletgang

Veel verstrekte voorzieningen zijn de douchestoel en de toiletstoel. Daarnaast kennen we de badlift, de badplank, het badzitje, de douchestretcher, aangepaste box, de aankleedtafel enzovoort.

Al deze voorzieningen kunnen zowel in bruikleen als in eigendom toegekend worden.

Ad 3. De drempelhulp of vlonder

De drempelhulp of vlonder vormt een oplossing voor het overbruggen van drempels en hoogteverschillen in en rond huis. Deze voorziening kan zowel in bruikleen als in eigendom worden toegekend.

Ad 4. De traplift

Door ervaringen die in de praktijk met woningaanpassingen zijn opgedaan worden traplift als woonvoorziening in bruikleen toegekend. Hierdoor wordt voorkomen dat eenmaal in particuliere woningen aangebrachte trapliften bij het verhuizen van de eigenaar/bewoner verloren gaan. Door bruikleenverstrekking is de mogelijkheid van herverstrekking sterk vergroot.

Ook de technische mogelijkheden zijn wat dat betreft de afgelopen jaren toegenomen hetgeen een optimaal hergebruik garandeert.

De traplift wordt door de gemeente zelf bij een leverancier aangekocht en tevens wordt bij aankoop een contract voor onderhoud, keuring en reparatie afgesloten.

Met de leveranciers zijn goede afspraken gemaakt over de opslag van trapliften die weer voor hergebruik beschikbaar zijn.

Een registratiesysteem van de liften garandeert een optimaal hergebruik. Dit werkt niet alleen kostenbesparend, uiteindelijk betekent dit ook dat minder vaak het primaat van verhuizen toegepast hoeft te worden.

Een financiële tegemoetkoming in de kosten van onderhoud en reparatie van een woonvoorziening (artikel 8.3 onder g van de Verordening Wmo)

Voorzieningen kunnen slijten en hebben periodiek onderhoud en/of reparatie nodig. Voor sommige voorzieningen zijn ook periodieke keuringen nodig om de veiligheid te garanderen.

Om voor een tegemoetkoming van deze kosten in aanmerking te kunnen komen, moet het gaan om kosten verband houdend met voorzieningen die verstrekt zijn in het kader van de Wmo, Wvg, of voorgaande regelingen. Bovendien moet de aanvrager de woonruimte waarin zich de voorziening bevindt als hoofdverblijf bewonen.

Een financiële tegemoetkoming in de kosten van tijdelijke huisvesting of huurderving (artikel 8.3 onder h van de Verordening Wmo)

Dubbele huur

Er kan zich een situatie voordoen dat een aanvrager als gevolg van het realiseren van de woningaanpassing zijn huidige woning of nog te betrekken woning niet kan bewonen.

Deze situatie heeft dubbele woonlasten tot gevolg. Hiervoor kan de aanvrager een tegemoetkoming krijgen als hij de dubbele woonlasten redelijkerwijs niet had kunnen voorkomen.

De financiële tegemoetkoming kan voor maximaal zes maanden worden verleend voor het tijdelijk betrekken van een (niet)zelfstandige woonruimte of het langer aanhouden van de te verlaten woonruimte.

De financiële tegemoetkoming bedraagt de werkelijk gemaakte kosten met een maximumbedrag genoemd in het Besluit Wmo.

Huurderving

Er kan voor vier maanden een financiële tegemoetkoming aan een verhuurder in verband met huurderving worden verleend als een aangepaste woning leeg komt te staan. Om voor een dergelijke vergoeding in aanmerking te kunnen komen moeten de kosten van de in deze woning aangebrachte aanpassingen in ieder geval substantieel zijn. Het maximale bedrag van deze kosten is opgenomen in het Besluit Wmo.

Over het algemeen is het moeilijker voor de leegstaande woning een geschikte huurder te vinden. Door de eigenaar van de woning een tegemoetkoming te verstrekken, kan worden bevorderd, dat de woning beschikbaar blijft voor een andere aanvrager.

De hoogte van de tegemoetkoming bedraagt maximaal het bedrag van de subsidiabele huur.

Hoofdverblijf (ook woonwagen met vaste standplaats, woonschip met vaste ligplaats) (artikel 8.7 lid 1 van de Verordening Wmo)

Het hoofdverblijf is de woonruimte, bestemd en geschikt voor permanente bewoning, waar belanghebbende zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft en in de gemeentelijke basisadministratie staat ingeschreven dan wel zal staat ingeschreven. Ook kan het gaan om het feitelijke adres, indien belanghebbende elders een briefadres heeft. De compensatieplicht is van toepassing op de gemeente waar de woning staat, behalve in de situatie waarin de persoon uit de Wmo-doelgroep verhuist van de ene gemeente naar een andere gemeente. Een tegemoetkoming in de kosten van verhuis- en herinrichtingskosten wordt door de vertrekgemeente gecompenseerd.

In uitzonderingssituaties is er sprake van twee hoofdverblijven. Daarbij moet gedacht worden aan kinderen met een beperking van gescheiden ouders, die in co-ouderschap door beide ouders worden opgevoed en daadwerkelijk de ene helft van de tijd bij de ene ouder wonen en de andere helft van de tijd bij de andere ouder. Alleen in die situaties kunnen in beide ouderlijke woningen woonvoorzieningen getroffen worden, en niet in situaties waarin sprake is van bezoeksregelingen. Als de woningen van de ouders in een dergelijke situatie in twee verschillende gemeenten zijn gesitueerd, rust de compensatieplicht alleen op de gemeente waar de woning van de verzorgende ouder is gelegen.

Een tegemoetkoming in de kosten van woningaanpassing kan ook worden toegekend aan de belanghebbende, die in een woonwagen of op een woonschip zijn hoofdverblijf heeft. Er gelden in deze gevallen extra voorwaarden.

Een woonwagen en een woonschip moeten nog een technische levensduur van ten minste vijf jaar hebben. Ook de stand- en ligplaats moet nog zeker vijf jaar blijven bestaan.

Bovendien moet de hoofdbewoner van een woonwagen over een bewoningsvergunning beschikken. Als aan deze voorwaarden wordt voldaan dan kunnen de kosten van aanpassing overeenkomstig die van woningaanpassingen worden vastgesteld.

Het bezoekbaar maken (art. 8.7 lid 2 t/m 5 van de Verordening Wmo)

In afwijking van het eerste lid van dit artikel in de Verordening Wmo vormen de leden 2 tot en met 5 de uitzonderingen op deze hoofdregel.

2. "In afwijking van het gestelde in het eerste lid kan een woonvoorziening getroffen worden voor het bezoekbaar maken van één woonruimte indien de aanvrager zijn hoofdverblijf heeft in een AWBZ-instelling (of in een vergelijkbare situatie verkeert). Ook aan een ouder van een minderjarig gehandicapt kind kan een financiële tegemoetkoming in de kosten van het aanpassen van één woonruimte (bezoekbaar maken) worden verstrekt, als deze minderjarige bij één van zijn ouders zijn hoofdverblijf heeft en bij de ander regelmatig (minimaal één keer per maand) op bezoek gaat";
3. "De aanvraag voor het bezoekbaar maken wordt ingediend in de gemeente waar de aan te passen woning staat;
4. "De woonvoorziening betreft slechts het bezoekbaar maken van de in het tweede lid bedoelde woonruimte met een door het college in het Besluit Wmo vast te leggen bedrag";
5. "Onder bezoekbaar maken wordt uitsluitend verstaan dat de aanvrager van de woning, de woonkamer en het toilet kan bereiken".

Aangezien het hier gaat om een bovenwettelijke bepaling betreft het uitsluitend de in lid 5 genoemde zaken, te weten het kunnen bereiken van de woonruimte, de woonkamer en een toiletvoorziening. Bereiken mag daarbij letterlijk worden opgevat: het gaat niet om gebruiken maar om bereiken. Op zich mag dat merkwaardig lijken. Bedacht moet worden dat gebruiken vaak hoge kosten met zich meebrengt, hetgeen niet past bij een bovenwettelijke taak.

Als aan deze voorwaarden wordt voldaan kan een financiële tegemoetkoming worden toegekend, zoals vastgelegd in het Besluit Wmo.

HOOFDSTUK 9 LOKALE VERVOERSVOORZIENINGEN

Inleiding

Vervoersvoorzieningen kunnen worden gedefinieerd als voorzieningen gericht op het opheffen of verminderen van belemmeringen die iemand op (boven)lokaal niveau bij vervoer buitenshuis ondervindt.

De belangrijkste oorzaak van mobiliteitsproblemen van mensen met beperkingen is dat het huidige openbaar vervoer voor hen onvoldoende bereikbaar, toegankelijk en bruikbaar is.

In de gemeente kunnen mensen met een mobiliteitsbeperking met een indicatie op basis van de Wmo gebruik maken van de Regiotaxi. De Regiotaxi is een vorm van individueel taxivervoer die mensen van deur tot deur brengt.

Voor het verplaatsingen buiten de regio kan men reizen met Valys. Dit, door de Rijksoverheid georganiseerde bovenregionale vervoer maakt geen deel uit van het vervoer in het kader van de Wmo, waarvoor de gemeente verantwoordelijk is. Valys is een aanvullende vervoersvoorziening op de compensatieplicht, die de gemeente heeft voor het vervoer voor mensen met een beperking.

Beoordelingsaspecten

Mobiliteitsbeperkingen

Mobiliteit is te definiëren als het vermogen van de mens om zich te verplaatsen van het ene naar het andere punt op een wijze, die de situatie verlangt. Met verplaatsen wordt bedoeld het zich in en om de woning bewegen en het afleggen van afstanden buitenshuis.

Wanneer iemand als gevolg van een beperking belemmeringen ondervindt bij het verplaatsen, wordt zijn mobiliteit kleiner. Mobiliteit is een belangrijke voorwaarde voor het participeren in de samenleving. Hoe ernstig het mobiliteitsprobleem voor de individuele belanghebbende is, hangt af van de verhouding tussen zijn verplaatsingsbehoefte en de reële verplaatsingsmogelijkheden.

Degene, die als gevolg van zijn beperkingen, geen gebruik maakt van het openbaar vervoer of het openbaar vervoer niet kan bereiken, maar wel de beschikking heeft over een auto, hoeft geen mobiliteitsprobleem te hebben. Voor het bereiken van het openbaar vervoer wordt uitgegaan van een loopafstand tot een openbaar vervoer halte van 800 meter (CRvB 30 mei 2002 00/5535 WVG). Indien deze afstand niet overbrugd kan worden dan is de Regiotaxi de voorliggende voorziening voordat een individuele vervoersvoorziening aan de orde kan zijn.

Met de Regiotaxi / een auto wordt de persoon met beperkingen in staat geacht om maximaal 1.700 kilometer op jaarbasis (kalenderjaar) (boven)lokaal te verplaatsen.

Zoals aangegeven ligt het verlenen van een vervoersvoorziening niet voor de hand als de beschikbare auto gebruikt kan worden voor het leven van alledag. Wel is het mogelijk om naast een beschikbare auto een aanvullende voorziening te verlenen als verplaatsingsgedrag en te bereiken bestemmingen daartoe aanleiding geven.

De mobiliteitsbeperkingen van een belanghebbende kunnen worden verminderd door toekenning van een vervoersvoorziening. Met het treffen van vervoersvoorzieningen wordt beoogd de mobiliteitsbeperkingen van de aanvrager zo goed mogelijk te compenseren.

Op deze afzonderlijke aspecten zal in de volgende paragrafen worden ingegaan.

Er bestaat een duidelijke relatie tussen de leeftijd van een belanghebbende en zijn verplaatsingsgedrag. De volgende uitgangspunten worden gehanteerd:

- Kinderen jonger dan 5 jaar hebben in principe geen vervoersprobleem, omdat de ouders hen kunnen meenemen zonder dat een voorziening hoeft te worden getroffen. Voor deze leeftijdsgroep

lijken de vervoersproblemen, voor zover ze betrekking hebben op begeleiding of gesloten vervoer, niet zodanig afwijkend van het vervoersprobleem van leeftijdsgenoten zonder beperkingen, dat er aanleiding is voor een voorziening. Gevallen waarin de regel onredelijk zou werken worden individueel beoordeeld. Dit is bijvoorbeeld het geval met kinderen jonger dan 5 jaar, die vanwege de speciale wandelwagen/rolstoel niet met het openbaar vervoer meekunnen.

- Kinderen van 5 tot en met 11 jaar hebben in beginsel ook geen zelfstandige vervoersbehoefte, zij worden bijna steeds bij het verplaatsen begeleid door de ouders.
- Kinderen vanaf 12 jaar hebben in principe, evenals volwassenen een zelfstandig verplaatsingsgedrag.

Om tot een juiste probleemstelling te komen zijn ook gegevens nodig over het verplaatsingsgedrag. Binnen de feitelijke probleemstelling weegt de gemeente namelijk in eerste instantie af welk deel van de verplaatsingsbehoefte door middel van een voorziening ten laste van de Wmo kan worden gehonoreerd. Voorts heeft de gemeente inzicht nodig in het verplaatsingsgedrag om te komen tot een juiste keuze van de goedkoopste compenserende voorziening.

Daarbij is niet alleen het feitelijke verplaatsingsgedrag van de belanghebbende van belang, maar ook inzicht in het verplaatsingsgedrag van een persoon zonder beperkingen in dezelfde sociale situatie. Beide aspecten zullen dus in het onderzoek aan bod komen.

Bovendien moet bij echtparen en samenwonende partners in de beoordeling worden meegewogen in hoeverre het verplaatsingsgedrag van de beide partners samenvalt.

Het verplaatsingsgedrag

Het verplaatsingsgedrag kan worden beschreven aan de hand van de volgende kenmerken:

- het verplaatsingsmotief (waarom);
- de verplaatsingsbestemming (waarheen);
- de frequentie van verplaatsen (hoe vaak);
- de wijze van verplaatsen (hoe verplaatst men zich);
- hoe heeft men zich tot nu toe verplaatst;

Het verplaatsingsmotief en de verplaatsingsbestemming

Wanneer de gemeente een onderzoek instelt naar het verplaatsingsmotief zijn onder meer motieven en bestemming relevant als: het bezoeken van godsdienstige of andere bijeenkomsten, bezoek familie en kennissen, winkelen en recreatie.

Een groot deel van deze verplaatsingen zijn routineverplaatsingen. Het betreft hier regelmatig terugkomende activiteiten, zoals het doen van dagelijkse boodschappen, het bezoeken van familie en kennissen, het deelnemen aan sportmanifestaties, enzovoort.

Met betrekking tot het zich verplaatsen buitenshuis moet een belanghebbende in staat worden gesteld, in ieder geval datgene te doen wat mensen –normaal gesproken- van dag tot dag plegen te doen, wanneer het gaat om het zich verplaatsen buitenshuis.

Wat mensen normaal gesproken –van dag tot dag- plegen te doen wanneer het gaat om zichzelf (buitenshuis) te verplaatsen moet uitgangspunt te zijn bij de beoordeling van aanvragen voor vervoersvoorzieningen. Als hierbij beperkingen worden ondervonden dienen deze beperkingen te worden verminderd.

Medisch vervoer behoort in beginsel tot het leven van alledag (CRvB 12 jan 2010 NR. 08/6555). Uitzondering daarop is het medisch vervoer in het geval sprake is van ziekenvervoer voor specifieke doelgroepen. Vanuit de Zorgverzekeringswet wordt het ziekenvervoer in ieder geval vergoed voor de volgende doelgroepen: nierdialysepatiënten, radiotherapie- en chemokuurpatiënten, visueel gehandicapten en rolstoelgebruikers.

Frequentie van verplaatsen

Bij het bepalen van de relevante vervoersbehoefte gaat het niet om de vraag hoe vaak een belanghebbende een bepaalde bestemming wil kunnen bereiken, maar om de vraag hoe vaak hij dat moet kunnen doen om deel te nemen aan het leven van alledag en om de daarvan deel uitmakende wezenlijke contacten te onderhouden.

De belanghebbende moet in staat worden gesteld in ieder geval datgene te doen wat mensen – door de bank genomen- van dag tot dag plegen te doen. Als het gaat om verplaatsen buitenshuis: boodschappen doen, bezoeken van kennissen en het zomaar buiten zijn: “het korte afstandsvervoer”. Het antwoord op de vraag of het leven van alledag voor een individu dusdanig wordt verstoord dat een verplaatsvoorziening getroffen moet worden, is het in beschouwing nemen van het leven van alledag zoals dit door betrokkene werd geleid voor het optreden van de beperkingen. Voor het treffen van een verplaatsingsvoorziening is het noodzakelijk dat het leven van alledag in overwegende mate verstoord is. Als op betrekkelijke ondergeschikte punten voor belanghebbende in zijn leven van alledag verplaatsingsproblemen optreden wordt hiervoor geen voorziening getroffen.

Verplaatsingen in het kader van het leven van alledag

Het leven van alledag wordt bepaald door de individuele omstandigheden van de belanghebbende. De individuele invulling van het leven van alledag kan in bijzondere situaties sociale contacten betreffen buiten de korte afstandssfeer, waarvoor verplaatsing noodzakelijk is. In beginsel heeft de gemeente slechts een compensatieplicht voor het vervoer in de directe leef- en woonomgeving van de belanghebbende.

De ondergrens van een vervoersvoorziening kan als volgt worden geformuleerd: een zodanige tegemoetkoming dat binnen het naaste woon- en leefmilieu nog in aanvaardbare mate aan het leven alledag kan worden deelgenomen.

Het lokale vervoersgebied betreft in eerste instantie een gebied waarin van deur-tot-deur ten minste bereikbaar moeten zijn: winkels, ziekenhuis of verpleeghuis, voorzieningen als een sporthal of een zwembad en een treinstation waar dienstverlening mogelijk is.

Het treffen van de vervoersvoorziening buiten de korte-afstandssfeer gebeurt slechts wanneer zich de uitzonderingssituatie voordoet waarbij het gaat om een bovenregionaal contact, dat uitsluitend door de aanvrager zelf bezocht kan worden, terwijl het bezoek voor de aanvrager noodzakelijk is om dreigende vereenzaming te voorkomen.

Om te kunnen bepalen of sprake is van dreigende vereenzaming wordt onder meer gekeken naar overige sociale contacten van de aanvrager en naar de vraag of het betreffende contact ook op een andere wijze te onderhouden is.

Tot de wezenlijke sociale contacten kan in een individueel geval een contact behoren, dat weliswaar niet valt onder de contacten van de doorsnee burger in het leven van alledag, maar wel zo wezenlijk is voor de belanghebbende, dat het voor hem mede het leven van alledag uitmaakt. Een en ander kan zeer genuanceerd liggen. Met het als uitgangspunt nemen van het leven van alledag zoals dit door belanghebbende voor het optreden van ziekte of gebreken werd geleid, kan worden gewogen welke contacten wezenlijk zijn voor de belanghebbende.

Het bovenstaande gaat uiteraard niet op voor diegene die reeds op jonge leeftijd beperkingen ondervindt. In dat geval is het van belang om te onderzoeken hoe kinderen zonder beperkingen die verder in vergelijkbare omstandigheden verkeren, hun verplaatsingsgedrag in het kader van het leven van alledag ontwikkelen.

In is het protocol bijlage II behorende bij deze beleidsregels Vervoersvoorzieningen beschreven.

Vormen van vervoersvoorzieningen

Een algemene voorziening (artikel 9.2 onder a van de Verordening Wmo)

In de gemeente Westland wordt hier onder verstaan het openbaar vervoer of regulier taxivervoer.

Het collectief vervoer (artikel 9.2 onder b sub i van de Verordening Wmo)

Bij de vaststelling van de beleidsuitgangspunten heeft de gemeente er voor wat betreft vervoersvoorzieningen voor gekozen het primaat te leggen bij het aanbieden van collectief vraagafhankelijk vervoer.

Daarnaast kan al dan niet aanvullend op het voorliggende collectieve vervoerssysteem een aantal voorzieningen in de vorm van verstrekkingen in natura of in de vorm van een financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget worden gegeven voor vervoer buitenshuis.

De belangrijkste kenmerken van het collectief vervoerssysteem op een rij:

- Met de Regiotaxi kan gereisd worden binnen de regio Haaglanden en tot maximaal vier ov-zones daarbuiten. Indien een rit gereserveerd wordt naar een plaats buiten de regio en ook een retourrit naar het adres binnen de regio Haaglanden gewenst is, dan is dit alleen mogelijk als de heen- en terugreis gelijktijdig zijn gereserveerd. Alleen Wmo-pashouders kunnen reizen vanuit een plaats buiten de regio naar een adres binnen de regio Haaglanden. In de regio Haaglanden liggen de gemeenten: Delft, Den Haag, Leidschendam-Voorburg, Midden-Delfland, Pijnacker-Nootdorp, Rijswijk, Wassenaar, Westland en Zoetermeer. De maximale reisafstand mag niet langer zijn dan vijf zones (inclusief opstapzone);
- Vanuit de gemeente kan een indicatie voor "individueel gebruik RegioTaxi" worden afgegeven.
- Voor mensen met instaproblemen kan de gemeente een indicatie "Voorin" afgeven.
- Vervoersmogelijkheid van 06.00 tot 01.00 uur 's nachts, zeven dagen per week;
- Systeem is oproep-gestuurd, waarbij minimaal een uur van tevoren de vervoersmelding moet plaatsvinden;
- De chauffeur dient in- en uitstaphulp te verlenen;
- Voor het gebruik van de Regiotaxi is de gebruiker een ov-tarief verschuldigd. Kinderen tot vier jaar (maximaal drie per volwassene) reizen gratis;
- Het systeem moet toegankelijk zijn voor verschillende typen rolstoelen, ook een scootmobiel mag in de Regiotaxi worden meegenomen, het is contractueel niet toegestaan dat de gebruiker tijdens het inladen of tijdens de rit op de scootmobiel blijft zitten;
- Pashouders die vanwege medische redenen een indicatie hebben gekregen voor begeleiding kunnen zich laten begeleiden door een medepassagier van tenminste 12 jaar. Er is dan sprake van begeleid vervoer (OV-begeleiderskaart);
- De blindengeleidehond of (SOHO)-hulphond, als zodanig herkenbaar, kunnen gratis meereizen met een betalende gebruiker, overige huisdieren mogen niet worden meegenomen;
- Er is sprake van deur-tot-deur vervoer;
- De Regiotaxi mag hooguit een kwartier eerder of later dan het gemelde tijdstip aanwezig zijn.
- De totale reistijd is de normale taxireistijd plus maximaal 20 minuten;
- Niet-pashouders rekenen contant af in het voertuig, reizigers met een regiotaxi-pas betalen elk kwartaal per automatische incasso of per factuur;

Omvang vervoerskilometers

De gemeente Westland heeft een compensatieplicht voor de meerkosten van de Regiotaxi ten opzichte van het reguliere openbaar vervoer en begrensd tot maximaal vijf ov-zones. In artikel 9.4 lid 4 van de Verordening Wmo wordt een ov-zone omgerekend naar vier kilometer. In afwijking van het bepaalde in artikel 4 lid 5 wordt de maximale vervoersomvang op 1.700 kilometer op jaarbasis (kalenderjaar) gesteld.

Met het aanbieden van vervoer en het beschikbaar zijn van een systeem als hiervoor omschreven, wordt in het licht van de op de gemeente rustende compensatieplicht in het algemeen een meer dan compenserende voorziening geboden.

Dat wil zeggen dat naast het in stand houden van het systeem geen aanvullende individuele financiële tegemoetkoming verstrekt hoeft te worden.

Voor het bovenregionaal vervoer kan gebruik worden gemaakt van het vervoer door Valys.

Wanneer vaststaat dat er een medische indicatie bestaat voor begeleiding tijdens het vervoer, kan een vervoerspas met begeleiding worden toegekend. Dit geschiedt door de Nederlandse Spoorwegen en niet door gemeente.

Overige vervoersvoorzieningen

Scootmobielen (artikel 9.2 onder b sub ii van de Verordening Wmo)

De meest voorkomende individuele vervoersvoorziening is de scootmobiel

Het gaat hier om een vervoermiddel dat voorziet in de vervoersbehoefte op de korte afstand, in de directe omgeving van de eigen woning en op de iets langere afstand. Deze voorziening kan gecombineerd worden met een pas voor het collectief vervoer (artikel 9.4 lid 6 van de Verordening van de Wmo).

Een scootmobiel wordt met name geïndiceerd wanneer er sprake is van een substantiële vervoersbehoefte in de directe omgeving van de woning. Dit is het geval als de aanvrager met een scootmobiel zelf boodschappen kan doen, familie en kennissen kan bezoeken en andere vormen van dagbesteding beschikbaar heeft. Voor deze verplaatsingen is het immers over het algemeen niet mogelijk c.q. onlogisch gebruik te maken van een collectief systeem of taxivervoer.

Bij verstrekking van deze voorziening geldt dat de belanghebbende:

- zonder begeleider zelf zijn bestemming moet kunnen bepalen en vinden;
- tegen weersinvloeden is bestand gedurende een groot deel van het jaar;
- kan in- en uitstappen en een goede zitbalans heeft;
- het voertuig kan bedienen en besturen.

De toekenning van een scootmobiel geschiedt in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget. In bijlage III bij deze Beleidsregels Wmo zijn nadere regels gesteld over het persoonsgebonden budget.

De kosten van het opladen van een scootmobiel worden beschouwd als algemeen gebruikelijke kosten, die niet voor vergoeding in aanmerking komen.

Overige verplaatsingsmiddelen (artikel 9.2 onder b sub iii en sub iv en onder c van de Verordening Wmo)

Afhankelijk van de individuele situatie kan verstrekking van een ander verplaatsingsmiddel al dan niet in combinatie met een vervoersvoorziening collectief vervoer aan de orde zijn.

Hierna wordt een aantal genoemd, niet als limitatieve opsomming maar als voorbeeld een al dan niet aangepaste driewiel fiets, een al dan niet aangepaste gesloten buitenwagen, een al dan niet aangepaste (rolstoel)auto; een al dan niet aangepaste (rolstoel)personenbus, een ander verplaatsingsmiddel.

Nieuwe beschikbare voorzieningen zullen echter de toetsingscriteria met betrekking tot de kwaliteit, functionaliteit, betrouwbaarheid en dergelijke moeten kunnen doorstaan.

Evenals scootmobielen worden deze overige voorzieningen in natura of als persoonsgebonden budget toegekend.

Financiële tegemoetkomingen (artikel 9.2 onder d van de Verordening Wmo)

Als een persoon met beperkingen geen gebruik kan maken van het collectief vervoer (de Regiotaxi) en een ander verplaatsingsmiddel ook onvoldoende compensatie van het mobiliteitsprobleem oplevert, is een financiële tegemoetkoming mogelijk. Het is slechts een tegemoetkoming in de kosten van het gebruik van een auto.

De financiële tegemoetkoming wordt per half jaar (per januari en juli) uitgekeerd. In het geval een eerste aanvraag wordt gedaan, wordt uitgegaan van een periodevergoeding gebaseerd op het resterende aantal kalenderdagen van het jaar van aanvraag.

De financiële tegemoetkoming wordt als forfaitair bedrag uitgekeerd.

Voor de hoogte van de financiële forfaitaire tegemoetkoming van een auto wordt de Nibud norm voor een de miniklasse (A-klasse) gehanteerd. In het geval dat met het vervoer met een (eigen) auto het ondervonden mobiliteitsprobleem wordt opgelost en de Regiotaxi niet voldoende compenserend kan worden geacht, kan een tegemoetkoming voor het gebruik van een (rolstoel)taxi of eigen (rolstoel)auto of (rolstoel)personenbus worden toegekend.

De bedragen zijn vastgelegd in het Besluit Wmo en zijn voldoende om op jaarbasis (kalenderjaar) een afstand van maximaal 1.700 kilometer af te leggen.

Aanpassing van eigen (rolstoel)auto of (rolstoel)personenbus (artikel 9.2 onder d sub iii van de Verordening Wmo)

In enkele gevallen kunnen aanpassingen aan een beschikbare eigen auto de goedkoopst compenserende oplossing voor mobiliteitsproblemen vormen. In dat geval is vergoeding van aanpassingen mogelijk.

In het geval van een financiële tegemoetkoming in de kosten van aanpassing van de eigen auto is een eigen bijdrage verschuldigd. De financiële tegemoetkoming wordt als bruto bedrag verstrekt. Dit betekent dat –wanneer sprake is van een eigen bijdrage – deze achteraf verschuldigd is. Vooraf wordt de eigen bijdrage niet in mindering gebracht op de hoogte van de financiële tegemoetkoming.

HOOFDSTUK 10 ROLSTOELVOORZIENINGEN

Inleiding

Een rolstoel kan worden gedefinieerd als: een verrijdbare stoel voor algemeen/individueel gebruik door personen met mobiliteitsbeperkingen, bedoeld om op een andere wijze dan lopend zich te verplaatsen dan wel verplaatst te worden met een snelheid en bereik als lopend gebruikelijk is.

Beoordelingsaspecten

Een belanghebbende komt voor een rolstoel in aanmerking wanneer geïndiceerde beperkingen dagelijks zittend verplaatsen in en om de woning noodzakelijk maken.

Bovendien moeten de hulpmiddelen, die kunnen worden verstrekt op grond van de AWBZ een onvoldoende oplossing bieden.

Het dagelijks zittend verplaatsen betekent, dat de noodzaak tot zittend verplaatsen in belangrijke mate aanwezig moet zijn. De noodzaak hoeft dus niet de hele dag te bestaan, als de noodzaak maar in overwegende mate aanwezig is. Bijvoorbeeld loophulpmiddelen, die via de AWBZ worden verstrekt, bieden onvoldoende uitkomst om de verplaatsingen in en om de woning te kunnen maken, de aanvrager kan ondanks het gebruik van deze hulpmiddelen niet (goed) lopen. Een uitzondering op deze regel is de sportrolstoel.

Ook bij de verstrekking van rolstoelen geldt het criterium dat het om langdurig noodzakelijke voorzieningen moet gaan. In gevallen er sprake is van een tijdelijke noodzaak is het de verantwoordelijkheid van Thuiszorg om (op grond van de AWBZ) in rolstoelverstrekking te voorzien (maximaal zes maanden).

Ook als voor werksituaties een specifieke rolstoel nodig is, bestaat er geen compensatieplicht op grond van de Wmo.

Er kunnen rolstoelen worden toegekend voor verplaatsing binnen dan wel voor verplaatsing binnen en buiten de woonruimte.

Als een rolstoel wordt toegekend moet deze ook bij de gebruiker passen. Het selecteren van een rolstoel is dan aan de orde. Het selecteren van een rolstoel betekent maatwerk; de gekozen rolstoel moet passen bij de gebruiker. De gebruiker moet er goed mee overweg kunnen en de rolstoel moet bruikbaar zijn in de omgeving waar de gebruiker woont en voor de activiteiten, die de gebruiker wil ondernemen.

Hoewel de selectie van een rolstoel individueel is bepaald, kunnen een aantal factoren worden genoemd, die bij iedere selectie een rol spelen:

- het gebruik (frequentie, duur, doel);
- het gebruikersgebied (binnen, buiten, zowel binnen als buiten);
- de aandrijving (via eigen lichaam, mechanisch, duwen door anderen);
- de zithouding (actief, passief, rust/slaaphouding);
- de meeneembaarheid (inklappen, demonteren);
- de antropometrische gegevens (de lichaamsmaten van de gebruiker).

De rolstoelen moeten voldoen aan bepaalde kwaliteits- en veiligheidsnormen. Om die reden worden alleen rolstoelen verstrekt met GQ-en CE-kwaliteitskeurmerk.

Vormen van rolstoelvoorzieningen (artikel van de Verordening Wmo)

Algemene rolstoelvoorziening (artikel 10.1 van de Verordening Wmo)

Het college heeft de mogelijkheid om een algemene rolstoelvoorziening als voorliggende voorziening te creëren. Meerdere personen maken daarbij gebruik van dezelfde voorziening. Voorwaarde is dat de persoonskenmerken gezamenlijk gebruik mogelijk maken. Op dit moment is een dergelijke voorziening nog niet aanwezig.

Een rolstoelvoorziening (artikel 10.2 van de Verordening Wmo)

Een rolstoelvoorziening in natura kent verschillende verschijningsvormen waaronder de handbewogen rolstoel en de elektrische rolstoel.

Bij het toekennen van een rolstoel geldt als criterium dat hiermee in de vervoersbehoefte op korte en iets langere afstand voorzien wordt.

Het beleid ten aanzien van verstrekking van elektrische rolstoelen voor bewoners van een verzorgingshuis is, dat wanneer de bewoner in het eigen appartement zich niet meer zonder loophulpmiddel kan verplaatsen - wanneer duidelijk is dat de aanvrager niet meer in staat is een handbewogen rolstoel voort te bewegen – tot toekenning van een elektrische rolstoel kan worden overgegaan.

Wanneer een elektrische rolstoel uitsluitend, dan wel in belangrijke mate voor verplaatsingen buitenshuis gebruikt wordt kan hiermee met de verstrekking van (aanvullende) vervoersvoorzieningen rekening worden gehouden.

Een rolstoelvoorziening kan zowel in natura als persoonsgebonden budget worden toegekend. De regels, die hierop van toepassing zijn, staan opgenomen in bijlage II Regels persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 bij deze Beleidsregels Wmo.

HOOFDSTUK 11 SPORTVOORZIENINGEN

Inleiding

Belanghebbenden die voor de beoefening van hun sport een sportvoorziening nodig hebben, kunnen alleen in aanmerking komen voor een forfaitaire tegemoetkoming.

De hoogte daarvan is vastgelegd in het Besluit Wmo. De tegemoetkoming is bestemd voor de aanschaf en de kosten van reparatie en kan eens per drie jaar worden verstrekt (gerekend vanaf datum nota). Wanneer de kosten van de gekozen sportvoorziening meer dan het forfaitaire bedrag bedragen, moet de gebruiker de meerkosten zelf betalen. Een belanghebbende kan er ook voor kiezen om de gebruiksduur van de voorziening te verlengen naar zes jaar met ophoging naar rato van de forfaitaire tegemoetkoming.

Bij de toekenning wordt uitgegaan van het niveau van recreatiesport. De meerkosten van speciale, duurdere sportvoorzieningen die men nodig kan hebben om sport op wedstrijdniveau te beoefenen, komen voor rekening van de cliënt.

Beoordelingsaspecten

Bij de beoordeling van de vraag of cliënten in aanmerking kunnen komen voor een tegemoetkoming kunnen de volgende uitgangspunten worden gehanteerd:

- De belanghebbende beoefent daadwerkelijk een sport, dan wel heeft affiniteit met deze sport (bijvoorbeeld doordat hij/zij deze sport in het verleden heeft uitgeoefend).
- De belanghebbende moet in staat zijn tot het uitoefenen van een sport (gedacht kan worden aan een proefperiode, waarbij de aanvrager een sportvoorziening leent). Dit kan nuttig zijn om te voorkomen dat een aangeschafte sportvoorziening uiteindelijk niet of nauwelijks gebruik wordt.
- Recreatieve activiteiten worden niet onder sport gerekend. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden bij een aanvraag om in de natuur te willen zijn.
- Een sportvoorziening voor topsport valt niet onder deze regeling. Participatie staat centraal en niet de prestatie.
Topsport zal net als bij personen zonder beperkingen, vaak hoge uitgaven vergen voor sporthulpmiddelen. Deze regeling is daarvoor niet bedoeld. Topsport zal vaak een beroep op sponsoring noodzakelijk maken.

HOOFDSTUK 12 SLOTBEPALINGEN

Citeertitel en inwerkingtreding (artikel 12.3 van de Verordening Wmo)

Deze Beleidsregels Wmo kunnen worden aangehaald als "Beleidsregels Wmo maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013".

Met de vaststelling van deze Beleidsregels Wmo is het "Verstrekkingenboek Maatschappelijke Ondersteuning Gemeente Westland" komen te vervallen.

Deze Beleidsregels Wmo treden in werking op 1 januari 2013.

Aldus besloten door burgemeester en wethouders
In hun vergadering van 10 december 2012

secretaris

burgemeester

M. van Beek

J. van der Tak

Publicatie is geschied op 27 december 2012.
Dit besluit treedt in werking op 1 januari 2013

- Bijlage I Protocol Hulp bij het huishouden
- Bijlage II Protocol Vervoersvoorzieningen
- Bijlage III Regels Persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2011
- Bijlage IV De ICF: Activiteiten en participatie

Deze artikelen behoeven geen nadere toelichting.

**REGELS PERSOONSGEBONDEN BUDGET VOORZIENINGEN
MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING
GEMEENTE WESTLAND 2013**

Inhoud

1.	<u>ALGEMEEN</u>	56
2.	<u>GEMEENTELIJKE INFORMATIEPLICHT</u>	56
3.	<u>VERANTWOORDING MET BETREKKING TOT HET PERSOONSGEBONDEN BUDGET</u>	56
4.	<u>INHOUD VAN EEN PERSOONSGEBONDEN BUDGET</u>	56
5.	<u>DE DOELGROEP</u>	57
6.	<u>OVERWEGENDE BEZWAREN</u>	57
7.	<u>UITGESLOTEN VOORZIENINGEN</u>	58
8.	<u>DOELVERSTREKKING</u>	58
9.	<u>PERSOONSGEBONDEN BUDGET EN EIGENDOMSSITUATIE</u>	59
10.	<u>SOORTEN VOORZIENINGEN</u>	60
Ad. 11.1	<u>EEN PERSOONSGEBONDEN BUDGET VOOR HULP BIJ HET HUISHOUDEN</u>	60
A.	<i><u>De twee mogelijkheden</u></i>	60
B.	<i><u>Vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden</u></i>	60
C.	<i><u>Eigen bijdrage bij een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden</u></i>	60
D.	<i><u>Aanvraagprocedure voor een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden</u></i>	60
E.	<i><u>Verantwoordingsproces</u></i>	61
F.	<i><u>Ondersteuning voor budgethouders (geldt alleen voor hulp bij het huishouden)</u></i>	61
G.	<i><u>Terugvordering en verrekening bij een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden</u></i>	61
Ad. 11.2	<u>EEN PERSOONSGEBONDEN BUDGET VOOR EEN ROLSTOEL</u>	62
A.	<i><u>Vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget</u></i>	62
B.	<i><u>Aanschaf rolstoel</u></i>	62
C.	<i><u>Uitbetaling persoonsgebonden budget</u></i>	62
D.	<i><u>Terugbetaling bij overlijden of verhuizing binnen de gebruiksduur</u></i>	62
Ad. 11.3	<u>EEN PERSOONSGEBONDEN BUDGET VOOR HET VERVOER BUITENSHUIS</u>	63
Ad. 11.4	<u>EEN PERSOONSGEBONDEN BUDGET VOOR EEN WOONVOORZIENING</u>	63
ad. a.	<i><u>Vaststellen hoogte persoonsgebonden budget voor een roerende woonvoorziening</u></i>	63
A.	<i><u>Aanschaf van de roerende woonvoorziening</u></i>	63
B.	<i><u>Uitbetaling van het persoonsgebonden budget</u></i>	63
C.	<i><u>Terugbetaling bij overlijden of verhuizing binnen de gebruiksduur</u></i>	64
ad. b.	<i><u>Vaststellen hoogte persoonsgebonden budget traplift</u></i>	64
A.	<i><u>Aanschaf van de traplift</u></i>	64
B.	<i><u>Uitbetaling van het persoonsgebonden budget</u></i>	64
C.	<i><u>Verantwoording over de besteding van het persoonsgebonden budget</u></i>	65

Regels persoonsgebonden budget voor voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013

Algemeen

Op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) is het college van burgemeester en wethouders, verder te noemen: "het college" verantwoordelijk voor het bevorderen van het meedoen in de samenleving. Het college is verplicht om individuele voorzieningen – zowel in natura als in de vorm van een persoonsgebonden budget – te leveren.

Vraagsturing, autonomie, keuzevrijheid en het leveren van maatwerk zijn motieven om te kiezen voor een persoonsgebonden budget. Het legt meer initiatief en verantwoordelijkheid bij de gebruiker neer.

Budgethouders zijn dan ook verantwoordelijk voor het inkopen van kwalitatief goede hulp of hulpmiddelen.

Deze regels beschrijven de wijze waarop het college met het persoonsgebonden budget wil omgaan. De tarieven voor het persoonsgebonden budget voor de hulp bij het huishouden worden jaarlijks vastgelegd in het Besluit financiële tegemoetkomingen voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland, verder te noemen het "Besluit Wmo".

Gemeentelijke informatieplicht

De aanvrager moet door het college volledig ingelicht zijn over de gevolgen van de keuze voor een individuele voorziening in natura en een persoonsgebonden budget. Met de te verstrekken informatie moet het college de voor- en nadelen en consequenties van de verschillende versterkingsvormen schetsen. De aanvrager moet op het aanvraagformulier aangeven dat hij de informatie begrijpt en zich bewust is van de rechten en plichten die de keuze voor een persoonsgebonden budget met zich meebrengt. Dit wordt de "geïnformeerde toestemming" genoemd.

Verantwoording met betrekking tot het persoonsgebonden budget

De ontvanger van een persoonsgebonden budget kiest zelf zijn hulp of leverancier uit voor het inzetten van de hulp of het leveren van de voorziening. De ontvanger van het persoonsgebonden budget is ook verantwoordelijk voor de financiële administratie en de verantwoording over de besteding van het toegekende budget. Tevens is de ontvanger van het budget zelf verantwoordelijk voor de kwaliteit die wordt ingezet/geleverd.

Inhoud van een persoonsgebonden budget

Een persoonsgebonden budget is een geldbedrag waarmee men zelf hulp bij het huishouden, en/of een individuele voorziening kan (in)kopen. De waarde en de looptijd/geldigheidsduur van het persoonsgebonden budget wordt vooraf door een indicatie bepaald en vastgelegd in een beschikking aan de aanvrager. Dit is conform de werkwijze die gehanteerd wordt bij zorg in natura.

De voornaamste verschillen tussen het persoonsgebonden budget en zorg/hulpmiddel in natura in schema zijn:

persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden	hulp bij het huishouden in natura
De budgethouder beslist zelf door wie, wanneer en hoe de hulp bij het huishouden geleverd wordt, zodat dit aansluit bij de wensen van de budgethouder. De budgethouder legt periodiek financiële verantwoording over de besteding van het budget af aan het team Zorg van de gemeente Westland.	Het team Zorg van de gemeente Westland regelt de hulp bij het huishouden bij een van de gecontracteerde zorgaanbieders. De cliënt legt geen financiële verantwoording af.
persoonsgebonden budget voor een hulpmiddel	hulpmiddel in natura
De budgethouder kiest zelf (binnen de gestelde eisen) het hulpmiddel bij de leverancier van zijn keuze. De budgethouder draagt zelf zorg voor het behoud van de kwaliteit (onderhoud en reparatie) van het hulpmiddel, en legt financiële verantwoording af over de besteding van het persoonsgebonden budget aan het team Zorg van de gemeente Westland.	Het team Zorg van de gemeente Westland regelt het hulpmiddel bij een gecontracteerde leverancier, zorgt voor onderhoud en reparatie en de administratieve afhandeling. De cliënt legt geen financiële verantwoording af.

De doelgroep

In beginsel komt iedere burger, die ingeschreven staat in het bevolkingsregister van de gemeente Westland met een positieve indicatie op de aanvraag voor een individuele voorziening in aanmerking voor een persoonsgebonden budget. Alleen in geval van overwegende bezwaren kan hiervan worden afgeweken. Dit zal steeds individueel beoordeeld en gemotiveerd worden. Tegen een afwijzing op een aanvraag voor een persoonsgebonden budget kan de aanvrager bezwaar en beroep aantekenen.

Overwegende bezwaren

1. Overwegende bezwaren van individuele aard:

Uit de toelichting bij het amendement waarop artikel 6 van de Wmo is gebaseerd blijkt dat overwegende bezwaren tegen het aanbieden van een persoonsgebonden budget op individueel niveau moeten worden gemotiveerd.

Verstrekking van een persoonsgebonden budget vindt niet plaats indien:

- a. Op grond van aanwijzingen die tijdens het onderzoek duidelijk zijn geworden het ernstige vermoeden bestaat dat belanghebbende problemen zal hebben bij het omgaan met een persoonsgebonden budget en hiervoor zelf geen beheerder² heeft;

² Daarvan kan sprake zijn in gevallen dat het zeer twijfelachtig is dat de belanghebbende een persoonsgebonden budget besteedt aan datgene waar het voor gegeven is. Daarbij kan worden gedacht aan mensen met bijvoorbeeld manische buien of verslavingsproblematiek. Als deze mensen een goed netwerk hebben die voor hen het beheer kan verzorgen, kan een persoonsgebonden budget als keuze beschikbaar blijven. (TK 2005-2006, 30 131, nr 31, p.3). Een curator is altijd bevoegd om namens een cliënt op te treden. Een bewindvoerder nooit automatisch, alleen op basis van een machtiging van een cliënt. Bijlage III Regels persoonsgebonden budget voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013

- b. Aan belanghebbende eerder een persoonsgebonden budget is verleend op grond van deze verordening en de belanghebbende zich niet gehouden heeft aan de bij de verlening van dat eerdere persoonsgebonden budget opgelegde verplichtingen;
- c. Op grond van aanwijzingen, die tijdens het onderzoek duidelijk zijn geworden, het ernstige vermoeden bestaat dat de belanghebbende het persoonsgebonden budget om financiële redenen niet kan aanwenden voor de aanschaf/inzet van de voorziening;
- d. De belanghebbende een zodanig progressief ziektebeeld heeft, waardoor te verwachten is dat de voorziening niet langdurig adequaat is, dan wordt de voorziening in natura toegekend.

2. *Overwegende bezwaren van algemene aard*

Geen persoonsgebonden budget voor het collectief vervoer:

Een persoonsgebonden budget kan geweigerd worden wanneer daarmee de efficiency van het collectief vervoer (in de gemeente Westland de Regiotaxi Haaglanden) in gevaar komt. Volgens de staatssecretaris³ kan dit worden aangemerkt als een overwegend bezwaar. Dit omdat het voortbestaan van het collectief vervoer in gevaar komt wanneer iedereen kiest voor een persoonsgebonden budget. Het college moet dan aantonen (met feitelijke gegevens) dat het verstrekkingensysteem voor het collectief vervoer gevaar loopt door het bieden van keuzevrijheid.

Om die reden is in de Verordening Wmo nog steeds het primaat van het collectief vervoer opgenomen. Is het voor de aanvrager van een persoonsgebonden budget voor een vervoersvoorziening mogelijk gebruik te maken van het collectief vervoer, dan moet beoordeeld worden of de aanvrager met het collectief vervoer voldoende gecompenseerd wordt in de mogelijkheid zich lokaal te verplaatsen.

Wanneer de aanvrager met het toekennen van het collectief vervoer niet voldoende wordt gecompenseerd, moet vastgesteld worden met welke individuele vervoersvoorziening dit wel wordt bereikt.

Het college zal het inperken van een wettelijk recht op keuzevrijheid, op grond van een overwegend bezwaar in de beschikking aan de aanvrager voldoende moeten motiveren in een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit.

Het mislopen van een inkoopvoordeel omdat een bepaald percentage kiest voor een persoonsgebonden budget mag niet als een overwegend bezwaar worden aangemerkt.

Uitgesloten voorzieningen

1. *Een algemene voorziening:*
Wanneer deze voorziening voldoende compenserend is, wordt geen persoonsgebonden budget toegekend, omdat het niet om een individuele voorziening gaat;
2. *Bouwkundige voorzieningen:*
Deze worden in de vorm van een financiële tegemoetkoming toegekend. Het begrip financiële tegemoetkoming wordt in de wet gebruikt voor een bouwkundige of woontechnische ingreep in of aan een woonruimte. Indien een voorziening wordt toegekend in de vorm van een financiële tegemoetkoming is een persoonsgebonden budget niet mogelijk.

Doelverstrekking

Het persoonsgebonden budget mag alleen aangewend worden voor het doel waarvoor het is bedoeld en geldt slechts voor het kalenderjaar van verstrekking.

In de Memorie van Toelichting bij de Wmo is het persoonsgebonden budget omschreven als een bepaalde hoeveelheid geld om naar eigen voorkeur te besteden ten behoeve van een vooraf

³ (Handelingen EK 2005 – 2006 nr 34, p 1654.

bepaald doel of activiteit.⁴ Gelet op de wetsgeschiedenis oordeelt de Centrale Raad van Beroep dat niet valt in te zien dat het college – in het programma van eisen – de besteding van het persoonsgebonden budget dient te beperken tot uitsluitend de geïndiceerde voorziening (zie CRvB 28 oktober 2009 nr 08/7118 Wmo; CRvB 4 januari 2012 nrs 10/792 Wmo en CRvB 20 juni 2012 nr 11/6513 Wmo). Het is aan de budgethouder dus vrij om een persoonsgebonden budget te besteden aan een voorziening naar eigen keuze, zolang het maar wordt besteed aan het vooraf bepaalde doel of activiteit. Als hieraan wordt voldaan doet het niet terzake dat de budgethouder een algemeen gebruikelijke voorziening inkoopt (zie CRvB 20 juni 2012 nr 11/6513 Wmo).

In de uitspraak van de Rechtbank Zwolle (zie Rb Zwolle 29 december 2010 nr Awb 09/1852) oordeelt de rechtbank dat de wettekst noch de wetsgeschiedenis ruimte biedt voor de visie dat budgethouder gehouden is het persoonsgebonden budget uitsluitend te gebruiken voor het aantal geïndiceerde uren hulp bij het huishouden per week tegen het door het college vastgelegde uurtarief. De budgethouder mag naar het oordeel van de rechtbank ook minder uren hulp bij het huishouden inkopen tegen een hoger tarief dan het door het college vastgestelde uurtarief.

Persoonsgebonden budget en eigendomssituatie

Indien aan een persoon met beperkingen een persoonsgebonden budget wordt verstrekt en deze persoon hiermee een rolstoel (of welke andere roerende zaak dan ook) aanschaf, dan wordt hij daarmee eigenaar van die roerende zaak. Hij koopt deze namelijk met het persoonsgebonden budget en verkrijgt daardoor de eigendom.

Dit betekent echter niet dat het de persoon met beperkingen vrij staat om met de roerende zaak te doen wat hij wil. Uit artikel 25 Wmo volgt dat er geen sprake kan zijn van vervreemding (zoals verkoop), verpanding, belening of beslag. De roerende zaak is dus niet overdraagbaar. Dit moet ook duidelijk blijken uit de beschikking.

Let wel: het gaat hier om overdracht. Dit is een vorm van overgang onder bijzondere titel. Bij overgang onder algemene titel, zoals na overlijden, is er géén sprake van overdracht. In dat geval is –doorgaans- wel het geval dat de onroerende zaak niet langer nodig is ter compensatie van een beperking.

Uit artikel 25⁵ Wmo volgt ook dat de onoverdraagbaarheid geldt “voor zolang de roerende zaak nodig is”. Er dient dan ook een beleidskeuze gemaakt te worden, bijvoorbeeld:

- Als de voorziening niet langer nodig is, dan staan wij vervreemding toe? (dit impliceert wel dat we zeer kritisch moeten zijn bij de verstrekking van het persoonsgebonden budget; dit is al vastgelegd bij de “overwegende bezwaren”)

⁴ (TK 2004 – 2005 30131 nr 3 p 32)

⁵ Art. 25 Wmo luidt: “Roerende zaken voor de aanschaf waarvan krachtens deze wet een financiële tegemoetkoming is verstrekt, die zijn aangeschaft met een persoonsgebonden budget of die krachtens deze wet in eigendom of bruikleen zijn verleend, zijn niet vatbaar voor vervreemding, verpanding, belening of beslag, zolang die roerende zaken voor de rechthebbende op die zaken nodig zijn. Elk beding strijdig met dit artikel is nietig”. *Toelichting artikel 25 Wmo: Overeenkomstig artikel 9 van de Wvg is in artikel 25 bepaald dat roerende zaken, voor de aanschaf waarvan krachtens deze wet een financiële tegemoetkoming is verstrekt, die zijn aangeschaft met een persoonsgebonden budget of die krachtens deze wet in eigendom of bruikleen zijn verleend, niet vatbaar zijn voor vervreemding, verpanding, belening of beslag, zolang die roerende zaken voor de rechthebbende op die zaken nodig zijn (Kamerstukken II 2004/05, 30131, nr 3).*

Soorten voorzieningen

Het uitgangspunt is dat alle individuele voorzieningen voor een persoonsgebonden budget in aanmerking komen. Deze voorzieningen zijn:

1. een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden;
2. een persoonsgebonden budget voor een rolstoel;
3. een persoonsgebonden budget voor het vervoer buitenshuis;
4. een persoonsgebonden budget voor een woonvoorziening.

Ad. 11.1 Een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

De budgethouder is werkgever van de hulp die de hulp bij het huishouden voor de budgethouder uitvoert. Hierbij gelden alle daarbij behorende (fiscale en arbo-technische) verantwoordelijkheden. Hierbij zijn twee mogelijkheden, die kort beschreven worden. Het is aan de budgethouder om hier een afgewogen keuze in te maken.

A. De twee mogelijkheden

Er zijn twee uurtarieven voor het bepalen van de hoogte van het persoonsgebonden budget:

1. Hulp bij het huishouden 1 (Hbh1) - eenvoudige huishoudelijke hulp
2. Hulp bij het huishouden 2 (Hbh2) - uitgebreide huishoudelijke hulp

Deze 2 zijn omschreven in het indicatieprotocol HBH.

Het uurtarief voor deze Hbh1 en Hbh2 is 75% van de door de gemeente vastgestelde uurtarieven naturazorg Hbh1 en Hbh2

B. Vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

Het vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget gebeurt op basis van het aantal geïndiceerde uren X het uurtarief. Het vastgestelde uurtarief is inclusief vakantiegeld.

De geldende uurtarieven staan opgenomen in het Besluit Wmo.

C. Eigen bijdrage bij een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

Het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden wordt bruto uitgekeerd aan de budgethouder.

Evenals bij de hulp bij het huishouden in natura geldt een eigen bijdrage voor hulp bij het huishouden in de vorm van een persoonsgebonden budget.

Bij de berekening wordt uitgegaan van de eigen bijdrage systematiek van het Centraal Administratie kantoor (CAK). Het rijksbeleid heeft bepaald dat het CAK de eigen bijdragen hulp bij het huishouden berekent en int. De budgethouder ontvangt hiervoor vierwekelijks een acceptgiro van het CAK.

De budgethouder kan aan de hand van het rekenoverzicht in de brochure van het CAK de hoogte van zijn eigen bijdrage inschatten.

Deze parameters voor de berekening van de hoogte van de eigen bijdrage voor de hulp bij het huishouden zijn opgenomen in het Besluit Wmo.

D. Aanvraagprocedure voor een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

Wanneer is vastgesteld dat er recht bestaat op een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden wordt een indicatie gesteld om te komen tot het aantal uur per week. Tijdens deze indicatiestelling geeft de cliënt aan of met het budget een particuliere hulp dan wel professionele

zorgaanbieder zal worden ingehuurd. De gemeente is geen partij in het contract tussen budgethouder en zijn/haar zorgverlener.

Na de beoordeling van de aanvraag ontvangt de budgethouder een beschikking waarin de hoogte van het persoonsgebonden budget en de voorwaarden waaronder het persoonsgebonden budget wordt toegekend, zijn aangegeven. Vervolgens wordt het toegekende budget in de vorm van een voorschot per maand uitbetaald.

E. Verantwoordingsproces

Periodiek wordt aan de hand van een daarvoor bedoeld Verantwoordingsformulier van de budgethouder verantwoording gevraagd over de besteding van het uitgekeerde persoonsgebonden budget.

Bij nieuwe indicaties wordt na drie maanden een eerste verantwoording afgelegd. Jaarlijks wordt steekproefsgewijs het persoonsgebonden budget gecontroleerd.

Op dit Verantwoordingsformulier worden in ieder geval de volgende gegevens gevraagd:

- Naam, adres, burgerservicenummer (BSN) van de budgethouder;
- Het bedrag dat in de op het Verantwoordingsformulier genoemde perioden is betaald;
- Het burgerservicenummer (BSN) van de particuliere hulp.

F. Ondersteuning voor budgethouders (geldt alleen voor hulp bij het huishouden)

De gemeente heeft met het Servicecentrum PGB van de Sociale Verzekeringsbank (SVB) voor alle budgethouders een overeenkomst gesloten. Op basis van deze overeenkomst biedt de SVB administratieve ondersteuning op het gebied van:

- Kenniscentrum voor persoonlijk advies;
- Modelovereenkomsten;
- Collectieve verzekeringen voor wettelijke aansprakelijkheid en rechtsbijstand;
- Arbodienstverlening;
- Vergoeding loondoorbetaling bij ziekte zorgverlener;
- Aanvullende kosten arbodienstverlening.

De budgethouder kan hiervan kosteloos gebruik maken.

Eventuele overige dienstverlening van de SVB (gebruik salarisadministratie: verstrekking loonstroken en jaaropgave, uitbetaling zorgverleners, inhouding afdrachten aan de Belastingdienst) is voor rekening van de gemeente.

Wanneer de budgethouder naast het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden ook een persoonsgebonden budget ontvangt voor AWBZ-zorg dan worden de kosten van het gebruik van de SVB geheel door de AWBZ betaald, mits de hulp dezelfde persoon is die naast hulp bij de huishouding ook de AWBZ-zorg levert.

G. Terugvordering en verrekening bij een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

Bij een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden is het gebruikelijk om de hulp een keer per maand het salaris uit te keren op basis van het aantal geïndiceerde uren hulp bij het huishouden per week. Het persoonsgebonden budget moet besteed worden in het lopende jaar. Als het persoonsgebonden budget niet of onjuist binnen dit lopende kalenderjaar is besteed, kan dit bedrag verrekend worden met de in een volgende periode te verstrekken persoonsgebonden budget of kan een besluit tot herziening en intrekking worden genomen, zodat daarna een terugvorderingsbesluit kan worden genomen.

Ad. 11.2 Een persoonsgebonden budget voor een rolstoel

A. Vaststellen van de hoogte van het persoonsgebonden budget

Wanneer door de aanvrager is aangegeven dat hij voor een rolstoel of een ander verplaatsingsmiddel een persoonsgebonden budget wenst te ontvangen, worden de volgende stappen doorlopen:

- a. Bij één van de gecontracteerde leveranciers hulpmiddelen wordt een offerte gevraagd waaruit blijkt wat het programma van eisen is voor de voorziening. Veelal zal een passing met de aanvrager noodzakelijk zijn om tot een offerte te komen;
- b. De eventuele door de gemeente gecontracteerde leverancier doorberekende kosten van de passing van het hulpmiddel komen voor rekening van de gemeente;
- c. De leverancier brengt een offerte op basis van een koopsituatie uit;
- d. Het is ook mogelijk om de hoogte van het persoonsgebonden budget vast te stellen aan de hand van de offerte die de aanvrager zelf indient. Deze moet dan wel voldoen aan het programma van eisen dat hoort bij de voor de belanghebbende noodzakelijke voorziening;
- e. Op basis van de offerte van de goedkoopst compenserende voorziening wordt de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget vastgesteld. Hierop wordt wel de korting in mindering gebracht die de gemeente zou ontvangen van de gecontracteerde leverancier, zie uitspraak Centrale Raad van Beroep d.d. 19 sep 2012, nr. 10/3482 Wmo, LJN: BX8897;
- f. Kosten voor eventuele noodzakelijke aanpassingen worden in het persoonsgebonden budget bedrag meegenomen;
- g. Kosten voor niet noodzakelijke aanpassingen of een keuze van de aanvrager voor meer luxe worden niet bij de hoogte van het persoonsgebonden budget betrokken. Deze komen voor rekening van de aanvrager. Dit is conform de regeling die geldt voor een hulpmiddel/voorziening in natura;
- h. Voor de gebruiksduur van de voorziening wordt uitgegaan van zeven jaar;
- i. Kosten voor instandhouding en verzekering van de voorziening worden jaarlijks op declaratiebasis vergoed (maximaal zeven jaar) aan de aanvrager. Als deze voor het eerste jaar al bekend zijn wordt dit bedrag naast het persoonsgebonden budget voor de voorziening uitbetaald aan de aanvrager. Reële indexeringen van de instandhoudingskosten ten tijde van de toekenning van het persoonsgebonden budget worden geaccepteerd.

B. Aanschaf rolstoel

- a. De aanvrager schaft met het persoonsgebonden budget een voorziening aan die voldoet aan het vooraf vastgestelde programma van eisen zoals deze in de beschikking aan de aanvrager is vermeld;
- b. De voorziening moet bij een gecertificeerde leverancier worden aangeschaft en moet voorzien zijn van een GQ en CE-keurmerk.

C. Uitbetaling persoonsgebonden budget

Nadat de aanvrager de originele offerte/factuur van de aangeschafte voorziening bij het college heeft aangeleverd vindt een beoordeling plaats of deze voldoet aan de in de beschikking gestelde eisen.

- Eventuele kosten voor instandhouding en verzekering (bij elektrische rolstoelen het verzekeringsplaatje) over het eerste jaar worden tevens uitbetaald;
- Jaarlijks kan er op declaratiebasis de kosten van instandhouding en verzekering worden vergoed;
- In incidentele gevallen kan het persoonsgebonden budget bevoorschot worden.

D. Terugbetaling bij overlijden of verhuizing binnen de gebruiksduur

Een rolstoel wordt voor de duur van zeven jaar toegekend. Wanneer de gebruiker van de voorziening vanuit de gemeente verhuist naar elders of overlijdt, ongeacht of de periode van zeven jaar is verstreken, dan kan het college overwegen de eventuele restwaarde of de voorziening terug te vorderen.

De restwaarde wordt bepaald door de economische/technische waarde van de voorziening. Deze kan door de leverancier van de geleverde voorziening worden vastgesteld.

Het college vordert de op grond van de Verordening Wmo verleende voorziening van belanghebbende in ieder geval terug in de situaties:

- a. zoals genoemd in artikel 3.8 van de Verordening Wmo;
- b. waarin verrekening mogelijk is.

Ad. 11.3 Een persoonsgebonden budget voor het vervoer buitenshuis

Het gestelde onder ad. 8.2 "Een persoonsgebonden budget voor een rolstoel " is hier eveneens van toepassing.

Ad. 11.4 Een persoonsgebonden budget voor een woonvoorziening

Een persoonsgebonden budget is mogelijk voor de volgende woonvoorzieningen voor:

- a. een roerende woonvoorziening;
- b. een traplift.

ad. a. Vaststellen hoogte persoonsgebonden budget voor een roerende woonvoorziening

Wanneer een aanvrager een indicatie heeft voor een roerende woonvoorziening (bijvoorbeeld een douche/toiletstoel) en hiervoor een persoonsgebonden budget wil ontvangen, worden de volgende stappen doorlopen:

- a. Bij één van de (gecontracteerde) leveranciers hulpmiddelen wordt een offerte gevraagd waaruit blijkt wat het programma van eisen is voor de voorziening.
- b. De leverancier brengt een offerte op basis van een koopsituatie uit;
- c. Het is ook mogelijk om de hoogte van het persoonsgebonden budget vast te stellen aan de hand van de offerte die de aanvrager zelf indient. Deze moet dan wel voldoen aan het programma van eisen van de leverancier hulpmiddelen van de gemeente;
- d. Op basis van de offerte van de goedkoopst compenserende voorziening wordt de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget vastgesteld. Hierop wordt wel de korting in mindering gebracht die de gemeente zou ontvangen van de gecontracteerde leverancier, zie uitspraak Centrale Raad van Beroep d.d. 19 sep 2012, nr. 10/3482 Wmo, LJN: BX8897;
- e. Kosten voor eventuele noodzakelijke aanpassingen worden in het persoonsgebonden budget meegenomen;
- f. Kosten voor niet noodzakelijke aanpassingen of een keuze van de aanvrager voor meer luxe worden niet bij het persoonsgebonden budget betrokken. Deze komen voor rekening van de aanvrager. Dit is conform de regeling die geldt voor een hulpmiddel/voorziening in natura.
- g. Voor de gebruiksduur van de voorziening wordt uitgegaan van zeven jaar;
- h. Kosten voor reparatie en onderhoud van de voorziening worden jaarlijks op declaratiebasis vergoed (maximaal zeven jaar) aan de aanvrager. Als deze voor het eerste jaar al bekend zijn wordt dit bedrag naast het persoonsgebonden budget voor de voorziening uitbetaald aan de aanvrager. Reële indexeringen van de instandhoudingskosten ten tijde van de toekenning van het persoonsgebonden budget worden geaccepteerd.

A. Aanschaf van de roerende woonvoorziening

- a. De aanvrager schaft met het persoonsgebonden budget een voorziening aan die voldoet aan het vooraf vastgestelde programma van eisen zoals deze in de beschikking aan de aanvrager is vermeld;
- b. De voorziening moet bij een leverancier worden aangeschaft en moet voorzien zijn van een CE-keurmerk.

B. Uitbetaling van het persoonsgebonden budget

Nadat de aanvrager de originele factuur van de aangeschafte voorziening bij de gemeente heeft aangeleverd vindt een beoordeling plaats of deze voldoet aan de in de beschikking gestelde eisen.

Daarbij worden de volgende stappen doorlopen:

- Daarna wordt het persoonsgebonden budget ter hoogte van de door de aanvrager aangeschafte voorziening (met een maximum van de in de beschikking genoemde bedrag) overgemaakt op rekening van de aanvrager;

- Is de door de aanvrager aangeschafte voorziening goedkoper, dan wordt dit lagere bedrag overgemaakt;
- Eventuele kosten voor onderhoud over het eerste jaar wordt tevens uitbetaald,
- In individuele gevallen kan het persoonsgebonden budget bevoorschot worden.

C. Terugbetaling bij overlijden of verhuizing binnen de gebruiksduur

Een losse woonvoorziening wordt voor de duur van zeven jaar toegekend. Wanneer de gebruiker van de voorziening verhuist buiten de gemeente Westland of overlijdt binnen de periode van zeven jaar, dan kan het college overwegen de eventuele restwaarde terug te vorderen.

De restwaarde kan bepaald door de economische/technische waarde van de voorziening. Deze wordt door de leverancier van de geleverde leverancier vastgesteld.

ad. b. Vaststellen hoogte persoonsgebonden budget traplift

Wanneer een aanvrager een indicatie heeft voor een traplift en hiervoor een persoonsgebonden budget wil ontvangen, worden de volgende stappen doorlopen:

- Bij één van de leveranciers voor trapliften wordt een offerte gevraagd waaruit blijkt wat het programma van eisen is voor de voorziening. Veelal zal hiertoe een huisbezoek van de leverancier noodzakelijk zijn om tot een offerte te komen;
- De eventuele door de leverancier doorberekende kosten om te komen tot een offerte komen voor rekening van de gemeente;
- De leverancier brengt een offerte op basis van een koopsituatie uit;
- Het is ook mogelijk om de hoogte van het persoonsgebonden budget vast te stellen aan de hand van de offerte die de aanvrager zelf indient. Deze moet dan wel voldoen aan het programma van eisen;
- Op basis van de offerte van de goedkoopst compenserende voorziening wordt de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget vastgesteld. Hierop wordt wel de korting in mindering gebracht die de gemeente zou ontvangen van de gecontracteerde leverancier, zie uitspraak Centrale Raad van Beroep d.d. 19 sep 2012, nr. 10/3482 Wmo, LJN: BX8897;
- Kosten voor eventuele noodzakelijke aanpassingen worden in het persoonsgebonden budget meegenomen;
- Kosten voor niet noodzakelijke aanpassingen of een keuze van de aanvrager voor meer luxe worden niet bij het persoonsgebonden budget betrokken. Deze komen voor rekening van de aanvrager. Dit is conform de regeling die geldt voor een traplift in natura;
- Voor de gebruiksduur van de voorziening wordt uitgegaan van tien jaar. Kosten voor instandhouding van de voorziening (onderhoud, reparatie en keuring door het Liftinstituut (maximaal 1 x per 18 maanden) worden jaarlijks op declaratiebasis vergoed aan de aanvrager. Als deze voor het eerste jaar al bekend zijn wordt dit bedrag naast het persoonsgebonden budget voor de traplift uitbetaald aan de aanvrager. Reële indexeringen van de instandhoudingskosten ten tijde van de toekenning van het persoonsgebonden budget worden geaccepteerd.

A. Aanschaf van de traplift

- De aanvrager schaft met het persoonsgebonden budget een traplift aan die voldoet aan het vooraf vastgestelde programma van eisen zoals deze in de beschikking aan de aanvrager is vermeld;
- De voorziening moet bij een leverancier worden aangeschaft en moet voorzien zijn van een CE-keurmerk.

B. Uitbetaling van het persoonsgebonden budget

Nadat de aanvrager de originele factuur van de aangeschafte traplift bij het college heeft aangeleverd vindt een beoordeling plaats of deze voldoet aan de in de beschikking gestelde eisen. Daarbij wordt de volgende stappen doorlopen:

- Het persoonsgebonden budget wordt ter hoogte van de door de aanvrager aangeschafte traplift (met een maximum van de in de beschikking genoemde bedrag) overgemaakt op rekening van de aanvrager;
- Is de door de aanvrager aangeschafte voorziening goedkoper, dan wordt dit lagere bedrag overgemaakt;

- Eventuele kosten voor instandhouding over het eerste jaar wordt tevens uitbetaald indien deze bij vaststelling van het persoonsgebonden budget al bekend zijn. In de gebruiksjaren daarna, worden de instandhoudingskosten op declaratiebasis vergoed.
- In individuele gevallen kan het persoonsgebonden budget bevoorschot worden.

C. Verantwoording over de besteding van het persoonsgebonden budget

Het persoonsgebonden budget mag alleen aangewend worden voor het doel waarvoor het is toegekend. Bij afwijking daarvan moet beoordeeld worden of de aangeschafte voorziening als een rechtmatige besteding is van het budget kan worden aangemerkt. Tevens moet worden vastgesteld of de door de aanvrager aangeschafte voorziening voldoende compenseert.

De restwaarde wordt bepaald door de economische/technische waarde van de voorziening. Deze kan door de leverancier van de geleverde voorziening vastgesteld.

D. Terugbetaling bij overlijden of verhuizing binnen de gebruiksduur

Een traplift wordt voor de duur van tien jaar toegekend. Wanneer de gebruiker van de voorziening verhuist buiten de gemeente Westland of overlijdt binnen de periode van tien jaar, dan kan het college overwegen de eventuele restwaarde terug te vorderen.

De restwaarde wordt bepaald door de economische/technische waarde van de voorziening. Deze kan door de leverancier van de geleverde voorziening worden vastgesteld.

Bijlage IV. de ICF: Activiteiten en participatie behorende bij

corsanr. 12-0082245

beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013

(bron: <http://www.rivm.nl/who-fic/ICD-O-3.htm>)

<p><i>Hoofdstuk 1 Leren en toepassen van kennis</i></p> <p><i>Doelbewust gebruiken van zintuigen</i> Gadeslaan Luisteren Doelbewust gebruiken van andere zintuigen Doelbewust gebruiken van zintuigen, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Basaal leren</i> Nadoen Herhalen Leren lezen Leren schrijven Leren rekenen Ontwikkelen van vaardigheden Basaal leren, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Toepassen van kennis</i> Richten van aandacht Denken Lezen Schrijven Rekenen Oplossen van problemen Besluiten nemen Toepassen van kennis, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd Leren en toepassen van kennis, anders gespecificeerd Leren en toepassen van kennis, niet gespecificeerd</p> <p><i>Hoofdstuk 2 Algemene taken en eisen</i></p> <p>Ondernemen van enkelvoudige taak Ondernemen van meervoudige taken Uitvoeren van dagelijkse routinehandelingen</p>	<p>Gebruiken van communicatieapparatuur en - technieken Communicatie, anders gespecificeerd Communicatie, niet gespecificeerd</p> <p><i>Hoofdstuk 4 Mobiliteit</i></p> <p><i>Veranderen en handhaven van lichaamshouding</i> Veranderen van basale lichaamshouding Handhaven van lichaamshouding Uitvoeren van transfers Veranderen en handhaven van lichaamshouding, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Dragen, verplaatsen en manipuleren van iets of iemand</i> Optillen en meenemen Verplaatsen van iets of iemand met onderste extremiteiten Nauwkeurig gebruiken van hand Gebruiken van hand en arm Dragen, verplaatsen en manipuleren van iets of iemand, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Lopen en zich verplaatsen</i> Lopen Zich verplaatsen Zich verplaatsen tussen verschillende locaties Zich verplaatsen met speciale middelen Lopen en zich verplaatsen, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Zich verplaatsen per vervoermiddel</i> Gebruiken van vervoermiddel Besturen Rijden op dieren als vervoermiddel Zich verplaatsen per vervoermiddel, anders</p>
--	---

<p>Omggaan met stress en andere mentale eisen Algemene taken en eisen, anders gespecificeerd Algemene taken en eisen, niet gespecificeerd</p> <p>Hoofdstuk 3 Communicatie</p> <p><i>Communiceren - begrijpen</i> Begrijpen van gesproken boodschappen Begrijpen van non-verbale boodschappen Begrijpen van formele gebarentaal Begrijpen van geschreven boodschappen Communiceren - begrijpen, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Communiceren – zich uiten</i> Spreken Zich non-verbaal uiten Zich uiten via formele gebarentaal Schrijven van boodschappen Communiceren - zich uiten, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p><i>Conversatie en gebruik van communicatie-apparatuur en -technieken</i> Converseren Bespreken</p> <p><i>Huishoudelijke taken</i> Bereiden van maaltijden Huishoudelijke taken, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd Huishouden doen</p> <p><i>Verzorgen van wat bij huishouden behoort en assisteren van andere personen</i> Verzorgen van wat bij huishouden behoort Assisteren van andere personen Verzorgen van wat bij huishouden behoort en assisteren van andere personen, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd Huishouden, anders gespecificeerd Huishouden, niet gespecificeerd</p> <p>Hoofdstuk 7 Tussenmenselijke interacties en relaties</p>	<p>gespecificeerd en niet gespecificeerd Mobiliteit, anders gespecificeerd Mobiliteit, niet gespecificeerd</p> <p>Hoofdstuk 5 Zelfverzorging</p> <p>Zich wassen Verzorgen van lichaamsdelen Zorgdragen voor toiletgang Zich kleden Eten Drinken Zorgdragen voor eigen gezondheid Zelfverzorging, anders gespecificeerd Zelfverzorging, niet gespecificeerd</p> <p>Hoofdstuk 6 Huishouden</p> <p><i>Verwerven van benodigdheden</i> Verwerven van woonruimte Verwerven van goederen en diensten Verwerven van benodigdheden, anders gespecificeerd en niet gespecificeerd</p> <p>Hoofdstuk 9 Maatschappelijk, sociaal en burgerlijk leven</p> <p><i>Maatschappelijk leven</i> Recreatie en vrije tijd Religie en spiritualiteit Mensenrechten Politiek en burgerschap Maatschappelijk, sociaal en burgerlijk leven, anders gespecificeerd Maatschappelijk, sociaal en burgerlijk leven, niet gespecificeerd.</p>
--	---

Algemene tussenmenselijke interacties

Basale tussenmenselijke interacties

Complexe tussenmenselijke interacties

Omgaan met onbekenden

Formele relaties

Informeel sociale relaties

Familierelaties

Intieme relaties

Bijzondere tussenmenselijke relaties,

anders gespecificeerd en niet

gespecificeerd

Tussenmenselijke interacties en relaties,

anders gespecificeerd

Tussenmenselijke interacties en relaties,

niet gespecificeerd

Hoofdstuk 8 Belangrijke levensgebieden

Informeel opleiding

Voorschoolse opleiding

Schoolse opleiding

Beroepsopleiding

Hogere opleiding

Opleiding, anders gespecificeerd en niet

gespecificeerd

Beroep en werk

Werkend leren

Verwerven, behouden en beëindigen van
werk

Betaald werk

Onbetaald werk

Beroep en werk, anders gespecificeerd en

niet gespecificeerd

Economisch leven

Basale financiële transacties

Complexe financiële transacties

Economische zelfstandigheid

Economische leven, anders gespecificeerd

en niet gespecificeerd

Belangrijke levensgebieden, anders

gespecificeerd

Belangrijke levensgebieden, niet

gespecificeerd

<u>Besluit financiële tegemoetkomingen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013</u>	2
<u>Hoofdstuk 1 Eigen bijdragen, hoogte eigen bijdragen</u>	2
<u>Artikel 1.1. Eigen bijdragen</u>	2
<u>Artikel 1.2 Hoogte van de eigen bijdragen</u>	2
<u>Hoofdstuk 2 Hulp bij het huishouden</u>	4
<u>Artikel 2.1 Onderscheid tussen het ongewogen en het gewogen gemiddelde uurtarief</u>	4
<u>Artikel 2.2 Tarieven hulp bij het huishouden in natura</u>	4
<u>Artikel 2.3 Vaststelling bedrag persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden</u>	4
<u>Artikel 2.4 Vaststelling tarief alfahulp</u>	5
<u>Hoofdstuk 3 Woonvoorzieningen</u>	6
<u>Artikel 3.1 Primaat van verhuizen</u>	6
<u>Artikel 3.2 Financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget</u>	6
<u>Artikel 3.3 Financiële tegemoetkoming voor het bezoekbaar maken van de woning</u>	6
<u>Artikel 3.4 Financiële forfaitaire tegemoetkoming voor woningsanering</u>	6
<u>Artikel 3.5 Afschrijvingsschema terugbetaling bij verkoop</u>	6
<u>Artikel 3.6 De tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten</u>	7
<u>Artikel 3.7 De financiële tegemoetkoming in de kosten van tijdelijke huisvesting en huurderiving</u>	7
<u>Hoofdstuk 4 Vervoersvoorzieningen</u>	8
<u>Artikel 4.1 Scootmobiel</u>	8
<u>Artikel 4.2 Scootmobiel (nieuw verstrekkingen en depotverstrekkingen in 2013)</u>	8
<u>Artikel 4.3 Overige vervoersvoorzieningen</u>	9
<u>Artikel 4.4 Financiële tegemoetkoming voor vervoerskosten (overgangsrecht)</u>	9
<u>Artikel 4.5 Tarieven Regiotaxi</u>	9
<u>Artikel 4.6 Regiotaxi</u>	9
<u>Artikel 4.7 Regiotaxi in combinatie met een scootmobielvoorziening</u>	9
<u>Artikel 4.8 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten</u>	9
<u>Artikel 4.9 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten in combinatie met een scootmobielvoorziening</u>	11
<u>Artikel 4.10 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten in combinatie met de Regiotaxi</u>	11
<u>Artikel 4.11 Frequentie</u>	11
<u>Artikel 4.12 Periodevergoeding</u>	11
<u>Hoofdstuk 5 Sportvoorzieningen</u>	12
<u>Artikel 5.1 De hoogte van de financiële tegemoetkoming in de kosten voor de aanschaf van een sportvoorziening</u>	12

Besluit financiële tegemoetkomingen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013

Burgemeester en wethouders van de gemeente Westland;

gelet op de artikelen 5 en 15 van de Wet maatschappelijke ondersteuning de hierbij behorende regels en gelet op het bepaalde in de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013;

gelet op het bepaalde in hoofdstuk 4 van het Besluit maatschappelijke ondersteuning (AMvB);
besluiten:

vast te stellen het Besluit financiële tegemoetkomingen maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013.

Hoofdstuk 1 Eigen bijdragen, hoogte eigen bijdragen

Artikel 1.1. Eigen bijdragen

1. Op basis van artikel 5.5 lid 1 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 is de maximale eigen bijdrage verschuldigd voor de volgende voorzieningen:
 - a. hulp bij het huishouden;
 - b. roerende woonvoorzieningen;
 - c. bouwkundige woonvoorzieningen;
 - d. vervoersvoorzieningen, niet zijnde collectief vervoer.
2. Geen eigen bijdrage is verschuldigd bij de volgende voorzieningen:
 - a. de Regiotaxi;
 - b. de kosten van een woonvoorziening in gemeenschappelijke ruimten;
 - c. de tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten;
 - d. de tegemoetkoming in kosten van tijdelijke huisvesting;
 - e. de tegemoetkoming in de kosten van huurderving;
 - f. de tegemoetkoming in de kosten van een sportvoorziening;
 - g. de rolstoelvoorziening;
 - h. voor voorzieningen voor kinderen tot 18 jaar.
3. De eigen bijdrage kan nooit meer bedragen dan de kostprijs van de voorziening of de kosten van de hulp bij het huishouden.

Artikel 1.2 Hoogte van de eigen bijdragen

Op basis van artikel 5.5 lid 2 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 wordt de hoogte van inkomensgrenzen als volgt vastgesteld:

1. Het bedrag dat ongehuwde personen tussen de 18 en 65 jaar dienen te betalen, bedraagt
€ 18,60 per vier weken. Van het meerinkomen boven € 23.208, - dient op jaarbasis 15 procent extra aan eigen bijdrage te worden betaald.
2. Het bedrag dat ongehuwde personen van 65 jaar en ouder aan eigen bijdrage dienen te betalen, bedraagt € 18,60 per vier weken. Van het meerinkomen boven € 16.257, - dient op jaarbasis 15 procent extra aan eigen bijdrage te worden betaald.
3. Het bedrag dat gehuwde personen, indien een van beiden ouder is dan 18 jaar en jonger dan 65 jaar, aan eigen bijdrage dienen te betalen, bedraagt € 26,60 per vier weken. Van het meerinkomen boven € 28.733, - dient op jaarbasis 15 procent extra aan eigen bijdrage te worden betaald.
4. Het bedrag dat gehuwde personen die beiden 65 jaar of ouder zijn aan eigen bijdrage dienen te betalen, bedraagt € 26,60 per vier weken. Van het meerinkomen boven
€ 22.676, -dient op jaarbasis 15 procent extra aan eigen bijdrage te worden betaald.

Hoofdstuk 2 Hulp bij het huishouden

Artikel 2.1 Onderscheid tussen het ongewogen en het gewogen gemiddelde uurtarief

1. Voor de vaststelling van het uurtarief hulp bij het huishouden wordt onderscheid gemaakt tussen hulp bij het huishouden in natura en als persoonsgebonden budget.
2. Bij vaststelling van de hoogte van het uurtarief voor hulp bij het huishouden in natura worden de tarieven hulp bij het huishouden categorie I en categorie II bij elkaar geteld en vindt er een weging plaats op basis van de verhouding daadwerkelijk geleverde hulp categorie I en categorie II.
3. Voor uurtarief hulp bij het huishouden in natura, categorie III wordt uitgegaan van het ongewogen uurtarief.
4. Bij de vaststelling van de hoogte van de uurtarieven voor hulp bij het huishouden als persoonsgebonden budget wordt per categorie uitgegaan van de ongewogen uurtarieven.
5. De ongewogen tarieven voor hulp bij het huishouden:
categorie I bedraagt € 22,51;
categorie II bedraagt € 25,58;
categorie III bedraagt € 28,15.

Artikel 2.2 Tarieven hulp bij het huishouden in natura

1. De tarieven voor hulp bij het huishouden worden bepaald door middel van de door de gemeente Westland bedongen uurtarieven.
2. Voor hulp bij het huishouden in natura, categorie I en II wordt uitgegaan van een gewogen gemiddelde uurtarief.
3. Het in lid 2 genoemd uurtarief bedraagt € 22,79 per uur.
4. Voor hulp bij het huishouden in natura, categorie III bedraagt het uurtarief € 28,15.

Artikel 2.3 Vaststelling bedrag persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden

De vaststelling van een persoonsgebonden budget vindt ten aanzien van hulp bij het huishouden als volgt plaats:

1. Voor hulp bij het huishouden, categorie I wordt een bedrag per uur beschikbaar gesteld dat overeenkomt met 75 procent van het ongewogen uurtarief hulp bij het huishouden I in natura;

2. Voor hulp bij het huishouden, categorie II wordt een bedrag per uur beschikbaar gesteld dat overeenkomt met 75 procent van het uurtarief hulp bij het huishouden II in natura;
3. Voor hulp bij het huishouden, categorie III wordt een bedrag per uur beschikbaar gesteld dat overeenkomt met 75 procent van het uurtarief hulp bij het huishouden III in natura;
4. Voor het resterende bedrag (25 procent) zoals in de voorgaande leden is genoemd, wordt door de gemeente Westland de administratieve ondersteuning door de Sociale Verzekeringsbank bekostigd;

Artikel 2.4 Vaststelling tarief alfahulp

Voor de alfahulp wordt een uurtarief van € 12,50 uitgekeerd, exclusief € 4,30 per uur voor bemiddelingskosten, die de zorgaanbieder heeft voor levering van de alfahulp.

Hoofdstuk 3 Woonvoorzieningen

Artikel 3.1 Primaat van verhuizen

Het primaat van verhuizen zoals bedoeld in artikel 8.4 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 wordt niet opgelegd wanneer de kosten van de woningaanpassing minder bedragen dan € 8.000, -.

Artikel 3.2 Financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget

De financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor woonvoorzieningen wordt vastgesteld als tegenwaarde van het bedrag zoals vermeld in de door burgemeester en wethouders geaccepteerde offerte.

Artikel 3.3 Financiële tegemoetkoming voor het bezoekbaar maken van de woning

Voor het bezoekbaar maken van de woning als bedoeld in artikel 8.7, lid 4 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 kunnen burgemeester en wethouders een financiële tegemoetkoming in de kosten van maximaal € 5.000,- toekennen.

Artikel 3.4 Financiële forfaitaire tegemoetkoming voor woningsanering

Als financiële forfaitaire tegemoetkoming in de kosten voor woningsanering (vloerbedekking) wordt uitgegaan van de Nibud-norm (handboek Schulinck).

Artikel 3.5 Afschrijvingsschema terugbetaling bij verkoop

Het in artikel 8.9 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 genoemde afschrijvingsschema luidt als volgt: afschrijving in 15 jaar:

- In het eerste jaar is 100 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het tweede jaar is 95 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het derde jaar is 90 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het vierde jaar is 85 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het vijfde jaar is 80 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het zesde jaar is 75 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het zevende jaar is 70 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het achtste jaar is 65 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het negende jaar is 60 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;

- In het tiende jaar is 55 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het elfde jaar is 45 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het twaalfde jaar is 35 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het dertiende jaar is 25 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het veertiende jaar is 15 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd;
- In het vijftiende jaar is 5 procent van de kosten van de verstrekte voorziening verschuldigd.

Artikel 3.6 De tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten

De tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten als genoemd in artikel 8.3 onder a. van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 bedraagt € 3.000, -.

Artikel 3.7 De financiële tegemoetkoming in de kosten van tijdelijke huisvesting en huurderving

1. De financiële tegemoetkoming als bedoeld in artikel 8.3 onder h van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 ter hoogte van de werkelijk gemaakte kosten voor tijdelijke huisvesting van zelfstandige woonruimte bedraagt maximaal € 664,66, - per maand en voor de maximale duur van 6 maanden.
2. De financiële tegemoetkoming als bedoeld in artikel 8.3 onder h van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 ter hoogte van de werkelijk gemaakte kosten voor tijdelijke huisvesting van niet-zelfstandige woonruimte bedraagt maximaal € 332,33 per maand en voor de maximale duur van 6 maanden.
3. De financiële tegemoetkoming als bedoeld in artikel 8.3 onder h van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 ter hoogte van de werkelijk gemaakte kosten voor huurderving bedraagt maximaal € 678, - per maand en voor de maximale duur van 6 maanden.
4. In het geval van beëindiging van de huur van een aangepaste woonruimte, die voor meer dan € 7.200, - is aangepast, kan burgemeester en wethouders een financiële tegemoetkoming als bedoeld in lid 3 van dit artikel aan de eigenaar van de woning in verband met derving van huurinkomsten voor de duur van maximaal 6 maanden worden verleend. niet voor huurderving in aanmerking komen en de volgende 4 maanden wel.

Hoofdstuk 4 Vervoersvoorzieningen

Artikel 4.1 Scootmobiel

Met ingang van 1 juli 2013 betalen gebruikers van scootmobielvoorzieningen, die in 2012 al een voorziening van de gemeente Westland in gebruik hebben een eigen bijdrage.

1. De waarde van de onder lid 1 van dit artikel genoemde voorziening bedraagt € 1.608, - gedurende de gebruiksduur van de voorziening.
2. De eigen bijdrage van de onder lid 1 van dit artikel genoemde voorziening bedraagt € 17,67 per 4 weken.
3. Voorzieningen, die in 2012 zijn aangevraagd en waarvan de toekenning in 2013 geschiedt, zijn ook een eigen bijdrage verschuldigd zoals genoemd in lid 2.

Artikel 4.2 Scootmobiel (nieuw verstrekkingen en depotverstrekkingen in 2013)

1. Degene die in 2013 een scootmobiel uit het kernassortiment in bruikleen krijgt, ongeacht of sprake is van een nieuw- of een depotverstrekking, is de hoogte van de eigen bijdrage gedurende de gebruiksduur van de voorziening gebaseerd op de categorie voorziening:

a. scootmobiel compact	€ 1.728,17;
b. scootmobiel standaard geveerd	€ 2.982,08;
c. scootmobiel extra geveerd	€ 3.723,79.
2. De eigen bijdrage per vier weken bedraagt voor een:

a. scootmobiel compact	€ 18,99;
b. scootmobiel standaard geveerd	€ 32,77;
c. scootmobiel extra geveerd	€ 40,92.
3. Indien in 2013 een gebruiker een nieuwe scootmobiel in bruikleen verstrekt krijgt, dan is de eigen bijdrage gebaseerd op de nieuwwaarde van de voorziening gedeeld door 91 perioden van 4 weken (7 jaar).
4. De eigen bijdrage voor een pendelscooter is gebaseerd op de nieuwwaarde van de voorziening.
5. De eigen bijdrage voor een te verstrekken voorziening buiten het kernassortiment is gebaseerd op de nieuwwaarde.
6. Voor een voorzieningen uit depot en buiten het kernassortiment geldt een bedrag zoals genoemd in lid 1 en 2 van dit artikel.

Artikel 4.3 Overige vervoersvoorzieningen

Voor gesloten buitenwagens en overige vervoersvoorzieningen wordt voor de hoogte van de eigen bijdrage uitgegaan van de nieuwwaarde van de voorziening, waarbij voor de gebruiksperiode uitgegaan wordt van de technische levensduur van de voorziening met een maximum van 99 perioden van 4 weken.

Artikel 4.4 Financiële tegemoetkoming voor vervoerskosten (overgangsrecht)

1. Burgemeester en wethouders kunnen aan degene die op 31 december 2012 aanspraak had op een vervoersvoorziening als bedoeld in artikel 12.3 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 voor de periode van 1 januari 2013 tot en met 30 juni 2013 een financiële tegemoetkoming op declaratiebasis toekennen.
2. De tegemoetkoming als bedoeld in lid 1 is gebaseerd op de gehalveerde financiële forfaitaire tegemoetkoming op jaarbasis over het jaar 2012.

Artikel 4.5 Tarieven Regiotaxi

1. Indien op grond van deze verordening een indicatie voor het gebruik van de Regiotaxi bestaat, betaalt de geïndiceerde aan de vervoerder een openbaar vervoertarief per zone (inclusief opstapzone);
2. Het openbaar vervoertarief bedraagt € 0,65 per zone.

Artikel 4.6 Regiotaxi

1. Van de in artikel 4.4 genoemde personen, die vanaf 1 juli 2013 in aanmerking komen voor het gebruik van de Regiotaxi, ontvangen voor de periode 1 juli 2013 tot en met 31 december 2013 300 zones voor de Regiotaxi.
2. Degene, die in 2013 voor het eerst in aanmerking komt voor het gebruik van de Regiotaxi, ontvangt vanaf maand van aanvraag 50 zones per resterende maand(en).

Artikel 4.7 Regiotaxi in combinatie met een scootmobielvoorziening

Degene die in 2013 zowel gebruik maakt van een scootmobielvoorziening als van de Regiotaxi komt in aanmerking voor maximaal het gehalveerde aantal zones per maand (25 zones per maand).

Artikel 4.8 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten

1. Indien een persoon met beperkingen geen gebruik kan maken van de Regiotaxi is een financiële tegemoetkoming mogelijk. Het is slechts een tegemoetkoming in de kosten van gebruik van een auto.
2. De financiële tegemoetkoming wordt als forfaitair bedrag uitgekeerd.
3. Voor de hoogte van de financiële forfaitaire tegemoetkoming van een auto wordt de Nibud norm voor de kleine en compacte klasse (handboek Schulinck) per kilometer, vermenigvuldigd met 1700 kilometer gehanteerd.

4. De in lid 3 van dit artikel genoemde financiële forfaitaire tegemoetkoming bedraagt € 578, - op jaarbasis.
5. In het geval dat met het vervoer met een (eigen) auto het ondervonden mobiliteitsprobleem niet wordt opgelost en de Regiotaxi niet voldoende compenserend kan worden geacht, kan een tegemoetkoming voor het gebruik van een (rolstoel)taxi of eigen (rolstoel)auto of (rolstoel)personenbus worden toegekend.
6. De in lid 5 van dit artikel genoemde financiële forfaitaire tegemoetkoming bedraagt € 2.308, - op jaarbasis.

Artikel 4.9 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten in combinatie met een scootmobielvoorziening

In het geval er sprake is van een combinatie van een financiële forfaitaire tegemoetkoming zoals bedoeld in lid 4 en 6 van dit artikel en een scootmobielvoorziening, wordt de financiële forfaitaire tegemoetkoming met 50 procent gekort.

Artikel 4.10 Financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten in combinatie met de Regiotaxi

Een combinatie van voorzieningen kan slechts in het geval dit medisch onderbouwd is en slechts de goedkoopst compenserende oplossing voor de persoon met beperkingen is.

Artikel 4.11 Frequentie

De in dit artikel genoemde bedragen worden per kwartaal uitgekeerd.

Artikel 4.12 Periodevergoeding

In het geval een eerste aanvraag wordt gedaan, wordt uitgegaan van een periodevergoeding gebaseerd op het resterende aantal kalenderdagen van het jaar van aanvraag.

Hoofdstuk 5 Sportvoorzieningen

Artikel 5.1 De hoogte van de financiële tegemoetkoming in de kosten voor de aanschaf van een sportvoorziening

1. Op grond van artikel 11.2 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013 kunnen burgemeester en wethouders een financiële tegemoetkoming in de kosten van de aanschaf van een sportvoorziening toekennen voor een bedrag van € 1.722, -.
2. Het in het eerste lid genoemde bedrag wordt als forfaitair bedrag uitgekeerd.
3. Naast genoemd bedrag wordt eenmalig een forfaitair bedrag van € 573,- voor onderhoud toegekend, dat gebaseerd is op de gebruiksduur van 3 jaar.
4. Voor wat de duur van de sportvoorziening wordt verwezen naar artikel 11.4 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Westland 2013.

Aldus besloten door burgemeester en wethouders
In hun vergadering van 10 december 2012

secretaris

burgemeester

M. van Beek

J. van der Tak